

Αναρχία

Αρ. φύλ. 16, δρχ. 100

Γενάρης 1990

Τ.Θ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ - SECURITATE

Τ γεγονότα στη Ρουμανία απέδειξαν πως οι κροκόδειλοι μπορούν να παίζουν φυσαρμόνικα. Γιατί πως αλλιώς μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς τη στάση του Λ. Κύρκου απέναντι στο καθεστώς του Τσαουσέσκου και στα γεγονότα που συνόδευσαν την αιματοβαμμένη πτώση του παρά σαν στάση ευαίσθητου κροκόδειλου...

Είναι ο ίδιος άνθρωπος που μαζί με τον άλλο λαμπρό κομμουνιστή, το Γιάνναρο, έκανε τις διακοπές του στα θέρετρα του Τσαουσέσκου.

Τώρα λένε πως δεν ήξεραν τίποτα κι ότι από τη στιγμή που έμαθαν άρχισαν «να κρατάνε υποστάσεις». Πολύ κομψή έκφραση. Θα νόμιζε κανείς ότι μιλάνε για καθημερινές κοινωνικές σχέσεις. Τις ίδιες ώρες που ο μεγάλος Νικολάε, ο

Δούναβης της σκέψης, ο ΑΝΑΝΕΩΤΗΣ του σοσιαλισμού, λήστευε και δολοφονούσε το Ρουμάνικο λαό, οι δικοί μας ευρωκομμουνιστές, ζέσταιναν τις τσέπες τους, έβγαζαν την εφημερίδα τους και λάδωναν το άντερό τους με χρήματα του «μισητού τύραννου». Λένε πως δεν ήξεραν. Όμως για άλλη μία φορά λένε ψέμματα. Η δήλωση του Θεοδωράκη ότι ο Τσαουσέσκου τον ζήτησε να βοηθήσει τον Παπαδόπουλο και η σύσταση του Δρακόπουλου στο Θεοδωράκη «μη μιλάς γιατί απ' αυτούς παίρνουμε χρήματα» το αποδεικνύει.

Λένε ψέμματα όπως έλεγαν και το '56 όταν ο κόκκινος στρατός κατέσφαξε τους Ούγγρους εργάτες. Τότε προχώρησαν ακόμη περισσότερο. Εριξαν πάνω στα θύματα τόννους λάσπης. Οτι

είναι όργανα του καπιταλισμού, πράκτορες της ξένης αντίδρασης. Διπλή δολοφονία. Φυσική και ιστορική. Και είχαν μαζί τους όλες τις ευαίσθητες πένες της Αριστεράς. Από τον Ζ.Π. Σαρτρ ως το Ρίτσο. Κι ακόμα πιο πρόσφατα ως το Β. Βασιλικό, που έγραψε με το θράσος της αμάθειας στα ΝΕΑ, είκοσι ολόκληρα χρόνια μετά τη δολοφονία του Ιμρε Νάγκυ, ότι οι Ούγγροι επαναστάτες υποκινήθηκαν από ξένους πράκτορες.

Λένε ψέμματα όπως έλεγαν όταν εκτελούνταν ο Πλουμπίνης. Όπως όταν ο Στάλιν εκτελούσε τους Ρώσους φαντάρους που επέζησαν στα γερμανικά στρατόπεδα, με το ερωτηματικό... ΓΙΑΤΙ ΕΠΕΖΗΣΕΣ. Όπως όταν συστηματικά, σαν να επρόκειτο για χάλπενινγκ, οργάνωναν γενοκτο-

συν. σελ. 2

-ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
-ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΡΞΙΣΜΟ
-ΔΥΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΜΙΑ ΑΠΟΡΡΙΨΗ
-ΑΙΤΗΜΑ ΓΙΑ ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ
-ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ: ΕΝΑ ΑΡΧΕΓΟΝΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
-ΚΡΟΝΣΤΑΝΔΗ
-ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΠΕΛΑΣΗ ΔΡΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ
-Η «μικρή διαφορά» ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
-Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΑ ΜΑΧΝΟ ΣΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΡΟΚ
-ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚΣ
-ΡΟΥΜΑΝΙΑ
-ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΦΜΣ
-ΔΙΕΘΝΗ

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ

Ναι, η αντίσταση είναι δυνατή γιατί το απίθανο βρίσκεται μέσα στους αγώνες.

Τ ντελίριο της παραπληροφόρησης, η αποσιώπηση των πιο ουσιαστικών πλευρών του κοινωνικού-ταξικού αγώνα στην Αραβησσό μα κυρίως η ίδια η κοινωνική σημασία αυτού του αγώνα, είναι που επιβάλλουν αυτή τη στιγμή την συνολική παρουσίαση όσων μέχρι σήμερα συνέβησαν και μιά πρώτη τοποθέτηση από την πλευρά μας, παρουσίαση και τοποθέτηση, που ας σημειωθεί, γίνεται από την θέση αυτών που συμπαραστάθηκαν από την αρχή σχεδόν και στις πιο κορυφαίες μέχρι τώρα στιγμές του αγώνα στους Αραβησσιώτες.

Όσα θα ακολουθήσουν διακατέχονται απλά από την θέλησή μας να παρουσιαστούν όλα τα γεγονότα που συνέβησαν ως σήμερα όπως ακριβώς έχουν και να εξαχθούν, σίγουρα υποκειμενικά, κάποια συμπεράσματα για την συνέχεια αυτού του αγώνα, εναρμονισμένα πάντοτε στην προεκλεγμένη μας κατεύθυνση της αντίστασης και της ανατροπής της εξουσίας.

συν. σελ. 9

Αριστερά - Σεκίουρι τάτε

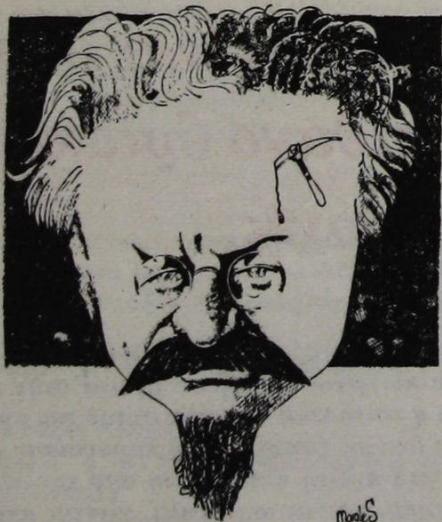
από σελ. 1

νίες ολόκληρων λαών, ανάμεσα στους οποίους είχαν την τύχη να δρεθούν και οι Πόντιοι της Ρωσίας.

ΔΕΝ ΗΞΕΡΑΝ ΤΙΠΟΤΑ όπως δεν ήξεραν και οι Γερμανοί για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Δεν ήξεραν τίποτα για τις δίκες της Μόσχας. Για τη συνομοσία των γιατρών. Για το ανθρωποκνηνηγό των βιολόγων. **ΠΑΝΤΑ ΔΕΝ ΗΞΕΡΑΝ ΤΙΠΟΤΑ. ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΑΝ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ ΟΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΑΘΟΣ...ΚΙ ΟΜΩΣ** πάντα κρατούσαν κι εξακολουθούν να κρατούν μία θεωρητική γραμμή άμυνας. Είναι οι έννοιες-κλισέ «**ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ - ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ**» που κατάφεραν να εμπεδώσουν στα μυαλά των ανθρώπων. Μια πραγματική γραμμή που εξακολουθεί να αντέχει στα ερωτηματικά.

ΚΙ ΟΜΩΣ ΠΑΝΤΑ ΗΞΕΡΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στη Ρωσία του Στάλιν, ή στην Κίνα του Μάο, συνέβαιναν και σε κάθε τετραγωνικό μέτρο κομμουνιστικής ύπαρξης. Συνέβαιναν στο Γαλλικό αλλά και στο Ελληνικό ΚΚ. Είναι γνωστό πως οι Γάλλοι κομμουνιστές παρέδωσαν στη Γκεστάπο τους εμικρέδες αντιστασιακούς για να τους υποκλέψουν την ιστορική μνήμη. Είναι γνωστό πως φέρθηκε το ΚΚΕ στους τροτσκιστές και σε κάθε διαφωνούντα και είναι γνωστή η στάση της ολοκληρωτικής και επαίσχυντης ΚΝΕ μέχρι τις μέρες μας, όταν δεν δίστασε να χαρακτηρίσει ως προδοκάτορα, χαφιε, πράκτορα, όποιον αγωνιστή συναντούσε στο δρόμο της. **ΨΕΜΜΑ, ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΒΙΑ.** Συστηματικά, χωρίς ανάπαυλα, χωρίς μεσοδιάστημα. Κι εκ των υστέρων η γραμμή ήταν λάθος. Η δολοφονία, η εξολόθρευση λαών, η συκοφαντία, ο αμοραλισμός μετατρέπονταν σε λαθεμένη γραμμή. Πολύ σικ έκφραση για να βολευτούν οι συνειδήσεις. Μετά απ' αυτό, ο Λεωνίδας μπορεί να παίζει φουσαρμόνικα και ο Ανδρουλάκης να αερολογεί. Όλα ήταν θέμα λανθασμένης γραμμής. Η ιστορική δικαίωση, εξακολουθεί να τους ανήκει. Η περεστρόικα ανανεώνει τη γραμμή. Φέρνει στο κέντρο του ενδιαφέροντος τον **ΑΝΘΡΩΠΟ.** Και ο **ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ** μετατρέπεται σε **ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ.** Μέχρι τώρα η ιστορία βάδιζε σωστά. Μόνο που στο πρόσωπό της έγινε κάποιο λάθος. Ο Μέγας χειρουργός του Σοσιαλισμού, **ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ,** απέτυχε στην πλαστική προσώπου.

Μετά πολλές δεκαετίες αναγνωρίζεται από τους κομμουνιστές ότι ο **ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ** δεν είχε **ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ.** Αλλά τότε τί είχε στη θέση του προσώπου. Γιατί δεν απαντούν σ' αυτό. Είχε κάποια παραμόρφωση προσώπου ή πολύ απλά στη θέση του προσώπου είχαν τοποθετήσει τον κύλο του διαβόλου, που δεν είναι άλλος από τον αρχιερέα της κομμουνιστικής ιεραρχίας, το γενικό γραμματέα δηλαδή.

Ο κομμουνιστικός κόσμος βέβαια, εμφάνισε πολλές ιστορικές παραλλαγές. Από το Στάλιν ως τον Τολιάτι κι από τον Χο τσι Μινχ ως τον Κάστρο. Ευρωκομμουνιστές ή τριτοκοσμικοί όμως δούλεψαν την ίδια πατέντα. Για τον Τολιάτι υπάρχουν οι μαρτυρίες του Ινάτσιου Σιλόνε. Υπήρξε γκαγκαπιτής και ψεύτης όσο και οι άλλοι.

Μέτριος ηθοποιός προσποιήθηκε τον έκπληκτο όταν ο Χρουτσώφ έφερε στο φως τις αθλιότητες του Στάλιν. Λες και η δολοφονία του Τροτσκι δεν έγινε κατά τέτοιο τρόπο σα νάθελε το Καθεστώς να επιδείξει την ταυτότητά του και στον πλέον ηλίθιο.

Οχι δεν υπάρχει κανένα άλλοθι για τους κομμουνιστές. Η **ΒΙΑ** το έγκλημα και το ψέμα οξυγονώνει την ύπαρξή τους. Ευρωκομμουνιστές ή τριτοκοσμικοί έχουν βγει από το ίδιο καλούπι.

ΓΙΑΤΙ, για τους κομμουνιστές στο κέντρο των πάντων είναι το κόμμα. Το όντως ον είναι το κόμμα. Ο κομμουνιστής υπάρχει καθόσον **ΥΠΑΡΧΕΙ** το κόμμα. **ΥΠΑΡΧΕΙ** μέσω και για το κόμμα. **ΕΙΝΑΙ** και **ΤΕΛΟΣ** μαζί. **ΤΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ** είναι το κόμμα. Όλοι απορρέουν απ' αυτό. Οι έννοιες προσδιορίζονται απ' αυτό. Το κόμμα **ΕΙΝΑΙ** οι έννοιες. Η ιστορία, η κοινωνία, οι άνθρωποι υπάρχουν για να **ΔΙΚΑΙΩΣΟΥΝ ΤΟ ΚΟΜΜΑ.** Το μοναδικό **ΝΟΗΜΑ** που ανέλαβε η ανθρωπότητα είναι να δικαιώσει τη μαρξιστική αντίληψη για την ιστορία. Ψέμα και αλήθεια δεν υπάρχουν. Δεν έχουν έννοια. Υπάρχει μόνο η **ΓΡΑΜΜΗ** που ξέρει το Κόμμα και τα μέλη δεν είναι παρά απλά διαχειριστές διεκπεραιωτές. Αλλά μια γραμμή πρέπει να είναι εξ ανάγκης καθαρή γιατί διαφορετικά δεν υπάρχει. Πολλές γραμμές μαζί είναι το ακατανόητο. Η **ΜΙΑ** καθαρή **ΓΡΑΜΜΗ** έχει ανάγκη από το χωροφύλακα που θα την προστατεύσει από τα ίδια τα λάθη των διαχειριστών της. Σ' αυτό τον ιερό σκοπό στρατεύονται όλα. Χωροφύλακες της σκέψης, ρουφιάνοι και χαφιέδες των ιδίων των συντρόφων, αναφέρουν διαρκώς στην κορυφή της πυραμίδας. Στο ίδιο σκεπτικό και στην ίδια αγκύλωση υποβάλλουν το σύνολο της κοινωνίας που σαν ζωντανός και δημιουργικός οργανισμός δεν μπορεί να προσαρμοστεί εύκολα στην κομμουνιστική γεωμετρία. Η βία που ασκεί και πάνω στο κοινωνικό σώμα επιστρέφει μέσα στο

κόμμα. Ποτέ αστοί συνétαιροι δεν φέρθηκαν τόσο βίαια και ανέντιμα, όσο σύντροφος σε συντρόφους.

Η επάρατη ματαιοδοξία των αρχιερέων του κομμουνισμού να προσαρμόσουν την κοινωνία γνώρισε την ολοκληρωτική αποτυχία. Αυτό μεγάλωσε το χάσμα ανάμεσα στο κόμμα και το κοινωνικό σώμα.

Τα μέτρα ασφαλείας απέναντι στο απόλυτα εχθρικό κοινωνικό σώμα άγγιξαν τον παραλογισμό. Ο κάθε κομμουνιστής έγινε ασφαλίτης κι ο κάθε αδύναμος πολίτης χαφιε. Η απόλυτη εχθρότητα εγκαινίασε καινούργια λάθη στους τομείς της παραγωγής όπου το καθεστώς υποσχόταν ότι θα είναι το πεδίο του τελικού θριάμβου.

Χορτασμένη βία και αίμα, δότκα και χαδιάρι η γραφειοκρατία του κομμουνιστικού κόσμου κατάλαβε πως μπήκε σ' ένα δύσκολο σταυροδρόμι. Ή ολοκληρωτικό πογκρόμ - η συνταγή Τσαουσέσκου - απέναντι στην κοινωνία ή υποχώρηση. Ανοιγμα στις ζωτικές δυνάμεις που θα μπορούσαν να ζωντανέψουν το πτώμα του οικονομικού συστήματος. Στη δεύτερη περίπτωση μπορεί λόγω διοικητικής πείρας και τεχνολογικής κουλτούρας να ξαναπαίρνουν τα ηνία της μηχανής μεταμορφώνοντας το πρόσωπό τους.

Ομως κοιτάξτε πόσο καθάρματα είναι. Δε λένε κουβέντα για τον δρώμικο Αλθανό τύραννο. Δε λένε γιατί είναι σάρκα από τη σάρκα τους. Οπως δεν έλεγαν για το μεγάλο Νικολάε. Τους ενδιαφέρει η ελληνοαλβανική φιλία. Πολύ ευαίσθητη αντιμετώπιση. Αν όμως η γραμμή αλλάξει, αν η Μόσχα βαρέσει άλλο σκοπό για την Αλ-

βανία, θα τον χορεύουν σαν χοντρόπετσες αρκούδες που είναι. Τα γεγονότα της Ρουμανίας κατέδειξαν ένα πράγμα.

ΑΝΑΝΕΩΤΕΣ Η ΟΧΙ, ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ. ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΣΦΑΓΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ, ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ. ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ Η ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΒΓΑΛΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΑΤΕΝΤΑ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΡΞΙΣΜΟ

Θα είναι η βασιλεία της επιστημονικής ευφυίας. Το πιο αριστοκρατικό το πιο επιστημονικό, το πιο ολιγαρχικό, το πιο δεσποτικό απ' όλα τα καθεστώτα. Μια νέα τάξη θα γεννηθεί. Μια νέα ιεραρχία πραγματικών και ψευτοεπιστημόνων και λογικών. Κι ο κόσμος θα χωριστεί σε μια μειοψηφία που θα κυβερνά στο όνομα της γνώσης και σε μια τεράστια πλειοψηφία αμαθών. Και τότε αλλοίμονο στη μάζα των αμαθών.

(Μπακούνιν Μιχαήλ στην «Κριτική της οικονομικής αιτιοκρατίας για το κράτος των Μαρξιστών»)

Στις 7 Ιανουαρίου η Ένωση Αναρχικών Αθηνών και το περιοδικό «Ελευθεριακή Κίνηση» διοργάνωσε με επιτυχία εκδήλωση που περιελάμβανε ομιλία με θέμα: «Ο Μαρξισμός ως ιδεολογία κυριαρχίας των «ειδικών» πάνω στην κοινωνία».

Προηγήθηκε μια εισαγωγή με αναφορές στα γεγονότα που σημάδεψαν την ιστορία των μαρξιστικών κομμάτων και των καθεστώτων των Ανατολικών χωρών από τη σφαγή των εξεγερμένων Κροστανδιανών ως τις πρόσφατες εξελίξεις. Η ομιλία αποτελούνταν από 2 μέρη. Το 1ο μέρος ασχολήθηκε κυρίως με τη σχέση του Μαρξ με το εργατικό κίνημα, τη σχέση του με τον Μπακούνιν και τον αναρχισμό. Το 2ο μέρος ασχο-

λήθηκε με τη θέση του Μαρξ μέσα στη συνέχεια αυτού που αποκαλείται «θεωρησιακή φιλοσοφία». Η σκέψη δηλαδή του Μαρξ στη συνέχεια της Πλατωνικής και της Εγελειανής φιλοσοφίας. Μετά την ομιλία έγινε συζήτηση με τη συμμετοχή του κόσμου, η σύνθεση του οποίου ήταν αντιπροσωπευτική της Αγρινιώτικης κοινωνίας. Στο χώρο της εκδήλωσης υπήρχε και έκθεση αντιεξουσιαστικού βιβλίου.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Μία βασική διαπίστωση που αδιάστα εξάγεται από την κτηνωδία στο Ρουμάνικο κράτος, είναι ότι αυτή ήταν εμπνευσμένη από ένα ΑΡΙΣΤΕΡΟ καθεστώς. Κι αυτό γιατί η γενικότερη οργάνωση της οικονομίας και πολιτικής της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ρουμανίας στηρίζονταν και στον μαρξισμό, που ήταν η κυρίαρχη ιδεολογία και στο ΚΚΡ που διαχειριζόταν την εξουσία στο όνομα της εργατικής τάξης.

Αυτός βασικά ήταν ο πυρήνας του περιεχομένου της κυριαρχίας των κομμουνιστών της Σεκιουριτάτε πάνω στην κοινωνία της Ρουμανίας.

Ο Τσαουσέσκου υπήρξε πιστός εφαρμοστής της μαρξιστικής θεωρίας από την αρχή ως το τέλος του. Μαζί με αυτόν και οι μηχανισμοί επιβολής του σοσιαλισμού (Σεκιουριτάτε) που τόσο πολλά επιχειρήματα αντλούσαν από το οπλοστάσιο του Μαρξισμού - Λενινισμού.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Το μαρξιστικό δόγμα της ανάπτυξης στηρίζεται στη θεωρία της εξέλιξης των παραγωγικών δυνάμεων. Οι παραγωγικές δυνάμεις κατά τον μαρξισμό είναι αυτές που καθορίζουν μία κοινωνία, είναι αυτές που προσδιορίζουν την κοινωνική αλλαγή από ένα κοινωνικό σύστημα σ' ένα άλλο. Η εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων είναι αυτή που θα σπάσει τις παραγωγικές σχέσεις αλλάζοντάς τις. Αυτή η θεώρηση μεταφέρεται μηχανιστικά από την χυδαία υλιστική αντίληψη της φιλοσοφίας του μαρξισμού, γιαυτό προτάσσεται η οικονομία ως η βασικότερη προϋπόθεση για την ευτυχία του ανθρώπινου γένους.

Η ανάπτυξη λοιπόν των παραγωγικών δυνάμεων που αποτελούν την οι-

κονομική βάση της κοινωνίας, την ΔΟΜΗ της, αρκεί, για να αναπτυχθούν οι θεσμοί, οι αξίες, οι κοινωνικές σχέσεις, το εποικοδόμημα της κοινωνίας, η ΥΠΕΡΔΟΜΗ.

Η απόλυτη προτεραιότητα στην οικονομία είναι για το μαρξισμό το Α και το Ω της θεωρίας του για την ανάπτυξη. Αυτή η μαρξιστική αρλούμπα αποτέλεσε για τους μαρξιστές το επίκεντρο της σκέψης τους. Για τους καθεστωτικούς μαρξιστές την πρωτόγονη κριτική τους στον σύγχρονο καπιταλισμό. Ετσι και για τα αφεντικά του ΚΚ Ρουμανίας αυτό το ΔΟΓΜΑ ήταν θεωρητική ενσάρκωση του καθεστώτος που εφαρμόσαν.

ΕΞΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ = ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ.

Η Ρουμανία, μια χώρα αγροτική, πλούσια σε εύφορα αδάφη με καθυστερημένο καπιταλισμό, ΒΙΑΖΕΤΑΙ από τους ιδύνοντες της μαρξιστικής κυριαρχίας του ΚΚ. Με το δόγμα της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, του εκσυγχρονισμού, πρέπει να μετατραπεί σε χώρα διομηχανική το συντομότερο.

Ιδιαίτερα με την άνοδο του Τσαουσέσκου στην εξουσία οι φιλοδοξίες της εκδιομηχανίσης και της μετατροπής της από αναπτυσσόμενη σε αναπτυγμένη χώρα, η Ρουμάνικη κοινωνία γρήγορα θα δεχτεί τα αποτελέσματα της εφαρμογής των αλλοπρόσρων σχεδίων της εξουσίας. Αρχίζει η εκδιομηχανίση με άξονα τη βαριά διομηχανία: κατασκευή μηχανών - εργαλείων, ισχυρή σιδηροοδία παραγωγής χάλυβα, διυλιστήρια πετρελαίου με το τεράστιο πετροχημικό συγκρότημα Teleajana, παραγγελίες πυρηνικών σταθμών από Καναδά, Ιταλία, Γαλλία.

Αυτή η οικονομική πολιτική δεν οδήγησε σε καμία ανάπτυξη αλλά αντιθέτως στη χρεωκοπία που ο Ρουμάνικος λαός θα πληρώσει. Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής ήταν να χρεωθεί υπέρογκα ποσά στους διεθνείς πιστωτικούς οργανισμούς αφ' ενός, αφ' ετέρου να εισάγει διομηχανικά προϊόντα απ' έξω, ακριβώς αυτά που υποτίθεται ότι παρήγαγαν οι γιγαντιαίες διομηχανικές

ρουμανικές μονάδες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το πετρέλαιο, όπου η Ρουμανία, επί δεκαετίες πετρελαιοπαραγωγός χώρα, μεταβλήθηκε με τα σχέδια Τσαουσέσκου σε χώρα που εισάγει πετρέλαιο.

Αυτός ο εκσυγχρονισμός, αυτή η ανάπτυξη ήταν που έφεραν τη Ρουμανία στην τελευταία θέση, ως τη φτωχότερη χώρα της Ευρώπης όσον αφορά το κατά κεφαλήν εισόδημα.

Στην αγροτική οικονομία η κατάσταση είναι περισσότερο τραγική. Τις κρατικές επενδύσεις απορροφούσε η εκδιομηχανίση με αποτέλεσμα η πιο εύφορη χώρα της Ευρώπης να μεταβληθεί γρήγορα σε στέπα. Μπορεί το εύφορο έδαφος, μπορεί τα αρδευόμενα χωράφια να είναι περισσότερα από την Ιταλία ή τη Δ. Γερμανία, η παραγωγή όμως δεν είναι ούτε η μισή των χωρών αυτών. Η επιβολή της μονοκαλλιέργειας, αλλά κυρίως η μετατροπή του αγρότη σε δουλοπάροικο του κράτους, ήταν οι κύριες αιτίες της αποτυχίας και στην αγροτική οικονομία.

Τα σχέδια του εκσυγχρονισμού, αυτά που ακόμη και οι αριστεροί ποιητές υμνούσαν και τά φεστιβάλ των αριστερών νεολαίων προπαγάνδιζαν, έφεραν στη Ρουμάνικη κοινωνία τα αποτελέσματα: της απόλυτης φτώχειας σε ψωμί, κρέας, φρούτα, ανάγκες ηλεκτρικού ρεύματος, θερμότητα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΔΕΛΤΙΟ

Η ρουμάνικη κοινωνία αντελήφθη γρήγορα ότι ο μόνος δρόμος για την επιβίωση ήταν η αλληλεγγύη. Ετσι λεηλατούνται προϊόντα από το κράτος και η κοινωνία μέσα από τις ανταλλαγές «κλεμμένων» προϊόντων κατορθώνει να επιβιώνει. Δεν υπάρχει ούτε έ-

νας Ρουμάνος που να μη διαπλέκεται σ' αυτή την «οικονομία» γιατί είναι η μόνη υποκρυπτόμενη οικονομία για να επιβιώσει. Ανθρώποι των πόλεων ανταλλάσσουν προϊόντα μεταξύ τους, και μεταξύ των ανθρώπων της υπαίθρου ενώ δεν είναι λίγες οι μαζικές επιδρομές με τα Ντάτια προς την ύπαιθρο για να

αρπάξουν αυτό που τους ανήκει. Και αυτό που τους ανήκει είναι ότι θρουν μπροστά τους. Ξύλα, στάρι, καλαμπόκι, φρούτα, κρέατα, και ότι άλλο ετοιμάζεται να εξαχθεί από τη χώρα.

Για να σπάσουν την αλληλεγγύη εφαρμόζουν την νομοθεσία του αίματος με την επιβολή του δελτίου και τις αυστηρές ποινές σ' όσους αποθηκεύουν προϊόντα. Ποινές επιβάλλονται και σ' αυτούς που δεν εκπληρώνουν τα πλάνα. Όλα αυτά μαζί με τον αστυνομικό μηχανισμό να είναι παντού, προσπα-

θούν να ενσπείρουν τον ανταγωνισμό μεταξύ των πολιτών, την καχυποψία, τον φόβο και τον χαφιεδισμό. Για να διασπάσουν την κοινωνία ρίχνουν τις ευθύνες σε διάφορα τμήματα του πληθυσμού. Αντλώντας επιχειρήματα από τον ίδιο τον Μαρξ, ο οποίος έριχνε τα βάρα για τον Γαλλικό δεσποτισμό στην «αγροτική αποδράκωση», ο Τσαουσέσκου κατηγορούσε με την σειρά του τους αγρότες για ραθυμία, τους για τεμπελία, ανικανότητα, καταναλωτισμό και τάσεις παχυσαρχίας.

ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ

Στη Ρουμανία δεν έχουμε την ιστορική παράδοση των εξεγέρσεων που συντελούνται στις γειτονικές χώρες των μαρξιστικών καθεστώτων (Πολωνία, Ουγγαρία, Αβ. Γερμανία), ωστόσο όμως οι Ρουμάνοι εργαζόμενοι κάνουν την απελπισία τους εξέγερση ξέροντας ότι έχουν να αντιμετωπίσουν το πιο δολοφονικό κομμουνιστικό κόμμα.

Το 1977 οι ανθρακωρύχοι του Jiu απεργούν με αιτήματα να επαναφερθεί για τους ανθρακωρύχους το καθεστώς εργασίας του 1955. Αν και δεν ζητούσαν τίποτα για το μέλλον, η στάση του ΚΚΡ και του Τσαουσέσκου ήταν η εξαφάνιση και η εκτόπιση των ανθρακωρύχων. Την ίδια χρονιά απεργίες ξεσπούν στα ανθρακωρυχεία Κονίκι, στα εργοστάσια σιδηροοδίας του Galati, Τιγκονιστε, στα εργοστάσια μηχανοκατασκευών του Βουκουρεστίου. Το '81 ε-

παναλαμβάνονται οι εξεγέρσεις στα ανθρακωρυχεία του Mostru και απλώνονται σ' όλη την περιοχή. Εδώ εκτελούνται κομματικοί και πολιτοφύλακες που πάνε να καταστείλουν την εξέγερση. Η κατάληψη της έδρας του κόμματος, η σύλληψη του υπουργού εργασίας και η επίθεση των εργατών στον ίδιο τον Τσαουσέσκου που πήγε να τους μιλήσει, ήταν τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης. Εξεγέρσεις στην Orsona όπου μαχαιρώνουν το γραμματέα του κόμματος, στο Giurgiu λυντσάρουν τον αναπληρωτή γραμματέα. Επίσης εξεγέρσεις έχουμε μετά από χρόνια στο Μπράσοβ. Βασικό όλων των εξεγέρσεων είναι ο χαρακτήρας τους. Οι εργαζόμενοι γνωρίζοντας ότι απέναντί τους έχουν τον πιο σκληρό ολοκληρωτισμό, εδιναν τον ανάλογο τόνο στην εξέγερση.

ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΑΤΕ

Εδώ έχουμε να κάνουμε με το πιο ξεκάθαρο, ωμό καθεστώς. Από τη μια μεριά οι κομμουνιστές, κάτοχοι της «αλήθειας», της εξουσίας, και των μέσων παραγωγής με υψηλές θέσεις στην κοινωνική ιεραρχία και υψηλές απολαβές, από την άλλη μεριά η κοινωνία ανήμπορη, δουτηγμένη στην απόλυτη ένδεια, στο απόλυτο σκοτάδι. Είναι τόσο πολύ διαχωρισμένοι οι κομμουνιστές από το λαό που ούτε καν συνενερίσκονται μαζί οπουδήποτε. Οι κομματικοί μένουν σε ειδικά προάστια, με ειδικά προνόμια, άφθονο ρεύμα, άφθονο νερό. Ψωνίζουν από ειδικά μαγαζιά, τρώνε σε ειδικά εστιατόρια. Για να περιφρουρήσουν αυτήν την πρόκληση, είχαν να διαλέξουν δύο δρόμους: τον ιδεολογικό έλεγχο ή τον αστυνομικό έλεγχο.

Όμως η μαρξιστική ιδεολογία δεν τα κατάφερε να καθυποτάξει την κοινωνία. Ετσι ο μόνος δρόμος που είχαν τα αριστερά αφεντικά, ήταν η βία και η καταστολή. Δημιούργησαν τα γνωστά τάγματα δολοφόνων, την Σεκιουριτάτε. Ο τύπος που ενσάρκωνε το ρουμάνο ασφαλήτη ήταν άνθρωπος με μαρξιστική λενινιστική παιδεία ταυτισμένος με το ιδεολογικό πρότυπο του πρωτοπό-

ρου κομμουνιστή, ο άνθρωπος με ανώτερο γόητρο, με καλές απολαβές και πολλές ευθύνες. Είναι αυτός που γνωρίσαμε στην Τιμισοάρα και στα υπόγεια του Βουκουρεστίου. Το πολυπληθές αυτό σώμα των δολοφόνων ήταν που στηριζε το μαρξιστικό καθεστώς των Ρουμάνων κομμουνιστών: ΩΣΠΟΥ το τρεμάμενο σαγόνι του Τσαουσέσκου λίγο πριν την εκτέλεσή του, τους έστειλε φοβισμένους στα υπόγεια του Βουκουρεστίου. Το καλύτερο χόμπι του Ρουμάνικου λαού έγινε το κυνήγι των μπάτσων. Οι Ρουμάνικες επαναστατικές επιτροπές εκτελούν συνοπτικά τους μπάτσους της Σεκιουριτάτε, τους γραφειοκράτες και όσους συμμετείχαν στο καθεστώς του τρόμου. Όσο για την κυβέρνηση Εθνικού Μετώπου περιμένει απαθής, χωρίς καμία εξουσία, τη σειρά της. Η επανάσταση στη Ρουμανία ξεριζώνει κάθε τι που θυμίζει «δικτατορία του προλεταριάτου» γιαυτό θα μείνει στην ιστορία όσο κι αν ζήσει. Κομμουνιστικά κόμματα όλου του κόσμου, αριστερά αφεντικά, αριστεριστικά σκουπίδια, οι προσεχώς όλων των παπάδων σας δεν θα σας σώσουν από τον πάσσαλο του μαρτυρίου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

«Η εξουσία τους συμφιλιώνει».

Μετά τις εκλογές του Ιούνη, η «Αναρχία» προσδιόριζε το στίγμα των κυρίαρχων πολιτικών δεδομένων με την κρίση «η εξουσία τους συμφιλιώνει». Η δυναμική των εξελίξεων, που ακολούθησαν, γενικεύει και εμπεδώνει την ισχύ αυτής της ερμηνείας.

Η τρικομματική κυβέρνηση, πέρα από τις φανακισμένες ιδεολογίες και τα στερεότυπα της δημοσιογραφικής λογοκοπίας, είναι η καινοφανής (για την Ελλάδα) παράσταση της βούλησης του συστήματος Κυριαρχίας, να υπερβεί τις ιστορικές αγκυλώσεις του αποκαθιστώντας (για πρώτη φορά στο συγκεκριμένο γίγνεσθαι) το ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ κοινωνικό περιεχόμενο των «διαχωριστικών γραμμών».

Με άλλα λόγια, το ψεύδος των πολιτικών αντιπαλοτήτων εξοστρακίζεται από τους ίδιους τους ιστορικούς φορείς του και στο βασίλειό του ενθρονίζεται η «συναίνεση» - με την έννοια της ιδεολογικής και λειτουργικής συσπείρωσης γύρω από τον καθολικά αποδεκτό πόλο της πρωτοκαθεδρίας του συστήματος.

Ανεξάρτητα από το δάθος και το πλάτος της «κρίσης του καπιταλισμού», αυτό που αξίζει να εκτιμήσουμε είναι η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ του παρόντος, κάθε άλλη ερμηνευτική προσέγγιση της κυρίαρχης πολιτικής, το πολύ πολύ να μας προσδώσει κύρος «πολιτικού αναλυτή» ή να μας καταδικάσει στην στενότητα της επικαιρικής πολιτολογίας (που, σαν τέτοια, δεν υπερβαίνει τη μιζέρια του ουραγού ούτε την υπουλία της

στρατολόγησης).

Η συναινετική ΕΚΔΟΣΗ του εγχώριου κοινοβουλευτισμού, εκπλήσσει μόνο όσους θέλουν να εκπλαγούν, όσους παραμένουν αμετανόητοι ζηλωτές του κυβερνητισμού και του κομματικού κρετινισμού, όσους μακαρίζουν εαυτούς εντός του τίποτα της «ορθοδοξίας» εξευτελιζόμενοι διαρκώς από τον μέγιστο των «αιρετικών» - την πραγματικότητα, όσους μοντάρουν μια «δαθυστόχαστη» κριτική, μόνο και μόνο για να υποδανύσουν την αιμοδιφή λογοκοπία των φοιτητικών συνελεύσεων, όσους ορθώνουν στον ορίζοντα της οπτικής των καταπιεσμένων αποκλειστικά και μόνο το καμένο δέντρο των φανακισμών της κυρίαρχης πολιτικής, γιατί στο δάσος παραμονεύει ο «λύκος» της άρνησης - ανατροπής του αρχηγικού αυτοπροσδιορισμού τους, όσους θεωρητικολογούν περί «κρίσης» ενσωματώνοντας τα εκστασιασμένα ακροατήρια στη λογιστική του πολιτικαντισμού και στο new look της αλλοτριωμένης «επαναστατικότητας».

Η πίδα που καίγεται (;) δεν προορίζεται, βέβαια, για μας, αλλά τούτο δεν σημαίνει ότι μας αφήνει εντελώς αδιάφορους, απλά, ΔΕΝ πρόκειται να την καταστήσουμε ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟ πεδίο αναφοράς μας. Η προοπτική, που αναφέραμε πιο πάνω, ξεπερνά το επιμέρους της συγκεκριμένης διαχειριστικής μορφής - η οποία ωστόσο δεν μπορεί να υποτιμηθεί και να τοποθετηθεί αθροιστικά στο σύνολο των διεργασιών του πολιτικού συστήματος απ' το 1974.

Απάτες και αυταπάτες.

Όταν οι επαγγελματίες του κυβερνητισμού σκιαγραφούν την πολιτική σαν «τέχνη του επιπονού» λένε τη μισή αλήθεια.

Αποσιωπούν το γεγονός, ότι σαν «εφικτό» ορίζουν την αποτελεσματικότητα της διαχείρισης των ΓΕΝΙΚΩΝ συμφερόντων της άρχουσας τάξης. Ο,τι απομένει (σαν υπονοούμενη αλλά πραγματική αντιδιαστολή) είναι το «ανέφικτο» (επιθυμητό, αναγκαίο, σωστό, όμορφο...) και άλλες τέτοιες εξωραϊσμένες και γοητευτικές ΑΠΟΡΡΙΨΕΙΣ: δηλ. η υπεράσπιση και προώθηση των αναγκών και των αιτημάτων των μόνιμων θυμάτων της μισθωτής δουλείας και του κρατικού καταναγκασμού.

Και η ιδεολογία αυτή (που εμφυτεύεται στη συλλογική συνείδηση ως «αυτονόητος ρεαλισμός» συμπληρώνεται και ΥΠΕΡΥΨΩΝΕΤΑΙ διαπλεκόμενη με το παμπάλαιο ψεύδος του «εθνικού-κοινωνικού συμφέροντος».

Το «έθνος» (σαν υπεραξική, ομοιογενής, μυθική οντότητα) γίνεται η «μαγική ενέργεια», που εξομοιώνει τεχνητά και ισοπεδώνει, στην ακρισία του ίδιου ακροατηρίου, τον εργάτη της ΕΤΜΑ με τον αυτάρεσκο γιάπι χρηματιστή από το Ν. Ψυχικό! Δημιουργείται, έτσι, ένα ΠΑΓΙΟ ΥΠΕΡ-ΠΟΛΙΤΙΚΟ πλαίσιο πολιτικών σχέσεων και δραστηριοτήτων (τα άρθρα του Συντάγματος προσδιορίζουν με «θετικό» τρόπο τη λειτουργικότητά του), με μία ΣΚΟΠΙΜΗ ασάφεια και ελαστικότητα - ώστε να «δικαιολογούνται» και να «εξηγούνται» τα πάντα. Το «μαγικό ραβδί» του μάγου Μέρλιν το σφετερίστηκε και το χειρίζεται επιδέξια η αστική πολιτική απάτη!

Οι χτεσινικοί «θανάσιμοι εχθροί» μεταμορφώνονται αίφνης σε «συνεργάσιμους εταίρους», η αδιόλακτη «εμμονή στις αρχές» μετατρέπεται σε ενδοτική

«αναζήτηση συγκλίσεων», η ανατολίτικη «πάλη του φωτός με το σκότος» ατονεί υπό την αίγλη της ευρωπαϊζουσας «εθνικής δημοκρατικής συνεννόησης», τα βροντερά αστροπελέκια για «πρωταρχικότητα της καθάρισης» διαλύονται απ' το καθαριστικό του «αναγκαίου και γόνιμου διαλόγου»... κ.λ.π... κ.λ.π.

Το κάθε τι μεταστρέφεται ταχυδακτυλουργικά στο αντίθετό του. Και ο μέσος ψηφοφόρος, ο μέσος τηλεθεατής, ο μέσος αφισκολλητής (όλοι αυτοί οι αξιοθρήνητοι «μέσος όρος» της κατεστημένης μιζέριας), ζαλισμένοι και αβοήθητοι, σπάζουν τα σαστισμένα μούτρα τους πάνω στην αμείλικτη σιδηρογροθιά της ΣΟΦΙΣΤΙΚΗΣ του Κράτους.

Αυτή είναι η πραγματικότητα των ημερών μας, όπου: οι «πάτρονες του Κοσμά» συγκλίνουν με τους «πουλημένους ΚυρκοΦλωράκηδες» ανακαλύπτουν ουσιαστικά σημεία επαφής και συνεργασίας με τον «Εφιάλτη του '65», πάνω στη δάση (που αλλού!) του «αισθηματος εθνικής συνήνης». Και οι αντιγερμονιστικοί υστερισμοί του Μασσαδέτα; Τα αντιδεξιά αντιρρήκια του Διακογιάννη; Η μετετική ηθικολογία του Ρίζου; Που χάθηκαν όλα αυτά τα φανταχτερά πετραχήλια των ανεκδιήγητων λαγών της πολιτικάντικης λογοκοπίας; Όσοι συνεχίζουν να αναρωτιούνται, δεν έχουν παρά να σκεφτούν ότι η Ελλάδα υπήρξε το λίκνο της τέχνης του ΘΕΑΤΡΟΥ και η ευπιστία είναι ο χειρότερος σύμβουλος, τουλάχιστον στο ζήτημα του πολιτικού - ταξικού προανατολισμού.

Η προτεραιότητα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης.

Αυτό που καθόρισε (μάλλον, επέβαλε) το πολυδιαφημισμένο «τέλος των αυτοδυναμιών», δεν θα πρέπει να αναζητηθεί: ούτε στην «πολιτική σοφία» του λαού (από πότε είναι μέτρο σύνεσης η κατευθυνόμενη εκλογή τύπου χειραγώγησης;), ούτε στις ιδιορρυθμίες του εκλογικού νόμου (τη μορφολογία του πολιτικού συστήματος την καθορίζει η συγκεκριμένη ιστορική στρατηγική της Κυριαρχίας και οι αντιθέσεις και αντιστάσεις που αυτή συναντά), ούτε στους τάχα ευφρείς τακτικούς χειρισμούς των αριστερών ηγεσιών (για κάθε σχόλιο επ' αυτού, παραπέμπουμε στον Κοτζιά και τον Γράβα!...).

Η λύση του «αινίγματος» βρίσκεται στην ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ επιλογή του ελληνικού καπιταλισμού, να προωθήσει, με πληρότητα και διάρκεια, την ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ των οικονομικοπαραγωγικών δομών του, έτσι ώστε να εξασφαλίσει μια ανταγωνιστική δυναμική - στη προοπτική (κυρίως αλλά όχι μόνο) της «Ενιαίας Ευρωπαϊκής Αγοράς». Η κυρίαρχη τάξη (και δεν χρειάζεται να αναλύσουμε το πως και το γιατί το «εθνικό συμφέρον» είναι το ιδεολογικό ψευδώνυμο των προνομίων και των συμφερόντων της) απαίτησε και απαιτεί μια πολιτική-κυβερνητική διαχείριση που θα σχεδιάζεται με γνώμονα τη δική της «αναπτυξιακή» στρατηγική. Τόσο η γενική στόχευση όσο και η οξύτητα των άμεσων προβλημάτων τους, συσπειρώσαν τ' αφεντικά γύρω από το χρυσοφόρο γι' αυτούς «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» του '85.

Η συγκεκριμένη πολιτική δεν είναι τίποτα άλλο παρά μία παρατεταμένη, σύνθετη, συστηματική επίθεση στο εισόδημα και γενικά στο βιοτικό επίπεδο των εργατών, των εργαζομένων, της νεολαίας. Ο ετοιμόρροπος πρωθυπουργός - εντεταλμένος του οικονομικού κατεστημένου, καλεί τους εργαζόμενους να ενστερνιστούν την «ηθική της θυσίας» (αμοίβεσαι λίγο, εργάζεσαι πολύ, πεινάς περισσότερο... και όλα αυτά με ακμαίο «πατριωτικό φρόνημα») και να υποταχτούν στην «ανάγκη» (...λέγε με, κέρδος) με πνεύμα «κοινωνικής αλληλεγγύης» (δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν διαμαρτύρομαι, δεν απεργώ). Η πρόθεση των αφεντικών, στην παρούσα φάση, είναι να ανταπεξέλθει στις δυσχέρειες της «κρίσης» οργανώνοντας την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης η φόρμουλα της «μονόπλευρης λιτότητας» γίνεται το Είναι της κυ-

ρίαρχης πολιτικής και μόνο η μικρονοικότητα της αριστεριστικής αυταπάτης απομένει να αυτογελοιοποιείται αιτούμενη «εξίσωση των θυσιών». Για να σωθεί τι; Η υπεραξία και οι «ευεργεσίες» του Λάτση; Ο οικονομίστικος εργατισμός σε υπαλληλική εξάρτηση από τα δόγματα της «στρεβλής ανάπτυξης» ενός... ανάδελφου έθνους!

Είναι προφανές, ότι μια τέτοια διαχείριση (που εγγράφει υποθήκες και για το μέλλον) σφραγίζεται από ΚΑΤΑΦΩΡΗ ΑΝΤΙΛΑΙΚΟΤΗΤΑ. Αυτή, όμως, η ληστρική επιδρομή στις υλικές συνθήκες ύπαρξης των καταπιεσμένων - εκμεταλλευομένων δεν μπορεί παρά να έχει και το ανάλογο ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ: είτε μια αποδυνάμωση της εκλογικής εμβέλειας ενός κομματικού οργανισμού είτε (και σπουδαιότερο για τ' αφεντικά) μια κάθετη πτώση της αξιοπιστίας, της ιδεολογικής επιρροής και της ελεγκτικής αποτελεσματικότητας του ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ φάσματος της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας.

Επομένως, αυτό που απαιτούν οι «περιστάσεις» (δηλ. οι προτεραιότητες της κεφαλαιοκρατικής ανασυγκρότησης) είναι μια κυβερνητική φόρμουλα ικανή να «πείσει» όλες τις κοινωνικές δυνάμεις για την «ανάγκη και την ορθότητα» της διαπραττόμενης ΚΑΤΑΛΗΨΤΕΥΣΗΣ. Οι αναμενόμενες αντιδράσεις και η κλιμακούμενη δυσφορία δεν γίνεται να αντιμετωπιστούν «ομαλά» (δηλ. χωρίς να διαταραχτεί η αναπαραγωγική συνέχεια) από μια «κλασική» μονοκομματική κυβέρνηση, αφού οι πολιτικές αποφάσεις θα εμφανίζονται ως «μειοψηφικές» (όξυνση των κομματικοπολιτικών ανταγωνισμών, με δεδομένη την αυτονομία της πολιτικής σφαίρας) και ως «μη αντιπροσωπευτικές των καθολικών εθνικών συμφερόντων» (αποτελεί ζωτική ανάγκη για την ολιγαρχία να μην παρουσιάζεται ως επιδρομείας σφετεριστής αλλά ως «κοινωνικός εταίρος» με αυξημένο ειδικό βάρος).

Η «ικανότητα πειθούς», που σημειώσαμε πριν, δεν αφορά βέβαια τα κατεστημένα διευθυντικά στρώματα (ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ υπόθεση είναι η αναδιάρθρωση και θα την εξαργυρώσουν ως ισχυροποίηση της κοινωνικής τους κατάστασης) αλλά τα θύματα της μισθωτής εργασίας και των καπιταλιστικών σχέσεων κυριαρχίας: αυτοί (οι «μη προνομιούχοι» του ΠΑΣΟΚ, οι «τίμιοι νοικοκυραίοι» της ΝΔ, η «περήφανη εργα-

από σελ. 4

τική τάξη» της Αριστεράς) καλούνται να «πεισθούν», δηλ. να γίνουν θλιβερά αντικείμενα συγκάλυψης, παραπλάνησης, πειθαναγκασμού και καταστολής.

Και το πολιτικό υποκείμενο μιας τέτοιας «πειθούς» δεν μπορεί παρά να ενσαρκώνει το ιδεολόγημα της «κοινωνικής πανοραφίας» και την μυθοπλασία της «εθνικής καθολικότητας των προβλημάτων»: ένα ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ πολιτικό υποκείμενο λοιπόν, μια «οικουμενική» κυβέρνηση - έτσι ώστε τα τεχνάσματα των λαοπλάνων να μείνουν χωρίς μαζικές ενστάσεις, η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης να αναχθεί στο κύρος του πολιτικού συστήματος, η καταστολή να πλασαριστεί ως «εθνική δημοκρατική αυτοάμυνα», οι καταπιεσμένοι να κλειδωθούν στα ιδεολογικά κενотάφια της «υπερταξικής συνεννόησης» το Κράτος να επιβάλλει την αυθεντία του και να εκλογικεύσει την πυγμή του με όρους «εθνικής κρίσης».

Συμπληρωματικοί συντελεστές

Εδώ και αρκετό καιρό, το πολιτικό σύστημα φαινόταν να λειτουργεί με μια κλιμακούμενη αυτονομία (ως προς την δυναμική, την ένταση και την προοτική των αντιπαλοτήτων), η οποία όμως δεν στερεωνόταν σε καμιά δομική σταθερότητα των γενικών παραμέτρων της Κυριαρχίας. Η αυτονομία αυτή θα πρέπει να θεωρηθεί ως ιδιαίτερη ακραία εκδήλωση του ΙΔΙΟΤΥΠΟΥ ΚΡΑΤΙΣΜΟΥ της ελληνικής κοινωνίας, που επιτρέπει στις πολιτικές δυνάμεις να αξιοποιούν προς όφελός τους (δηλ. προς όφελος του αυτοκαθορισμού τους) την διαπιστωμένη θεσμική ταλάντωση, τη ρευστότητα των ταξικών προσδιορισμών, τη γενική ασάφεια και σύγχυση των κοινωνικών κριτηρίων.

Στην Ελλάδα του «είσαι ό,τι δηλώσεις» και της κομματικοπελαταικής πολιτικής του κράτους, ο Βοναπαρτισμός του Παπανδρέου δεν ηχεί ως πολιτειακό παράδοξο αλλά και δεν έλαβε υπόψιν του τις βαθείς ΜΕΤΑΛΛΑ-

Η διαχείριση της (βασικά οικονομικής) κρίσης του συστήματος προμοδότησε και κατέστησε επείγουσα και χρήσιμη τη λύση της ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ. Η ιδεολογία της «εθνικής ομοψυχίας» (που έδωσε το στίγμα της καθεστωτικής δημαγωγίας κατά τη διάρκεια της Μεταπολίτευσης), ήταν, κατά κάποιον τρόπο, ο προάγγελος της «συναινετικής προοπτικής», με τη διαφορά ότι θεμελιωνόταν στην πιο «πειστική» περίπτωση (από την άποψη της ισχύος των εθνοκεντρικών ιδεών) της «τουρκικής απειλής». Το παρόν τρικομματικό σχήμα είναι η πειραματική έναρξη μιας ΕΥΡΥΤΕΡΗΣ και ΒΑΘΥΤΕΡΗΣ συναινετικής διαδικασίας, που αντανακλά τη φύση της σύγχρονης υποστάσεως της κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφάλαιου και διαχέεται (προοπτικά) στο ΣΥΝΟΛΟ του κοινωνικού λαού. Από αυτή την άποψη, οι τρεις γελοίιοι όσο και αδίστατοι σωματοφύλακες των αφεντικών είναι, όντως, πρωτοπόροι.

ΓΕΣ που σφράγισαν, κατά τη Μεταπολίτευση, το κοινωνικό φαντασμάκι. Αρχεί να σημειώσουμε, ότι η προοπτική του ολοκληρωμένου αστικού εκσυγχρονισμού συνεπάγεται την καθοριστική ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ της οικονομίας (και μάλιστα, σήμερα, με διεθνή αναφορά) με ό,τι αυτό εξυπακούει για τις μορφές του κοινωνικού ελέγχου, τις ιδεολογίες των κοινωνικών συμπεριφορών και τις συλλογικές προσλαμβάνουσες.

Η εύλογη ανησυχία της κυρίαρχης τάξης είχε να κάνει: πρώτον, με την επικίνδυνη καθυστέρηση σχεδιασμού και άσκησης μιάς μόνιμης και σταθερής «δέουσας» διαχείρισης-και δεύτερον, με το σοβαρό ενδεχόμενο (στον ορίζοντα της γενικής πολιτικής οξύτητας) να αναδυθεί μια φυγόκεντρη, ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ, ριζοσπαστική πολιτική ενέργεια, που θα μπορούσε να μετασχηματίσει την ενδοκαθεστωτική κομματικο-πολιτική σύρραξη σε ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΝΥΠΟΛΗΨΙΑ και ΚΡΙΣΗ «ΕΞΟΥ-

ΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ» του όλου συστήματος, δηλ. να την ξεπεράσει και να θέσει την πολιτική επικαιρότητα της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ.

Πέρα από τη «ρόζ πολιτική», τη «βεντέτα Παπανδρέου-Μητσότακη» και τα «γαλάζια και πράσινα καφενεία»: οι Χαλκιάδες πανικοβάλλονταν με τις κλιμακούμενες διαταραχές του χρηματιστηρίου και οι Μασσαδέτες αφορίζονταν τις «διαχωριστικές γραμμές» ξερκίζοντας τον «οξαποδώ» μιάς αυτόνομης κοινωνικής ανάφλεξης. Αυτή τη φορά, τα αφεντικά δεν επέπτευσαν με διακριτικότητα τις περιστάσεις: αξιοποιώντας την πείρα από το παρελθόν (Ιουλιανά, Πολυτεχνείο) έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μην δρομολογηθούν οριακές εξελίξεις.

Η μζέρια του παροπλισμένου κοινωνικού κινήματος-που όταν δεν αιμορραγούσε στο απόλυτο κενό ενός ξεπερασμένου εργατισμού τότε αποδρακωνόταν με το «δημοκρατικό» θεσμικό πλαίσιο της ΕΟΚ. Ο κομματικά φανατισμένος προσδιορισμός της συλλογικής πολιτικής συνείδησης-που βραχυ-

κυκλώνει κάθε αυτόνομη κρίση και εξαντλεί τον λόγο του σε σχήματα του τύπου «αιμοσταγείς τρομοκράτες» και «κόμμα του αδελφάτου». Η ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης της Αριστεράς-που προσφέρει στην εξουσία μιά αξιόμαχη, έμπειρη και αφοσιωμένη πυροσβεστική δύναμη αλλά και ένα πολύτιμο πιστοποιητικό «δημοκρατικής αυτοκάθαρσης». Η μετατροπή της κοινωνικής αμφισβήτησης σε... περιοδεύον ανθοπωλείο-που αποπολιτικοποιεί την εναλλακτικότητα και συμπράττει με το κράτος στη προσπάθεια για ριζική αποδαιοποίηση των καταπιεσμένων. Η συστηματική υποβολή των αξιών της συναίνεσης-που αποτέλεσε τον συνεκτικό ιστό της προπαγάνδας του αστικού Τύπου και έγινε το επίκαιρο εθνικό κουτόχορτο, η σύγχρονη «Μεγάλη Ιδέα». Η οργανωμένη οικονομική κινδυνολογία -που απευθύνθηκε «ρεαλιστικά» στην εύαλητη και αντιδραστική «ηθική της κατανάλωσης» των σύγχρονων εκτεταμένων μικρομεσαίων στρωμάτων.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ, έγιναν οι συμπληρωματικοί προσδιοριστικοί συντελεστές του γίνεσθαι που οδήγησε στον τριτοκομματικό θίασο υπό την άμεση επίδραση και καθοδήγηση των ψυχρών τεχνοκρατών. Ο,τι απομένει από την προιστορία αυτού του πολιτικού τζόγου, είναι η ριζική γελοιοποίηση και ο έκπτωτος φανφαρονισμός των «μεγάλων Αρχηγών». Ο,τι προσδίνει μιά νότα κειφού στην ιστορία αυτής της αθλιότητας, είναι η τοποθέτηση των «αμεσοδημοκρατικών» Οικολόγων Εναλλακτικών στον ρόλο της... αξιωματικής αντιπολίτευσης! Ο tempora Ο mores!

Πέρα από την κυρίαρχη πολιτική.

Αντικρύζοντας αυτή την πραγματικότητα, μένουμε χωρίς την υποχρέωση της εξαγωγής κάποιου συμπεράσματος. Θα επιχειρούσαμε κάτι τέτοιο, μόνο αν μας είχε χωνέψει ο κομπορροισμός των οικονομιστικών και εκλογικιστικών αντιλήψεων.

Η ανάγκη της γνώσης-κατανόησης (η οντολογική πτυχή της επαναστατικής θεωρίας), σε όλη την έκταση της αναφοράς της, είναι κάτι το διαφορετικό από τις παρεμβάσεις συμμετοχής. Θα ήταν ασυγχώρητη αφέλεια (που θα άγγιζε τα όρια του τυχοδιωκτισμού) αν αποστρέφαμε το βλέμμα από τις καταστάσεις που προσδιορίζουν εξειδικευμένα την αντικοινωνικότητα του Κεφαλαίου και του Κράτους.

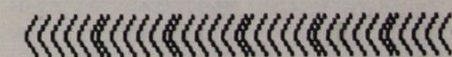
Η κομματικοπολιτική συναίνεση των ημερών μας, ανατρέπει ένα μέρος των βασικών κοινοτοπιών του ελληνικού κοινοβουλευτισμού, οι νέες υποστάσεις της Κυριαρχίας (εντέλει, οι νέοι τρόποι και οι νέες μεσολαβήσεις δια των οποίων διενεργείται η κοινωνική υποκοοποίηση-δεν είναι σωστό (θεωρητικά) ούτε χρήσιμο (πολιτικά) να αντιμετωπιστούν με την φιλελευθεριστική προκατάληψη της λεπτομερειακότητας. Όσοι καταγίνονται με επεξεργασίες «αντι-ρεύματος» και εντοπισμένων αντιστάσεων ενόψει του 1992 προφανώς ΔΕΝ είναι αναρχικοί. Κατά πόσο, όμως, είναι αναρχικοί όσοι αποφεύγουν να εκτιμήσουν τις δυναμικές που παρασκευάζουν το μέλλον της κοινωνικής σύγκρουσης;

Ο επαναστατικός δολονταρισμός, τότε μόνο γονιμοποιεί την εκρηκτική ζωντάνια του, όταν αναδεικνύει τον ΡΕΑΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ πάνω στο έδαφος της πραγματικότητας. Και ο ορισμός αυτής της πραγματικότητας, από τη σκοπιά της αναρχικής ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΗΣ πράξης, δεν παραπέμπει ούτε στον συναινετικό τρικομματισμό ούτε στα παρελόμενα της συγκεκριμένης διαχείρισης. Εκείνοι που σπεύδουν να «απαντήσουν» επί του εκάστοτε συγκεκριμένου (που σαν τέτοιο απηχεί τις κατεστημένες οριοθετήσεις), έχουν απλά διαφορετική άποψη από τον Ζολώτα σχετικά με τα «δημόσια ελ-

λείμματα» και τις «ισοτιμίες της δραχμής», και έχουν τόση σχέση με την κοινωνική επανάσταση όσο «ελληνικός» είναι ο «φιλελληνισμός»!

Κατά την επέτειο του Πολυτεχνείου, οι αναρχικοί (μέσα σε ένα πλατύτερο σύνολο αντισυναινετικών νέων ανθρώπων) έδωσαν τη δική τους «απάντηση» στη ΣΗΨΗ των ιδεολογιών και στα νέα μοντελάκια της Κυριαρχίας. Η ακτιβιστική δία εκείνης της νύχτας (που ΜΟΝΟ εντοπισμένα, ειδικά και συμβολικά προσδιορίζει την ΣΥΝΘΕΤΗ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΑ του επαναστατικού αναρχικού λόγου) κατέγραψε την υπαρκτή βούληση (ως τώρα χαοτική, απύκνωτη, κατακερματισμένη, ασταθής, ασυνεχής...) για μια ΣΥΝΟΛΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΡΗΞΗ, πέρα και ενάντια στους ανταγωνισμούς που ορίζονται από το σύστημα. Το κάψιμο των τραπεζών, των πολιτικών γραφείων και των καταναλωτικών συμβόλων της νεοελληνικής μικρομεσαίας «ευημερίας», δεν εκφράζει άγνοια της διαδοχής μορφών στη ΣΥΝΕΧΕΙΑ της Κυριαρχίας, αναδεικνύει αυτή ακριβώς τη συνέχεια, άμεσα και καθαρά, χωρίς να νοιάζεται για την οικτρή φαντασμαγορία των θεωρητικισμών και χωρίς να καταγίνεται με την συλλογή οπαδών.

Και μόνο ΕΤΣΙ (με την άρθρωση ενός ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ λόγου ανατροπής σε όλα τα ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ πεδία σύγκρουσης), η κυρίαρχη πολιτική μπαίνει στο περιθώριο (όπου πραγματικά ανήκει), μαζί με την διανομή γαρυφάλων από τους θιασώτες της... «εναλλακτικής αναδάσωσης», μαζί με την σχιζοφρενική ταλάντευση της ΟΣΕ μεταξύ «θεωρητικής ανασκευής του ρεφορμισμού» και «τακτικής εκλογικής στήριξης του Συνασπισμού», μαζί με την προκατακλυσμιαία σταλινική «επαναστατικότητα» των απελπισμένων Μ-Λ, μαζί με τον επαναστατικοφανή νεοεργατισμό της λογοκοπίας περί «εργατικών συμβουλίων»....

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ Φ.Μ.Σ.

ΚΑΤΩ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ενόψει της δίκης τους στις 24 Γενάρη για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. Θεσ/νίκης, οι αναρχικοί υποδίκιοι συνέταξαν το παρακάτω κείμενο, όπου εκθέτουν τις απόψεις τους πάνω στα γεγονότα και στη σημασία της δίκης.

Η ΔΙΕΤΙΑ 84-86, ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΦΜΣ

Στις 24 Γενάρη 1990 ορίστηκε να γίνει στο Μικτό Ορκωτό Κακούργο-δικείο Σερρών, η δίκη για την κατάληψη της ΦΜΣ Θεσ/νίκης και την πυρπόληση ενός αυτοκινήτου της ασφάλειας, τον Ιούνιο του '86. Η προσαγωγή 27 ατόμων ως κατηγορουμένων στη δίκη αυτή, εντάσσεται στα πλαίσια της προσπάθειας καταστολής και ποινικοποίησης του αναρχικού και ευρύτερου αντιεξουσιαστικού νεολαιίστικου κινήματος που είχε αναπτυχθεί. Ένας απ'τους 27 κατηγορούμενους, ο αναρχικός Γιάννης Γκίρμπας παρουσιάστηκε οικειοθελώς στον εισαγγελέα στις 19 Σεπτέμβρη του '89 (εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψής του) κι από τότε είναι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλάκες Διαβατών.

Η κατάληψη της ΦΜΣ, ενάντια στο κλίμα τρομοκρατίας, συλλήψεων και των συνεχών απαγορεύσεων των συγκεντρώσεων αποτελεί οριακή στιγμή για τον αγώνα των αναρχικών στη Θεσ/νίκη. Είναι κατάληξη των χρόνων που προηγήθηκαν, με όλες τις ελλείψεις αλλά και την ένταση ενός νεανικού (στην Ελλάδα τουλάχιστον) κινήματος και αφετηρία κριτικής και ανασυγκρότησής του, μέσα απ'το ξεπέρας των λαθών και την ωρίμανση της αναρχικής προοπτικής.

Τα χρόνια 84-86 είναι γεμάτα από γεγονότα που απελευθέρωσαν ένα απρόσμενο δυναμικό. Διαδηλώσεις, συγκρούσεις, καταλήψεις, συλλήψεις, δολοφονίες. Ήταν ένας ανοιχτός πόλεμος με το Κράτος που συσπείρωνε όχι μόνο τους αναρχικούς αλλά και το πιο ευαισθητοποιημένο κομμάτι της νεολαίας που αντιστέκτοταν άλλοτε συνειδητά και άλλοτε ενστικτώδεις στις επιλογές της εξουσίας και σε κάθε βήμα του ερχόταν αντιμέτωπο με την κρατική θηριωδία. Γι'αυτό και το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων είχε δοθεί στην αντίσταση στην καταστολή και κύρια στην αστυνομία που αποτελεί το θεαματικότερο μηχανισμό της.

Είναι χαρακτηριστικό πως τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και οι επίσημοι φορείς έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να παρουσιάσουν την πιο διαστρεβλωμένη εικόνα αυτών των αγώνων και των πρωταγωνιστών τους. Επικέντρωναν την παρουσίαση στις σπασμένες διτρίνες και κλαψούριζαν καταγγέλλοντας φθορές ακόμη κι όταν υπήρχαν νεκροί, προσπαθώντας να αποσιωπήσουν τη σημασία τους (και τον Νοέμβρη του 80, όταν ο απολογισμός της επίθεσης της αστυνομίας ήταν δύο

νεκροί -Κουμής και Κανελλοπούλου- και εκατοντάδες τραυματίες, και τον Νοέμβρη του 85 με την δολοφονία του 15χρονου Μ. Καλιτζά από τον αστυφύλακα Αθανάσιο Μελίστα, τα κροκοδείλια δάκρυά τους και οι θρήνοι για τις καταστροφές απόδειχναν πόσο καμιά αξία δεν έχει γι αυτούς η ανθρώπινη ζωή μπροστά στα προϊόντα της καταναλωτικής κοινωνίας τους). Κι ακόμα προσπάθησαν συστηματικά να παρουσιάσουν όλες αυτές τις συγκρούσεις σαν άλογη και περιθωριακή διαμάχη αστυνομίας και αναρχικών και να τοποθετήσουν την υπόλοιπη κοινωνία στη θέση του θεατή.

Από την άλλη μεριά, ο ακτιβισμός του κινήματος αυτού, συχνά λειτουργούσε σε βάρος της συλλογικής επεξεργασίας απόψεων και ιδεών. Έτσι τα γεγονότα, μερικές φορές δίναν την εντύπωση ευκαιριακών ενεργειών χωρίς συγκροτημένη δράση και στόχους. Ο ρυθμός και η ένταση των δραστηριοτήτων έκαναν την προπαγάνδισή τους δευτερεύουσας σημασίας.

Ταυτόχρονα η έλλειψη οργάνωσης συντελούσε στο να γίνεται το δυναμικό αυτό κίνημα ευάλωτο στην κρατική καταστολή και στο στήσιμο σκευωριών σε βάρος του.

Είναι αλήθεια πως τη διετία αυτή οι αναρχικοί μίλησαν περισσότερο με τις πράξεις τους παρά με το λόγο τους. Είναι αλήθεια πως οι πράξεις αυτές αφέθηκαν κατά ένα μεγάλο μέρος βορά στα χέρια της εξουσίας και των φορέων της (κυβερνήσεις, αστυνομία, δικαστές, κόμματα, τύπος, υπάκουη «διάνοηση»), για τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας εναντίον τους. Ομως είναι επίσης αλήθεια πως όποιος ήθελε να αφουγκραστεί το πραγματικό μήνυμα αυτών των αγώνων, δεν θα μπορούσε να αρνηθεί πως οι αναρχικοί θέτοντας πολλές φορές σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους, αποκάλυπταν το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας που καταστέλλει άγρια ότι αντιστέκεται στις επιλογές της και δεν μπορεί να το αφομοιώσει.

Ετσι:

-Μέσα απ'τη σύγκρουση με την αστυνομία, αποκαλύπτονταν ο παραδοσιακά λαομίσητος και αντικοινωνικός ρόλος της, ενώ τόση προσπάθεια έγινε να περιοριστούν οι ευθύνες σε κάποιους «κακούς» μες το σώμα της, και να προβληθεί ένα ψεύτικο δημοκρατικό προσώπιό της που την ήθελε «κοντά στο λαό».

-Μέσα από τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις για την άφιξη του Λεπέν (τον Δεκέμβρη του 85) αποκαλύφθηκε η ενότητα της εξουσίας όπως κι αν αυτοονομάζεται, στέλνοντας τα ΜΑΤ να υπερασπιστούν τους φασίστες και να χτυπήσουν τους διαδηλωτές σε Αθήνα και Θεσ/νίκη.

-Μέσα απ'τον άμεσο τρόπο δράσης τους και τον αντιεραρχικό τρόπο λειτουργίας τους, αποκάλυψαν τον καταστατικό ρόλο των κομμάτων ως διαμεσολαθητών ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία και χειραγωγών των κοινωνικών αντιστάσεων με σκοπό εκλογικά οφέλη και μερίδιο στη διαχείριση της εξουσίας.

-Μέσα απ'την αντίσταση των αναρχι-

κών και της νεολαίας στην αυξανόμενη αστυνόμευση και τον έλεγχο της ζωής αποκαλύφθηκε το ολοκληρωτικό σχέδιο κυριαρχίας της εξουσίας, που με επιφάσεις προσπαθεί να μετατρέψει την κοινωνία σ'ένα παγκόσμιο στρατόπεδο συγκέντρωσης.

-Κι ακόμη με το δυναμικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεών τους, οι αναρχικοί απάντησαν στον πανικό που ακολούθησε την έκρηξη στο πυρηνικό εργοστάσιο Τσερνόμπιλ, τον Μάη του 86. Ελεγχόμενο πανικό που ήθελε τον κόσμο να τρέχει στα σουπερ-μάρκετς και να αγοράζει τόνους εβαπορέ. Οι αναρχικοί χτυπήθηκαν γιατί εναντιώθηκαν στον πυρηνικό όλεθρο και διαδήλωσαν ότι δεν υπάρχει ειρηνική χρήση της πυρηνικής ενέργειας.

Στις 22 Μάη του 86, έγινε στη Θεσ/νίκη συγκέντρωση και πορεία των α-

ναρχικών ενάντια στην κρατική καταστολή, τις απαγορεύσεις των πορειών και τις συλλήψεις αντιπυρηνικών διαδηλωτών. Κυκλωμένοι από τα ΜΑΤ σε απόσταση αναπνοής, η πορεία, φτάνει στην πλατεία Αριστοτέλους όπου πραγματοποιούνταν ροκ συναυλία που διοργάνωνε ο δήμος Θεσ/νίκης και την παρακολουθούσαν εκατοντάδες νεολαίοι. Εκεί τα ΜΑΤ, χωρίς αφορμή, επιτίθενται και χτυπούν με λύσσα διαδηλωτές και νεολαίους απ'τη συναυλία, αδιάκριτα, στην πλατεία και σ'όλο το μήκος της παραλιακής λεωφόρου. Συλλαμβάνονται 18, απ'τους οποίους οι 7 καταδικάζονται αργότερα σε βαριές ποινές.

Τις επόμενες μέρες απαγορεύονται όλες οι πορείες διαμαρτυρίας των αναρχικών που επιχειρήθηκαν στο κέντρο της πόλης.

ΤΙ ΉΤΑΝ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΦΜΣ

Αποκορύφωμα και επιστέγασμα της Απάλης των αναρχικών Θεσ/νίκης ήταν η κατάληψη της ΦΜΣ. Το βράδυ της 5ης Ιούνη, μια συγκέντρωση στην Πλατεία Χημείου για το σπάσιμο του κλίματος τρομοκρατίας και των συνεχών απαγορεύσεων των συγκεντρώσεων, γίνεται η αφορμή για να καταληφθεί η ΦΜΣ, αφού πρώτα οι διαδηλωτές κυνηγήθηκαν και χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ σ'όλο το πλάτος του πανεπιστημιακού χώρου. Από την πρώτη κιόλας στιγμή της κατάληψης έγινε αισθητό πως, μέσα σ'αυτήν οι αναρχικοί και ένα κομμάτι ευαισθητοποιημένων νεολαίων διεκδικούσαν την αξιοπρέπιά τους, και έξω από αυτήν η αστυνομία διεκδικούσε το κύρος της. Μέσα σε αυτό το οξύ κλίμα, η γενική συνέλευση των καταληψιών αποφασίζει ομόφωνα την προβολή των βασικών αιτημάτων της:

α. άμεση απελευθέρωση πιθανών συλληφθέντων εκείνο το βράδυ, καθώς και των συλληφθέντων αντιπυρηνικών διαδηλωτών Αθήνας.

β. να φύγει η αστυνομία από το κέντρο της πόλης για να γίνει πορεία

γ. να ζητήσει δημόσια συγνώμη ο γενικός διευθυντής της αστυνομίας Παπαδημητρίου για τα όσα αυτή ψευδώς καταλόγησε στους διαδηλωτές στην Πλ. Αριστοτέλους.

Τόσο τα αιτήματα όσο και η σύνθεση των ατόμων, πιστοποιούσαν ευαισθησίες που δεν ήταν βέβαιο πρόνομι των αναρχικών, αλλά απεναντίας, οι αναρχικοί στήριξαν πολιτικά και με όλες τις δυνάμεις τους μια υπόθεση που αφορούσε ένα ολόκληρο νεολαιίστικο χώρο που ένιωθε να τον ακουμπά καθημερινά η βία και η εγκληματικότητα της

κρατικής καταστολής.

Είναι συνεπώς λάθος να ισχυριστεί κανείς πως η κατάληψη της ΦΜΣ ήταν κατάληψη αναρχικών. Και αυτό όχι μόνο γιατί σ'αυτήν δεν ήταν μόνο αναρχικοί, αλλά και το πιο ουσιαστικό γιατί με τέτοιους προσδιορισμούς αποκρύπτεται η κοινωνική διάσταση και η πολιτική σημασία της κατάληψης. Κι αυτή η σημασία δεν ήταν άλλη από την αντίσταση στην κρατική καταστολή. Μια καταστολή που όχι μόνο δεν περιοριζόταν στους αναρχικούς, γιατί επεκτεινόταν σε όλο και περισσότερους κοινωνικούς χώρους, αλλά ταυτόχρονα και οι ίδιοι ποτέ δεν θεώρησαν αποκλειστική τους υπόθεση την αντίσταση στο κράτος. Η συμμετοχή των αναρχικών σε μια κατάληψη ενάντια στην κρατική θηριωδία όπως αυτή της ΦΜΣ, δεν υποδήλωνε τίποτε άλλο πα-

ρά την πολιτική τους συμφωνία και την ενεργό στήριξη και συμπαράσταση σε ένα μέσο πάλης το κοινωνικοπολιτικό περιεχόμενο του οποίου ήταν εναρμονισμένο με τους σκοπούς και τους στόχους τους.

Στην κατάληψη, που είχε διάρκεια τριών περίπου ημερών, διατέθηκαν όλα τα μέσα που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από το ίδιο το κτίριο προκειμένου να υπερασπιστεί αλλά και να προπαγανδιστεί το πολιτικό και το κοινωνικό της περιεχόμενο. Και αυτό γιατί η κατάληψη, ως επιλογή στη δοσμένη συγκυρία, με το κράτος να επιτίθεται με όλο και πιο έντονους ρυθμούς στις δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης, ξεπερνούσε το συμβολικό της χαρακτηρισά και γινόταν όργανο λειτουργ-

από σελ. 6

γικό στα χέρια των καταληψιών που έθεταν άμεσους στόχους. Κάτι τέτοιο σήμαινε εκτροπή της λειτουργίας του Πανεπιστημίου και οικιοποίηση του χώρου από τους καταληψίες. Συνεπώς δεν καταλήφθηκαν τα ντουβάρια της ΦΜΣ άλλα η λειτουργία της. Από χώρος προώθησης της κρατικοτεχνογραφειοκρατικής επιστήμης, έγινε για τρεις μέρες χώρος προώθησης της κοινωνικής αντίστασης ενάντια στα σχέδια καταστολής του κράτους. Αυτό το πιστοποιούσε η προσέλευση του κόσμου που είτε επισκέπτονταν είτε περιφέρονταν γύρω από το χώρο της καταληψής, νύχτα και μέρα, καθώς και η στάση των φοιτητών και καθηγητών της σχολής οι οποίοι άφησαν το κτίριο στους καταληψίες αναγνωρίζοντας τους στόχους τους. Δίνοντας έτσι μεγαλύτερη σημασία στο συγκεκριμένο αγώνα απ'ότι στις εξετάσεις που εκείνη την περίοδο είχαν.

Κι ενώ προπαγανδίζονταν μέσα και έξω από την κατάληψη η πορεία αποχώρησης από το κτίριο που ετοιμαζόταν για το απόγευμα της Δευτέρας 9 - 6 - 86 καθώς και η συναυλία συμπράστασης το απόγευμα της Κυριακής, ήρθε το αναπάντεχο γεγονός της πυρπόλησης ενός αυτοκινήτου της ασφάλειας. Ήταν η στιγμή (Κυριακή χαράματα) όπου ένα μέρος των καταληψιών συνεδρίαζε στο ισόγειο της σχολής προκειμένου να καθοριστεί η στάση τους και η τακτική τους για όσο διάστημα τους απόμεινε μέχρι τη συνολική τους αποχώρηση (ενώ ένα άλλο μέρος είχε βγει στους δρόμους για να προπαγανδίζει με αφισσοκόληση την πορεία αποχώρησης ζητώντας συμπράσταση). Η σύνδεση της κατάληψης με την πυρπόληση ήταν για την αστυνομία το πρώτο κι άμεσο μέλημα. Καίτοι η ύπαρξη σκευωρίας άρχισε να βαραίνει όλους όσους εκείνη τη στιγμή ήταν στο κτίριο οι καταληψίες αρνούνται να αποχωρήσουν απ'αυτό, αφού ξέρουν πως δεν υπάρχει τίποτα που να τους συνδέει με το γεγονός, το οποίο ήταν όχι μόνο πέρα από κάθε πλαίσιο και σκοπό της κατάληψης, αλλά και πέρα από τους ίδιους. Μόνο όταν η απειλή επέμβασης από ειδικά εκπαιδευμένες μονάδες της αστυνομίας (ΔΕΑ) έγινε κάτι παραπάνω από σίγουρη τότε αποφάσισαν κι εγκατέλειψαν το κτίριο. Και παραδόξως η αστυνομία δεν προβαίνει σε καμία ενέργεια.

Παρά λοιπόν το γεγονός ότι η αστυνομία είχε κυριολεκτικά ζώσει το πανεπιστήμιο - για το φόβο των Ιουδαίων - όταν εκδηλώνεται η επίθεση κι η πυρπόληση του αστυνομικού αυτοκινήτου, κανένας από τους δράστες δε συλλαμβάνεται επ'αυτοφόρω.

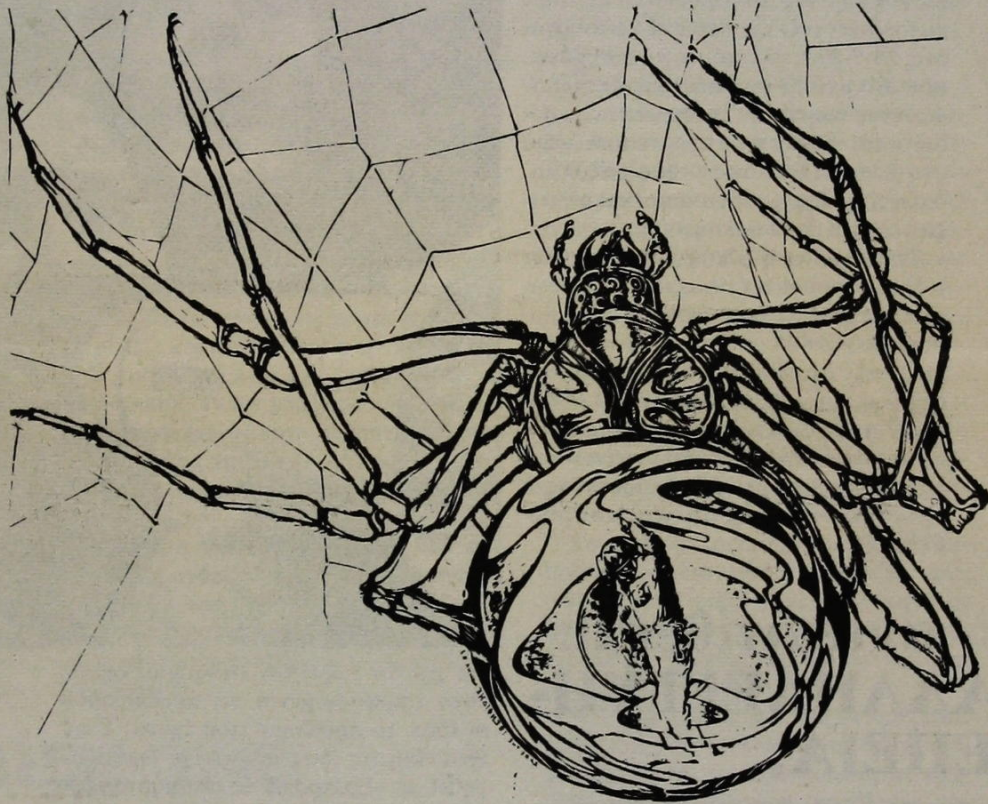
Η ανικανότητα της αστυνομίας, δίνει την ευκαιρία στους αξιωματούχους της Ασφάλειας με επικεφαλής τον Σωτήρη (δεξί χέρι του Δροσογιάννη και αρτιαφιχθέντα από την Αθήνα) να μεθοδεύσουν το τελειότερο δυνατό χτύπημα που από καιρό πριν επιθυμούσαν να δώσουν στο αναρχικό κίνημα αλλά και στο κίνημα εκείνο που είχε αναπτυχθεί ενάντια στην κρατική καταστολή και την τρομοκρατία. Το σχέδιο (η σύνδεση της ενέργειας με την κατάληψη) προετοιμάζεται επί ώρες κατά την επόμενη μέρα αρχίζει ένας χορός διαδοχικών συλλήψεων γνωστών αναρχικών αλλά και νεολαίων που συμμετείχαν στην κατάληψη. Από τις 7πμ. της Δευτέρας 9-6-86, άντρες της Ασφάλειας και με ψευτοπροφάσεις αρπάζουν τ'άτομα αυτά από τα σπίτια τους και τα μεταφέρουν στη Βαλαωρίτου, δίδον για να καταθέσουν ως μάρτυρες για το συμβάν. Τα 10 συνολικά άτομα που «εντοπίστηκαν» από τα λαγωνικά της Βαλαωρίτου (άγνωστο το πως, γνωστό το γιατί) ώ, του θαύματος, ήταν τελικά και οι «δράστες» (τα περισσότερα από αυτά είχαν συλληφθεί στο παρελθόν επειδή συμμετείχαν σ'εκδηλώσεις αναρχικών).

Η παρακρατική δράση της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης δε σταμάτησε δυστυχώς στη δολοφονία του Γ.Λαμπρά-

κη. Συνεχίζοντας αδιάλειπτα την πορεία της, ξαναγεννημένη από τα ίδια της τα λάθη, στήνει αυτή τη φορά μια πολιτική σκευωρία με τη σύλληψη των 10 αυτών θυμάτων της, μιμούμενη - και με την κρυφή ελπίδα να ξεπεράσει - την ομοτεχνή της στην Αθήνα η οποία έχει να επιδείξει σειρά από λαμπρές γκάφες (Σερίφης, Μπουκεσίδης, Ιατροπούλου κι αργότερα Μπουκουβάλας, Βογιατζή, Σμυρνάιος, Μαρίνος).

Ο στόχος της ήταν προφανής: Η καταστολή και ποινικοποίηση του ευρύτερου αναρχικού αντιεξουσιαστικού χώρου και κάθε κοινωνικής αντίστασης στις κρατικές επιλογές. Αλλά και η ευκαιρία μοναδική: μια απόπειρα ανθρωποκτονίας ενόσω οι αναρχικοί πραγματοποιούσαν κατάληψη στον εγγύς χώρο και μάλιστα χωρίς να έχει συλληφθεί κανένας απ'τους δράστες.

Τα θεμέλια αυτού του σαθρού σκεπτικού τα αποτελούν οι αντιφατικές καταθέσεις των συλληφθέντων. Στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου παίζεται η κορυφαία σκηνή του δράματος. Εμπειροί κι εκπαιδευμένοι άντρες αναλαμβάνουν να μετατρέψουν νεαρούς σ'«εκτελεστές», χρησιμοποιώντας άγριους ξυλοδαρμούς και φάλαγγες, απειλές ηλεκτροσόκ και θιασμών, εικονικές απόπειρες δολοφονίας κι ένα άγριο ψυχολογικό πόλεμο. Φυσικό επακόλουθο: οι περισσότεροι μάρτυρες ομολογούν «αυθόρμητα» μετά από αλλεπάλληλες αρχικές αρνήσεις των κατηγοριών.

Το κολαστήριο της Βαλαωρίτου με τα ψυχρά γραφεία, τους θάρβαρους «θαμώνες» και τα βρωμέρα κι ανήλιαγα κελιά, είχε δικαιώσει την ύπαρξη και τη διατήρησή του...

Όταν ο σκοπός κουτσά στραβά επιτεύχθηκε με την παράβαση και των στοιχειωδών ακόμη συνταγματικών και δικονομικών διατάξεων (σύλληψη χωρίς ένταλμα, άσκηση σωματικής και ψυχολογικής βίας, απαγόρευση εξόδου των «μαρτύρων» με σκοπό να μεταβληθούν ετοιμελικά σε κατηγορούμενους, απουσία δικηγόρων κατά την προανάκριση για τον ίδιο σκοπό κράτησης στην Ασφάλεια υπερβαίνουσα τις 48 ώρες κ.α.) η ρητή διαδικασία τηρήθηκε - αλλίμονο - νομότυπα.

Την Τετάρτη το πρωί, οι κατηγορούμενοι πρσαόγονται από την ασφάλεια στον Εισαγγελέα. Στην είσοδο του δικαστικού μέγαρου, ένα τσούρμιο αγανακτισμένων χαφιέδων, αναπαράστησε με επιτυχία το μεσαιωνικό θεσμό της διαπόμπευσης. Αυτοί οι αναξιοπρεπείς υποτελείς, έδωσαν το τελειωτικό ράπισμα στην αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό των 10 συλληφθέντων.

Και η δικαιοσύνη των Τσάτσων και των Κοσκωτάδων, χωρίς περίσκεψη, χωρίς αιδώ τους τσουβάλασε στο κάτεργο του Γεντί Κουλέ, επικυρώνοντας και συνεχίζοντας το έργο της ασφάλειας.

Αυτό σε γενικές γραμμές είναι το χρονικό της εκδίκησης που επιφύλαξε η δημοκρατική πολιτεία του στρατηγού Δροσογιάννη (και των λοιπών) στους αντιφρονούντες.

Και κάτι ακόμα ενδεικτικό: η μόνη φωνή «διαμαρτυρίας» που ακούστηκε ήταν κάποιων αγανακτισμένων κομμουνιστών δημάρχων που ζητούσαν την ολοκληρωτική εξαλλειψη του «κάρκινώματος του αναρχισμού». Επιφανειακά λοιπόν πολυφωνία, σεβασμός της προσωπικότητας, κατοχύρωση των πολιτικών απόψεων του ατόμου και άλλα ηχηρά παρόμοια. Κατά τ'άλλα, το απαρχάντ εφαρμόζεται κάπου στη

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΗΜΕΡΑ

Μια δίκη σήμερα σε βάρος των αναρχικών και μια πιθανή καταδίκη τους (το μέγεθος της οποίας θα είναι ανάλογο των κατηγοριών που τους βαρύνουν) αποκτά ιδιαίτερη σημασία για το χώρο της κοινωνικής αντίστασης. Εχουμε λόγους για να ισχυριστούμε πως η δίκη της ΦΜΣ αποτελεί στις δοσμένες συνθήκες το κομβικό σημείο του κινήματος που αντιστέκεται στις κρατικές επιλογές, τουλάχιστον στη Θεσσαλονίκη. Είναι το σημείο εκείνο που συναντιέται με άλλους όρους και

Ν.Αφρική και η χούντα είναι στην Τουρκία.

Αυτή είναι η αθλιότητα της δημοκρατικής επίφασης που έχει φτάσει στο σημείο να εκλαμβάνει ως πραγματικότητα μια εικόνα, διαψεύδοντας τελικά τον ίδιο τον εαυτό της. Αθλιότητα που οφείλεται όχι μόνο στην ελαστικότητα των συνειδήσεων αλλά κυρίως στην παντελή άγνοια των αξιών, τόσης που κανείς πια να μη μπορεί να διακρίνει -έστω και αχνά- το εννοιολογικό τους υπόβαθρο.

Η διαπίστωση του Θουκιδίδη παραμένει τραγικά επίκαιρη: ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ...

καιρών μας. Γνωρίζουμε πως η αντίσταση σήμερα έχει να αντιμετωπίσει εμπόδια αναρίθμητα πιο πολλά απ'αυτά που συνάντησε στο παρελθόν. Η πρώτη και κύρια επίθεση των μηχανισμών αφομοίωσης είναι η προβολή του «αποτυχημένου» επαναστάτη και της «χαμένης επανάστασης». Σ'αυτή την προβολή η συνεισφορά όλων των μέχρι χτες αντιτιθέμενων ιδεολογιών, δηλ. όλων των ψευτοαντιτιθέμενων πολιτικών επιλογών με το σύστημα της κυριαρχίας, είναι κάτι παραπάνω από σπουδαία για το κράτος, είναι κάτι παραπάνω από ιδεολογική κηλίδα αίματος για μας. Όταν ο αντιστεκόμενος συγκαταλέγει το εαυτό του στο θεσμικό χώρο της εξουσίας, τότε απο τη μια της δίνει άλλοθι κι απ'την άλλη κατακρεουργεί το περιεχόμενο της αντίστασης.

Αν κάτι περισσότερο έχει αυτή η δίκη, πέρα από την υπεράσπιση κοινωνικών αγωνιστών, είναι η αρχή για να σπάσει το ρεύμα της αφομοίωσης. Γι' αυτό στις 24 Γενάρη στο κακουργοδικείο Σερρών η κατάρρευση της σκευωρίας θα σημάνει την απελευθέρωση των 27 υπόδικων απ'τα νύχια του κράτους μα και ταυτόχρονα την επιβεβαίωση της δυναμικής παρουσίας των αναρχικών στο χώρο της αντίστασης ενάντια στο κράτος και τις επιλογές του, σαν δύναμη ασυμπίθαστη και ανυπότακτη. Γνωρίζουμε πως η αξιοπρέπεια έχει το κόστος της, στις 24 Γενάρη δε μένει παρά να αποδειχτεί πως έχει και το μεγαλείο της.

ΑΛΛΗΛΗΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΑΞΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΦΜΣ ΚΑΤΩ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η ΔΙΚΗ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΥΠΟΔΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΦΜΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΙΡΜΠΑ που παρουσιάστηκε οικειοθελώς στις 19 Σεπτέμβρη στον εισαγγελέα (εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψής του) και προφυλακίστηκε στις φυλακές Διαβατών, κατηγορούμενος για την πυρπόληση του αυτοκινήτου της Ασφάλειας, ενώ όλοι οι συγκατηγορούμενοί του έχουν αποφυλακιστεί.

Ενώ υπάρχουν μάρτυρες που αποδεικνύουν ότι το θράδυ εκείνο δεν ήταν καν στη ΦΜΣ και ενώ παρουσιάστηκε οικειοθελώς, η πρώτη αίτηση αποφυλάκισής του απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι είναι επικίνδυνος και ύποπτος φυγής. Ταυτόχρονα του απαγορεύουν να διαβάξει αναρχικά έντυπα σε μία προσπάθεια να τον αποκόψουν από τους ίδιους τους συντρόφους του.

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ

Το ιστορικό του εγκλήματος στην Αραβησσό

Αραβησσός. Χωριό του νομού Πέλλης, 60 χιλιόμετρα Δυτικά της Θεσ/νίκης, άρχισε να χτίζεται όταν, το 1922, μερικές χιλιάδες πρόσφυγες εγκαταλείποντας την Αραβησσό της Τουρκίας με τα πολλά νερά της και περιπλανώμενοι ανά την Ελλάδα εγκαταστάθηκαν στις πηγές του σημερινού τόπου τους, δίνοντας και πάλι την ονομασία Αραβησσός.

Παρά τις μεγάλες δυσκολίες από τις ασθένειες και τις κακουχίες ρίζωσαν στην περιοχή, αφού τα νερά των πηγών δημιουργούσαν τις προϋποθέσεις για την διασφάλιση της επιβιώσής τους. Στηριγμένοι λοιπόν στη χρησιμοποίηση των νερών, επιδιώκουν με κεντρική ασχολία την γεωργία. Η ανάπτυξη βέβαια του χωριού στη συνέχεια δεν ξέφυγε σε καμιά περίπτωση από το ανάλογο μοντέλο ανάπτυξης που ακολουθήθηκε στην υπόλοιπη Ελλάδα. Αντίθετα και με ιδιαίτερα έντονο τρόπο, τόσο σε κοινωνικό, όσο και σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο στιγματίστηκε από την εισβολή μίας μερίδας ανθρώπων, που ταυτισμένοι με το κράτος καθόριζαν τις τύχες ενός ολόκληρου χωριού. Η κερδοσκοπία, το ρουσφέτι και η ρουφιανιά ως συνέπειες της ηθικής που πρέσβευαν, καθόριζαν ως και τις πιο ασήμαντες πτυχές της κοινωνικής ζωής του χωριού. Η άνευ όρων παράδοση των πηγών του χωριού στο κράτος κατ'αυτή την έννοια έχει απόλυτα την αιτία της στον συγκεκριμένο τρόπο ανάπτυξης που επιβλήθηκε.

Τον Φεβρουάριο του 1976 και με απόφαση των Υπουργών Δημοσίων Εργων και Γεωργίας νομιμοποιείται θεσμικά η κλοπή των νερών του χωριού από τον Οργανισμό Υδρευσης Θεσ/

νίκης. Την αντίδραση ορισμένων κατοίκων που διαισθάνονταν την επειγμένη τότε καταστροφή από την εισβολή του ΟΥΘ, κατάφεραν να καθυστερήσουν οι έμπειροι προπαγανδιστές του ΟΥΘ, λέγοντας ότι... «σας παίρνουμε μεν τα νερά, όμως είμαστε υποχρεωμένοι να σας τα αντικαταστήσουμε με άλλα από τον Αλιάκμονα...» Ταυτόχρονα δόθηκαν και άλλες πλουσιοπάροχες υποσχέσεις. Οι δεσμεύσεις όμως στα χρόνια που ακολούθησαν παρέμειναν στα χαρτιά... Ο ΟΥΘ καταλήστευε τις πηγές, χρησιμοποιώντας κάθε φορά ως πρόσχημα την εξυπηρέτηση των κατοίκων της Θεσ/νίκης, εξυπηρετώντας στην πραγματικότητα κύρια τα εργαστήρια της Βιομηχανικής ζώνης (ΕΚΟ-ΣΙΝΓΚ-ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ κ.λ.π.) προκειμένου να αραιώνουν αυτοί τα απόβλητά τους (...με πόσιμο νερό!!!)

Στο απόγειο της αποικιοκρατικής του συμπεριφοράς, ο ΟΥΘ επανέρχεται τελευταία φορά τον Φεβρουάριο του 89 με την αξίωση να πραγματοποιήσει 3 νέες γεωτρήσεις, αυτή τη φορά στη θέση «Πλάτανος» που βρίσκεται μέσα στο χωριό, επικαλούμενος υποκριτικά την αναγκαιότητα 1.000.000 κατοίκων της Θεσ/νίκης για νερό την κρίσιμη περίοδο του καλοκαιριού. Ειςθελικά και μετά από ορισμένες αντεγκλήσεις με τους κατοίκους, ο ΟΥΘ θέτει σε λειτουργία στις 25-5-89 τις 2 από τις 3 γεωτρήσεις, που στο μεταξύ εγκατέστησε αποτελώνοντας και πλέον οριστικά τον υγροβιότοπο, αφού τα επιφανειακά νερά στη θέση «Πλάτανος» εξαφανίζονται, όπως ακριβώς φοδόντουσαν και φώναζαν από τα πριν οι κάτοικοι.

Ταυτόχρονα η αδιαφορία των κάθε είδους «αρμοδίων» είναι χαρακτηριστική. Τον Σεπτέμβριο και αφού οι περισσότεροι κάτοικοι τελειώνουν τις εργασίες τους στα χωράφια με νερό που... μεγαλόψυχα τους πρόσφερε για (4 μήνες!!) ο ΟΥΘ, από τον Αλιάκμονα, οι κάτοικοι αποφασίζουν να εντείνουν τις διαμαρτυρίες τους, αναλαμβάνοντας οι ίδιοι την ευθύνη της επίλυσης του προβλήματος.

νο χώρο των αντλιοστασίων, εξουδετερώνοντας με... αυτοθυσία τον έναν και μοναδικό κάτοικο που βρίσκονταν στους διακόπτες του αντλιοστάσιου εκείνη τη στιγμή. Οι δυνάμεις κατοχής, όπως χαρακτηριστικά αποκαλέστηκαν από τους κατοίκους, αποκάλυπταν το σχέδιο τρομοκρατίας των κρατικών μηχανισμών (αστυνομία, δικαστές και ΟΥΘ) οι οποίοι ήταν αποφασισμένοι να διαφυλάξουν με κάθε μέσο τα απάνθρωπα και εγκληματικά τους συμφέροντα.

Οι κάτοικοι εξοργίζονται. Αποφασίζεται η κλιμάκωση του αγώνα. Πρώτη τους δουλειά η οργάνωση της αντιπληροφόρησης.

Στις 16-11, η επιτροπή αγώνα διοργανώνει εκδήλωση σε κινηματογράφο στα Γιαννιτσά. Ενώ τα κόμματα που παραδρίσκονται με επικεφαλής τον βουλευτή του Συνασπισμού -Χατζηδημητρίου- συνιστούν έμεσα να εγκαταλείψουν τον αυτοοργανωμένο αγώνα τους για να τον αναλάβουν οι ειδικοί στο ξεπούλημα των κοινωνικών αγώνων πολιτικοί, οι κάτοικοι έχοντας διώ-

ρούν από τις πρώτες μέρες για να συμμετάσχουν στην «Πρωτοβουλία Αναρχικών για την συμπαράσταση στον αγώνα της Αραβησσού», που έπαιρνε σάρκα και οστά τις ίδιες μέρες. Ταυτόχρονα αρχίζει και η ενημέρωση των συντρόφων στην Αθήνα.

Ηδη από τα Γιαννιτσά οι σύντροφοι της Θεσ/νίκης προσδιορίζουν την αιτία και το περιεχόμενο της συμπαράστασής τους στον χωριό.

Στις 22-11 το μεσημέρι διοργανώνεται συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία του ΟΥΘ στην Θεσ/νίκη από την «Επιτροπή Αγώνα» της Αραβησσού και την «Επιτροπή Συμπαράστασης» στη Θεσ/νίκη. 500 περίπου άτομα, Αραβησσιώτες και Θεσσαλονικείς διαδηλώνουν μαχητικά ενάντια στα ψέμματα του ΟΥΘ και την κρατική καταστολή. Η πορεία που γίνεται καταλήγει στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, όπου τα μέλη της «Επιτροπής Αγώνα» μετά από αίτημά τους έρχονται σε επαφή με τον Υπουργό, ο οποίος δηλώνει... αναρμόδιος. Όταν βγαίνουν έξω και ενημερώνουν τους συγκεντρωμένους, η οργή και η αγανάκτηση είναι ασυγκράτητη. Με το σύνθημα «δεν παρακαλάμε για το νερό, τη λύση θα τη δώσουμε στην Αραβησσό» δήλωσαν αποφασισμένοι να γυρίσουν στο χωριό τους και να δώσουν μόνοι τους τη λύση στο πρόβλημα, καλώντας

σει χρόνια τώρα τον εμπαιγμό, δηλώνουν αποφασισμένοι να προωθήσουν οι ίδιοι το πρόβλημα που έχουν. Στην Θεσ/νίκη τις ίδιες μέρες είχε δημιουργηθεί η «Επιτροπή Συμπαράστασης» ύστερα από σχετικές κινήσεις των συντρόφων που είχαν πρωτοπάει στο χωριό. Υποκύπτοντας στην παρακλήση των Αραβησσιωτών να μεταφέρουν το πρόβλημά τους και σε άλλους πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους, κάλεσαν σε συνεργασία τους Οικολόγους-Εναλλακτικούς και τους αριστεριστές, για να διαπιστώσουν πολύ σύντομα, πως δεν υπάρχουν περιθώρια συνεργασίας μ'αυτούς που καθορίζουν και εξαγοράζουν την συμπαράστασή τους σε κοινωνικούς αγώνες με ψήφους.

Καταγγέλλοντας την «αδανγκάρντ» συμπεριφορά των Οικολόγων, αποχω-

παράλληλα και τους κατοίκους της Θεσ/νίκης σε άμεση συμπαράσταση.

Ετσι λοιπόν, κορύφωση της κλιμάκωσης του αγώνα τους, ήρθε να αποτελέσει αμέσως μετά την επιστροφή τους στο χωριό, το κάψιμο 3 αντλίων που δημιουργούσαν κύρια το πρόβλημα. Σ'αυτό στάθηκαν έμπρακτα αλληλέγγυοι πολίτες της Θεσ/νίκης, μεταξύ των οποίων και αναρχικοί.

Την πολιτική αυτή στάση των αναρχικών προσπάθησαν τότε να δυσφημήσουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης με τις «πληροφορίες» της αστυνομίας, παρουσιάζοντάς τους σαν ξένο και αποκομμένο σώμα από τους αγωνιζόμενους Αραβησσιώτες, για να χρεώσουν, μάταια βέβαια, κατά συνέπεια την συνειδητή επιλογή των κατοίκων, σε έργο «σκοτεινών κύκλων».

Οι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι ούτε νόμιμοι, ούτε παράνομοι, είναι δίκαιοι.

Απέναντι στη δυναμική απάντηση του χωριού, το κράτος θα απαντήσει με συκοφάντηση και ποινικοποίηση, δρόμο βέβαια που επιλέγει κάθε φορά για να καταστείλει τους κοινωνικούς αγώνες.

Αρκετή ώρα αργότερα, η αστυνομία δγαίνει παγανιά για κατασκευή «ενόχων» και συλλαμβάνει ως συμμετέχοντες στα γεγονότα 6 συντρόφους αναρχικούς που κατέφθαναν εκείνη την ώρα στο χωριό.

Οδηγούνται βίαια από τους μπάρτσο στο χώρο των πηγών για να πατήσουν τις λάσπες και τα αποκαΐδια για να στηριχθούν οι «κατηγορίες» σε βάρος τους. Στην Ασφάλεια, οι σύντροφοι τοποθετούνται σαφέστατα σε σχέση με τις κατηγορίες, δηλώνοντας ταυτόχρονα την αλληλεγγύη τους στον αγώνα της Αραβησσού. Το σχέδιο «ενοχοποίησης» γίνεται ολοφάνερο με την

Η Αραβησσός αντεπιτίθεται: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

Αντίσταση ενάντια στην εκμετάλλευση και την αδιαφορία.

Με πρωτοβουλία ορισμένων κατοίκων, συγκαλείται λαϊκή συνέλευση, όπου πλέον αποφασίζεται από τους συμμετέχοντες η έναρξη ενός αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταστροφή της περιοχής από τον ΟΥΘ με στόχο την διάσωση των πηγών της Αραβησσού.

Είναι χαρακτηριστικό, και ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός πως απουσίαζαν και θα απουσίαζον εκείνοι που έχουν τα σημαντικότερα υλικά συμφέροντα απ'τις πηγές, και ότι αγανακτισμένοι και με διάθεση να αγωνιστούν, εμφανίζονται άνθρωποι χωρίς τέτοια ειδικά συμφέροντα. Το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου άσχετο με την παρατήρηση που έγινε στην αρχή, για την από δεκαετίας πολιτική και κοινωνική ζωή στο χωριό.

Η λαϊκή συνέλευση εκλέγει «Επιτροπή Αγώνα» που απαρτίζεται από 18 άτομα. Διασφαλίζεται κατ'αρχήν η μη κομματικοποίηση του αγώνα που ξεκινάει με τον όρο, ότι στην επιτροπή αγώνα δεν συμμετέχει κανένας κοινοτικός σύμβουλος, ακόμα κι αν υποστηρίζει αυτόν τον αγώνα.

Γίνονται κάποιες πρώτες κινήσεις διαμαρτυρίας, οι «υπεύθυνοι» όμως αδιαφορούν και ο τύπος το βουλώνει.

Στις 19-10-89 πραγματοποιείται η πρώτη δυναμική επέμβαση των κατοίκων. Αφού συγκεντρώνονται μπροστά στο χώρο των πηγών, καταλαμβάνουν το αντλιοστάσιο κατεβάζοντας τους διακόπτες των επίμαχων γεωτρήσεων. Την επόμενη μέρα το νερό αναδύει και πάλι, εκθέτοντας ανεπανόρθωτα τους «ειδικούς» του ΟΥΘ, που ισχυρίζονταν πως το ποτάμι στέρεψε από την ανομβρία.

Οι πρώτοι συμπαράστατες, σύντροφοι από την Θεσ/νίκη, καταφθάνουν στο χωριό, ενημερώνονται πιο συγκεκριμένα για το πρόβλημα, για την οργάνωση του αγώνα και τις διαθέσεις των Αραβησσιωτών. Υστερα απ'αυτό αναλαμβάνουν να δημοσιοποιήσουν στις πραγματικές του διαστάσεις το πρόβλημα και στην Θεσ/νίκη.

Την ίδια περίοδο ο ΟΥΘ προδοκάρει τους Αραβησσιώτες, προκαλώντας τεχνητές διακοπές του νερού στην πόλη, επιχειρώντας να στρέψει τους κατοίκους της Θεσ/νίκης εναντίον του χωριού.

Το κράτος οργανώνει την επίθεσή του, αφού δεν είναι διατεθειμένο να αποδεχτεί την αυτοοργανωμένη δράση των κατοίκων. Στις 9-11 χαράματα, 900 μπάτσος ελεμδαίνουν στον κατειλημέ-

από σελ. 8

σύλληψη, λίγο αργότερα στον ίδιο δρόμο, δύο ανύποπτων Γιαννιτσιωτών που εντελώς τυχαία περνούσαν από τον δρόμο με κατεύθυνση τα Γιαννitsά.

Το μένος των δυνάμεων καταστολής δεν σταμάτησε στους 8 συλληφθέντες, αλλά επεκτάθηκε σ'ένα ανεπανόληπτο τρομοκρατικό πογκρόμ, όπου ειδικές μονάδες αστυνομίας (ΕΚΑΜ) την επόμενη μέρα με αυτόματα στα χέρια αλώνιζαν καθ'υπόδειξη κουκουλοφόρων-ρουφιάνων, τα σπίτια της Αραδησσού, στα οποία διέμεναν οι αγωνιστές που έφεραν στην επιφάνεια και δημοσιοποίησαν τη ληστεία και την καταστροφή της περιοχής. Επίφαση της ένοπλης επιβολής, «ή πιθανότητα ένοπλης αντίστασης του χωριού!» Κανείς δεν συλλαμβάνεται, για να καλεστούν τις επόμενες μέρες από τον ανακριτή 20 άτομα για απολογία.

Οι πρώτοι 8 συλληφθέντες, τελικά και παρά τις πιέσεις για το αντίθετο, αφήνονται ελεύθεροι 2 μέρες μετά, αφού προέκυψε η διαφωνία εισαγγελέα-ανακριτή ως προς την προφυλάκιση και η υπόθεση παραπέμφθηκε σε Συμβούλιο Πλημμελειοδικών.

Τις επόμενες μέρες ο ΟΥΘ, επιχειρεί να αντικαταστήσει τις καμμένες αντλίες, αλλά συναντά εκ νέου την ισχυρή αντίσταση του χωριού, που με επικεφαλής τις γυναίκες παρεμποδίζουν και εκδιώχνουν το συνεργείο που έστειλε. (Από τότε δεν θα ξαναεμφανιστούν ποτέ πιά). Αμέσως μετά ΟΥΘ και υπουργός Μ.-Θ. δγάζουν ανακοίνωση και απειλούν με κλιμάκωση της καταστολής.

Η δικαιοσύνη των αφεντικών αναλαμβάνει τότε να υλοποιήσει τις επιταγές του κράτους. Την Δευτέρα στις 4-12 παρουνιάζονται στα Γιαννitsά οι δύο πρώτοι κάτοικοι του χωριού στον ανακριτή. Είναι ο πρόεδρος της κοινότητας Γ. Τεκτερίδης και ο Γ. Κεχαγιάς, μέλος της «Επιτροπής Αγώνα». Η λαθμενής επιλογή να μη διοργανωθεί συγκέντρωση έξω απ'τα ανακριτικά γραφεία, αφού απ'έξω βρίσκονται μόνο μερικοί σύντροφοι και ορισμένα μέλη της Επιτροπής, οδηγεί στο χτύπημα που θα ακολουθήσει. Οι 2, απολογούμενοι στον ανακριτή υπερασπίζονται τις επιλογές τους, επιλογές ενός ολόκληρου χωριού και αναλαμβάνουν τις ευθύνες των πράξεών τους. Η δικαιοσύνη αποφασίζει την προφυλάκισή τους, αφού δεν μπορεί να ανεχτεί μιά τέτοια συμπεριφορά που ξεφεύγει από τα νομικά όρια που έχει επιβάλει στην κοινωνία.

Μέχρι να φύγουν με την κλούβα για να μεταφερθούν στις φυλακές, η συ-

γκλονιστική αντίσταση των Αραδησιωτών και των συμπαραστών που στο μεταξύ καταφθάνουν αγανακτισμένοι, δίνει ένα μήνυμα στο κράτος για τις διαθέσεις τους. Επ'εί μάλιστα 2 κλούβες της Αστυνομίας δεν μπορούν να φύγουν από τον χώρο του Πρωτοδικείου, καθώς περικυκλώνονται από τους κατοίκους που προτάσσουν τα κορμιά τους στα οπλισμένα λυκόσκυλα των ΜΑΤ που χτυπούσαν στο ψαχνό. Την Τρίτη στις 5-12 η ομάδα «Αναρχική Αλληλεγγύη» στην Αθήνα επιτίθενται με μολότωφ στην ΕΥΔΑΠ, εκφράζοντας την συμπαράστασή της στους αγωνιζόμενους Αραδησιώτες.

Την επόμενη μέρα το σχέδιο της κρατικής συνωμοσίας επεκτείνεται. Το Συμβούλιο αποφασίζει την προφυλάκιση των 6 συντρόφων, μ'αιτιολόγηση έ-να ανασταλτήριο σκεπτικό, στα πλαίσια της επιχειρούμενης αποκέντρωσης της αντίστασης στην Αραδησσό. Στο βούλευμά της η εισαγγελέας Ειρήνη Πανταζή-Μελίστα (μακάβριες συνωνυμίες) αναφέρει:

«Επειδή οι έξι πρώτοι κατηγορούμενοι Ιωάννης Καραγκιόζης, Αθανάσιος Βανδριλής, Ιωάννης Κέλογλου, Μαρία Καρδουνιάρη, Χαρίκλεια Φραγκούλη και Πολύμνια Κούντουρα με το πρόγραμμα και με την αφετηρία ότι είναι αναρχικοί, όπως δήλωσαν στα Αστυνομικά όργανα που τους συνέλαβαν (δλέπε όμως και την προκήρυξη πρωτοδοσίας Αναρχικών για την συμπαράσταση στον αγώνα της Αραδησσού την οποία 20 περίπου άτομα έξω από το Δικαστήριο Γιαννιτσιωτών μοίραζαν κατά τη στιγμή που αυτοί απολογούνταν στον Ανακριτή) έχουν την τάση να διαπράττουν αδικήματα, είναι βέβαιο ότι αν αφεθούν ελεύθεροι θα διαπράξουν και στο μέλλον νέα παρόμοια φύσεως αδικήματα (στάσεις, αντιστάσεις, διακεκριμένες φθορές)...». Μίλησε κανείς για ιδιώνυμο;

Το κράτος φιλοδοξεί να δώσει μ'αυτή την ενέργεια και το τελεωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραδησσό, Γιαννitsά, Θεσ/νίκη, Αθήνα, στηριγμένος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του κράτους.

Από τις φυλακές Διαβατών οι 6 σύντροφοι ανακοινώνουν απεργία πείνας από 8-12 καταγγέλλοντας τη σκευωρία της αστυνομίας και την ποινικοποίηση του κοινωνικού-ταξικού αγώνα της Αραδησσού.

φυλακισμένοι, διωκόμενοι αποκλειστικά και μόνο για τις ιδέες μας.»

Γιάννης Γκίρμπας
Διονύσης Καραλής

Δικαστικές φυλακές Διαβατών Θεσ/νίκης.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

«...Ο τρόμος τους μπρος σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης γίνεται προφανής. Ο φόβος πιθανής επέκτασης εκδηλώσεων συμπαράστασης και από άλλους κρατούμενους, ωθεί τη διεύθυνση της φυλακής να ακολουθήσει τη γνωστή μεθόδευση της απομόνωσης και του διασπαστικού ρόλου του κατασταλτικού μέσου της μεταγωγής.

Αλλά η αλληλεγγύη και η αξιοπρέπεια δεν ισοπεδώνονται με χιλιόμετρικές αποστάσεις και κατασταλτικά μέτρα, απεναντίας αναδειχνεται η επιβλητικότητά τους στη θέση του συναινετικού ωχαδελφισμού και τομαρισμού και της επιχειρούμενης ολοκλήρωσης της καθυπόταξης της κοινωνίας στις κυρίαρχες αξίες του κράτους και του κεφαλαίου.»

ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΙΑΒΑΤΩΝ

Την Κυριακή στις 10-12 πραγματοποιείται μεγάλη συγκέντρωση έξω από τις φυλακές Διαβατών, όπου 500 περίπου άτομα υπό το «άγρυπνο» βλέμμα της αστυνομίας διατρανώνουν αγωνιστικά την απαίτησή τους για άμεση αποφυλάκιση όλων των αγωνιστών. Μέσα στις φυλακές η ενότητα στις επιλογές και στον αγώνα των κρατούμενων καταδεικνύεται από την ανακοίνωση απεργίας πείνας στις 11-12 και των 2 Αραδησιωτών, που καταγγέλλοντας το όργιο της παραπληροφόρησης σε βάρος του δίκαιου αγώνα της Αραδησσού, απαιτούν την άμεση αποφυλάκιση όλων των προφυλακισμένων.

Το κράτος παρατηρώντας την αντίδραση που διογκώνεται αλλάζει προσώπιο και καλεί τους κατοίκους σε διάλογο, η «Επιτροπή Αγώνα» όμως αρνείται, θέτοντας ως όρο για συζήτηση την αποφυλάκιση.

Και ενώ η προφυλάκιση συνεχίζεται, μετά από λαϊκή συνέλευση στο χωριό, αποφασίζεται η περικύκλωση με τρακτέρ των γεωτρήσεων, κατάληψη και σταδιακό σταμάτημα των 18 αντλιών. Κάτοικοι και σύντροφοι δηλώνουν αδιάλλακτοι σ'αυτή την απόφαση, αποφασισμένοι να την υλοποιήσουν όποια και αν είναι η αντίδραση του κράτους.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Εχουμε κατ'αρχήν την εντύπωση πως αναφερόμαστε και συζητάμε για έναν από τους σημαντικότερους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, των τελευταίων χρόνων στην Ελλάδα. Σημαντικό όχι κύρια σε σχέση με το αίτημά του, όσο με τις διαδικασίες και τις πρακτικές που εκλέχτηκαν στην διάρκειά του.

Πραγματικά, σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από ένα χαμηλό επίπεδο κοινωνικών συγκρούσεων, όπου δηλαδή εντοπίζουμε την ουσιαστική κοινωνική συναίνεση στα σύγχρονα «οικουμενικά» σχέδια αναδιάρθρωσης της κρατικής κυριαρχίας, η στάση ενός σημαντικού τμήματος του χωριού να αντιπαραταθεί αυτόνομα και δυναμικά στο καθεστώς ληστρικής εκμετάλλευσης που επέβαλλε ο ΟΥΘ στην περιοχή και στην κρατική καταστολή των ΜΑΤ-ΜΕΑ-ΕΚΑΜ-δικαστών, αποκτά μιά ιδιαίτερη κοινωνική σημασία. Ιδιαίτε-

Την επόμενη μέρα η διεύθυνση φυλακής μετ'άγει άρον-άρον τον Καραλή στις φυλακές Λάρισας, γεγονός που καταγγέλλουν οι απεργού πείνας, οι δύο Αραδησιώτες και ο Γ.Γκίρμπας.

Επίσης κοινοτάρχες και δήμαρχοι του νομού Πέλλης απειλούν με παραίτηση αν μέχρι την Δευτέρα 8-12 δεν αποφυλακιστούν οι κρατούμενοι, ενώ ταυτόχρονα αποφασίζεται η νέκρωση των Γιαννιτσιωτών, κλείσιμο των μαγαζιών, αποχή Λυκείων, εικοσιτετράωρη απεργία του εργατικού κέντρου και κλείσιμο των κύριων οδικών αρτηριών προς την βορειοδυτική Ελλάδα.

Στην Αθήνα στις 14-12 σύντροφοι από την «Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης» πραγματοποιούν κατάληψη στην ΕΣΗΕΑ, δίνοντας συνέντευξη τύπου για να σπάσει η σιωπή.

Την επόμενη ημέρα μετά από κάλεσμα της επιτροπής «Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης» πραγματοποιείται πορεία στο κέντρο της Αθήνας με κεντρικό αίτημα την άμεση απελευθέρωση των αγωνιστών στα πλαίσια της συμπαράστασής τους στον αγώνα της Αραδησσού.

Στο μεταξύ οι κρατούμενοι με ανακοίνωσή τους την Τετάρτη προς την διεύθυνση της φυλακής απειλούν με απεργία δίψας από την Παρασκευή 15-12 αν μέχρι τότε δεν μεταφερθεί σε νοσοκομείο η Καρδουνιάρη για την οποία υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να της παρουσιαστεί ξαφνικά κάποιο πρόβλημα, πράγμα που είχε τονιστεί από την αρχή.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, το κράτος είναι αναγκασμένο να υποχωρήσει, αφού το κόστος σε αντίθετη περίπτωση θα είναι μεγάλο. Επίχειρεί να εκτονώσει την αντίσταση, ανακοινώνοντας την Παρασκευή 15-12 την αποφυλάκιση των 2 κατοίκων της Αραδησσού. Ποντάρει στο ότι οι κάτοικοι δεν θα υπερασπιστούν τους 6 αναρχικούς, για να μπορέσει αργότερα με άνεση να επιρρίψει όλες τις ευθύνες σ'αυτούς. Οι κάτοικοι δέβαια και όλοι οι συμπαραστές έχουν διαφορετική γνώμη. Το τελευταίο χαρτί του κράτους αχρηστεύεται όταν σύσσωμοι δηλώνουν πως δεν συζητάνε για το πρόβλημα, αν δεν αποφυλακιστούν και οι υπόλοιποι. Μετά απ'αυτό μέσα σε μισή μέρα (!) η αποφυλάκιση των 6 συντρόφων είχε επιτευχθεί.

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Επειδή δεν είμαστε διατεθειμένοι να υποστούμε τις συνέπειες των όσων ψευδώς κατέθεσαν σε βάρος μας οι αστυνομικοί εξαιτίας των οποίων συρτήκαμε στη φυλακή.

Επειδή η κοινωνική μας ευαισθησία στο πρόβλημα των κατοίκων της Αραδησσού είναι η μοναδική αιτία για την οποία προφυλακιστήκαμε.

Επειδή συνεχίζουμε να είμαστε έστω και σιδεροδέσμι, αλληλέγγυοι με τον αγώνα των κατοίκων αυτών.

Θεωρούμε σαν ύστατη και μοναδική μας επιλογή την απεργία πείνας την οποία θα σταματήσουμε μόνον όταν δικαιωθεί το αίτημα της καθολικής αποφυλάκισης όλων των συλληφθέντων.

Αυτό αποτελεί ταυτόχρονα την πεποίθησή μας ότι ο αγώνας της Αραδησσού είτε μέσα είτε έξω από την φυ-

λακή συνεχίζεται και παραμένει ενωμένος.»

Ταυτόχρονα οργανώνεται καλύτερα και η αντίσταση απ'έξω. Την Παρασκευή 8-12 σύντροφοι εξορμούν στο κέντρο της πόλης δημοσιοποιώντας τα γεγονότα πραγματοποιώντας πορεία έξω από τον ΟΥΘ. Την ίδια μέρα η επιτροπή συμπαράστασης καταλαμβάνει για 6 ώρες τα γραφεία του υπουργού Μ-Θ στην Νομική σχολή.

Στις 9-12 δύο πολιτικοί κρατούμενοι των φυλακών Διαβατών ο Γιάννης Γκίρμπας (υπόδικος για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ.) και ο Διονύσης Καραλής (εκτίει ποινή για άλλη υπόθεση, αλλά είναι και υπόδικος για την Φ.Μ.Σ.) ανακοινώνουν σε ένδειξη συμπαράστασης αποχή από το συστίο της φυλακής.

με την προσπάθεια ποινικοποίησης των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων, καθώς και την πάγια τακτική των διωκτικών αρχών να κατασκευάζουν ενόχους, μεθόδευση σύμφωνα με την οποία δρισκόμαστε και εμείς εδώ προ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΓΚΙΡ- ΜΠΑ ΚΑΙ ΚΑΡΑΛΗ

«Από σήμερα 9 Δεκέμβρη 1989 δηλώνουμε αποχή από το συστίο της φυλακής, σαν συμβολική πράξη συμπαράστασης στους απεργούς πείνας - πολιτικούς κρατούμενους συλληφθέντες της Αραδησσού και καταγγέλλου-

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ - ΕΝΑ ΑΡΧΕΓΟΝΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αν κοιτάξει κανείς την ιστορία θα διακρίνει ότι σ'όλες τις κοινωνίες από τις πιο πρωτόγονες ως τις πιο αναπτυγμένες η οργανωμένη βία ήταν και είναι το πιο προνομιακό όπλο κάθε εξουσίας. Τα βασανιστήρια είναι μια μέθοδος που χρησιμοποιεί η εξουσία για να επιτελέσει τους απάνθρωπους σκοπούς της.

Οι μέθοδοι των βασανιστηρίων αλλάζουν, εξελίσσονται και βελτιώνονται για να προκαλούν εντονότερα και πιο αποτελεσματικά τον πόνο. Ετσι από τον αρχαιοελληνικό αποτυμπανισμό και τις ρωμαϊκές ανασταυρώσεις, τον μεσαιωνικό τροχό και το παλούκωμα φτάνουμε στα βασανιστήρια, που προσφέρει η σύγχρονη τεχνολογία (ηλεκτροσόκ). Ο σκοπός όμως ήταν και είναι πάντα ο ίδιος: η υποταγή στον αρχηγό, η υποταγή στο ισχύον σύστημα, στην εξουσία. Οι βασανισμοί γίνονταν είτε για θρησκευτικούς λόγους, είτε για επιστημονικούς είτε ακόμη για «απονομή δικαιοσύνης».

Στις ανεπτυγμένες κοινωνίες τα βασανιστήρια γίνονται για απόσπαση πληροφοριών ή ομολογιών, είτε για απορρίψη ιδεών.

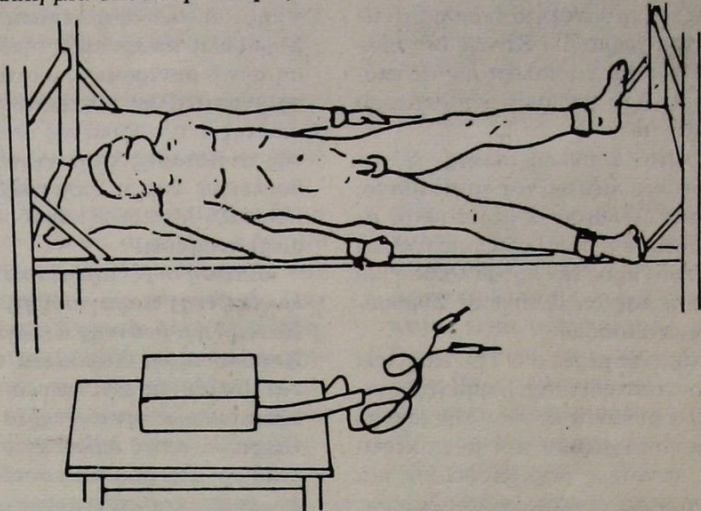
Κανένα καθεστώς, καμμία κυβέρνηση δεν παραδέχεται σήμερα την ύπαρξη βασανισμών και ας έρχονται υποθέσεις τέτοιες στο φως της δημοσιότητας, και ας βλέπουμε ποινικούς και πολιτικούς κρατούμενους να σέρνονται στα δικαστήρια με έντονα τα σημάδια στα σώματά τους. Βέβαια σε κάθε σχετική κατάγγελία ακολουθεί μια έρευνα που ποτέ όμως δεν θγάζει σε αποτέλεσμα και χάνεται στα συρτάρια των ανακριτών. Όμως, πώς είναι δυνατόν η εξουσία που αξιοποιεί και ευλογεί σιωπηρά τον βασανισμό να τιμωρήσει τον βασανιστή;

Και ο βασανιστής το ξέρει πολύ καλά αυτό και συνεχίζει να επιτελεί το «υπηρεσιακό του χρέος» γιατί ξέρει ότι οι χώροι των ανακριτικών διαδικασιών

είναι αδιαπέραστοι, οι διαδικασίες απορρήτες, ξέρει ότι το θύμα του είναι αποκλεισμένο απ'τον έξω κόσμο και βρίσκεται στο έλεός του, και πάνω απ'όλα ξέρει ότι η κοινωνία αδιαφορεί και σιωπά στις αποτρόπαιες μεθόδους του. Πολλοί είναι αυτοί που αντιμετωπίζουν το θέμα με υπεκφυγές και πιο πολλοί είναι αυτοί που συγκατανεύουν και πιστεύουν ότι οι βασανισμοί είναι αναγκαίοι για την διαλεύκανση και την καταστολή του εγκλήματος, για τον παραδειγματισμό και για την εξασφάλιση της «τάξης και της ηρεμίας». Άλλοι νομίζουν ότι το θέμα δεν τους αφορά γιατί αυτοί είναι οι «νομιμόφρονες», «οι καλοί πολίτες» μέχρι όμως τη στιγμή που η κρατική θηριωδία θα χτυπήσει και τη δική τους πόρτα. Πέρα από ότι γίνονταν και γίνεται ως τα σήμερα το μέλλον που διαγράφεται είναι πιο δύσκολο. Το πέρασμα από την βιομηχανική εποχή στην εποχή της πληροφορικής θα αναπροσαρμόσει και τις μεθόδους του βασανισμού.

Οι βασανιστές δεν θα βρίσκονται στα αστυνομικά τμήματα και δεν θα χρησιμοποιούν γκλομπς από καουτσούκ και ηλεκτρόδια, θα είναι οι «ειδικοί» και θα βρίσκονται πίσω από κάμερες και κομπιούτερς, θα ελέγχουν και θα «κρυφακούν» την κοινωνία. Απώτερος σκοπός τους θα είναι ο έλεγχος της συνείδησης. Τα σημερινά εργαλεία βασανισμού θα τους φαίνονται προϊστορικά, γιατί θα έχουν στη διάθεσή τους, χημικές ουσίες, ορούς και εργαστήρια όπου θα σκλαβώνουν τη σκέψη, θα μεταβάλλουν την «αντικειμενική συμπεριφορά» και θα προσαρμόζουν τους πάντες και τα πάντα στις επιταγές του «Μεγάλου Αδελφού». Αν θέλουμε μια κοινωνία ελεύθερη όπου η ανθρώπινη φύση θα βρεί την πραγματική της υπόσταση και όχι μια κοινωνία δούλων, τότε το χρέος μας σήμερα είναι να αντισταθούμε στην κρατική θηριωδία και να καταστρέψουμε τις δομές της κυριαρχίας.

Χρήστο Αραμπατζή, Βασίλειο Παπαδόπουλο που περιγράφουν τι ακριβώς πέρασαν στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου. Μέσα απ'τις μαρτυρίες των συντρόφων θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τους τρόπους της Ασφάλειας που «έβγαλε άλλη μια υπόθεση σε πέρας...»

Όλους τους κατηγορούμενους τους «απήγαγαν» απ'τα σπίτια τους με προφάσεις και δικαιολογίες για εκκρεμότητες σε παλιότερες υποθέσεις που εκκρεμούσαν σε βάρος τους (παρουσία σε αστυνομικά τμήματα κ.λ.π.). Αντί να τους πάνε σε τμήματα της γειτονιάς τους, τους πήγαν στα κεντρικά (Βαλαωρίτου). Στην αρχή με απλές σφαλιάρες και θρισιές τους αποδίδουν κατηγορίες για απόπειρα ανθρωποκτονίας κ.λ.π. Όσο περνούσαν οι ώρες και οι κατηγορούμενοι συνέχιζαν να αρνούνται τις κατηγορίες, τόσο οι ξυλοδαρμοί γίνονταν πιο έντονους και πιο μεθοδικούς. Σε μικρά δωμάτια αντιμετώπιζαν, ο καθένας πάντα μόνος του, το μένος των βασανιστών, τους κρατούσαν χέρια και πόδια ανοιχτά και τους χτυπούσαν στα γεννητικά όργανα, τους έδιναν αδιάκοπα χτυπήματα, στο κεφάλι, στα πλευρά, και στο στομάχι.

Όταν έπεφταν αναίσθητοι απ'τα χτυπήματα, τους συνέφερναν και συνέχιζαν το έργο τους. Αργότερα και μετά από διάφορα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν (αντιπαράθεσεις, φωτογραφίες) χρησιμοποιούσαν και εργαλεία βασανισμού: γκλομπς από καουτσούκ (δεν αφήνουν σημάδια) βοιδόπουτσες, σχοινιά και άλλα αυτοσχέδια. Επίσης αρκετές φορές απείλησαν να τους πετάξουν από τον τέταρτο όροφο κάτω στο κενό.

Στην κορωνίδα των βασανιστηρίων είναι το «χειρουργείο». Είναι ένα δωμάτιο όπου υπάρχει ένας ειδικός πάγκος που σου δένουν τα χέρια και τα πόδια, σου φοράνε μια κουκούλα ώστε να μην βλέπεις τίποτα. Οι βασανιστές δένουν σφιχτά πόδια-χέρια, ώστε όταν το αίμα μαζευτεί στα άκρα τα χτυπήματα να είναι πιο επώδυνα.

Εκεί έκαναν σε μερικούς φάλαγγα και απείλησαν, ότι θα τους κάνουν ηλεκτροσόκ. Ίσως να μην τους έκαναν γιατί υπήρχε το αυτόφωρο και δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να υπάρχουν στον εισαγγελέα σημάδια των βασανιστηρίων.

Ετσι λοιπόν με βασανιστήρια και ψυχολογική βία θγαίνουν και οι 10 συλληφθέντες κατηγορούμενοι. Μαζί και άλλοι 17. Ένας απ'αυτούς που είχε την «ατυχία» να μην βρίσκεται στο σπίτι του εκείνη τη στιγμή ο Γ. Γκίρμπας αρνούμενος αργότερα συνειδητά τον εξευτελισμό και τους βασανισμούς δέχεται την εκδίκηση του κράτους που τον κρατά - ύστερα απ'αυτόδουλη παρουσία του - σιδηροδέσμιο στις φυλακές Διαβατών. Παραπέμπεται στις 24-1-90 στο Μικτό Ορκωτό Σερρών μαζί με τους υπόλοιπους. Εκεί θα καλεσθεί η δικαιοσύνη να επισφραγίσει τις μεθόδους των βασανιστών της Βαλαωρίτου.

Δύσκολο να περιγράψει κανείς τις αποτρόπαιες μεθόδους των βασανισ-

τών, ακόμη πιο δύσκολο να σκιαγραφήσει την κατάσταση του βασανιζόμενου. Παραθέτουμε αυτούσιες δηλώσεις βασανιζόμενων.

Γιώργος Μπουράνης: «Με ανέβασαν στο 3ο ή 4ο όροφο, δεν θυμάμαι και με έβαλαν σ' ένα δωμάτιο τελείως άδειο. Α-

κουσα έναν από τους αστυνομικούς να λέει ότι με πάνε στο ...«χειρουργείο»... Σ'άλη τη διαδρομή με έβριζαν και μου έλεγαν ότι θα ομολογήσω όλες τις κλοπές που είχα κάνει. Υπήρχαν 5-6 άτομα που άρχιζαν αλοι μαζί να με χτυπούν και μάλιστα στο στήθος παρ'όλο που τους είχα πει, μετά το πρώτο χτύπημα ότι πρόσφατα είχα εγχείρηση στο στήθος. Αρχισε να μου κόβεται η αναπνοή. Μετά με ξάπλωσαν σ'ένα πάγκο, μου έδεσαν χέρια και πόδια και μου φόρεσαν στο κεφάλι μια κουκούλα και μια κάσκα μοτοσυκλετιστή. Αρχισαν να με χτυπούν με γκλομπ στα πόδια. Πονούσα αφόρητα. Τότε με έλυσαν για λίγο, μου έβγαλαν το παντελόνι και μου έβαλαν κάτι καλώδια στα γεννητικά όργανα, που απ'ότι πρόλαβα να δω συνδέονταν με μια συσκευή που έμοιαζε με τηλεφωνο. Μου έκαναν ηλεκτροσόκ, μια εκκένωση κάθε 10 δευτερόλεπτα περίπου κι έτσι αναγκάστηκα να ομολογήσω».

Χρήστος Αραμπατζής: «Αρχίσαμε με το ξύλο, με τα γκλομπς, με το μαστίγιο στα πόδια, στις πατούσες. Με δέσανε στο πάγκο, μου βάλανε κουκούλα και χτυπούσαν στα πλευρά...» «Ένα μηχανήμα με δύο καλώδια, μας τα βάλανε στα γεννητικά όργανα, καλύτερα να με σκοτώνανε παρά αυτό που μου βάζανε. Η καρδιά μου, μωρχνότανε εκδύ στο στόμα».

Βασίλης Παπαδόπουλος: «Ποιον σκοτώσαμε Κώστα; Πέστα άλα. Αρχίσαμε να θαράνε μπα, μπα, μπα. Πονούσα πολύ. Μούθγαινε η ψυχή και μου ξανάμπαινε. Μετά μούπεφταν πάνω μου, εγώ κυλιόμουν, προσπαθούσα να κρυφτώ κάπου, να γλιτώσω, να σωθώ...» «Ήμουν 13 χρονών και αυτοί ήσαν 2 μέτρα άντρες γεμάτοι, γεροδεμένοι και μ'αρχίζανε πάλι σαν να θαρούσανε ζωο...» «τυραννιόμουν να πεθάνω και δεν μπορούσα. Μου βάζανε ρεύμα».

Η απάντηση της αστυνομίας σε τέτοιες μαρτυρίες είναι συνήθως, ότι δεν γίνονται τέτοια πράγματα στη Βαλαωρίτου και συνήθως σαν τακτική έχουν να αφήνουν τα θύματά τους ελεύθερα μετά το ηλεκτροσόκ, ώστε να επικαλείται η αστυνομία ότι τραύματα τέτοια τα κάνουν οι ίδιοι για να απαλλαγούν απ'τις κατηγορίες που τους βαρύνουν!!

Όμως σ'αυτές τις πρακτικές της ασφάλειας Θεσ/νίκης η κοινωνία της πόλης θυθισμένη στην αθλιότητα, στο συντηρητισμό κλείνει τα μάτια, οι δικηγόροι αποσιωπούν στήνθως ή σιγοντάρουν κι αυτοί και τέλος η δικαιοσύνη επισφραγίζει το έργο της ασφάλειας. Επισφραγίζει το έργο μιας ασφάλειας που το ποινολόγιο της είναι γραμμένο με δολοφονίες στα υπόγεια κελιά της, με δισμούς, με απόκρυψη στοιχείων, με απαγωγές, με βασανισμούς.

ΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ-ΤΟ ΠΡΟΠΥΡΓΙΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΘΗΡΙΩΔΙΑΣ

Η παρακρατική δράση της Ασφάλειας Θεσ/νίκης δεν σταμάτησε στην δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Συνεχίστηκε και συνεχίζεται ακόμη και έχει να επιδείξει χιλιάδες «επιτυχίες», επιτυχίες που την κάνουν σαν την πιο αποτελεσματική Ασφάλεια στον Ελλαδικό χώρο. Οι ειδικά εκπαιδευμένοι άνδρες της Ασφάλειας αναλαμβάνουν καθημερινά αυτούς που περνούν από 'κει μέσα, με την υπόνοια ότι τέλεσαν κάποιο αδίκημα του ποινικού κώδικα (κλοπές, ναρκωτικά...) να τους οδηγήσουν μέσα από ανελέητα βασανιστήρια στην αποδοχή κατηγοριών που πολλές φορές δεν ευσταθούν.

Στην διάθεσή τους έχουν ένα ολόκληρο κτίριο με τα καλύτερα και πιο αποτελεσματικά εργαλεία για να πετύ-

χουν τον σκοπό τους. Κοινό μυστικό όλων σχεδόν όσων περνούν από το κτίριο της Βαλαωρίτου, οι φάλαγγες, οι ξυλοδαρμοί, οι βοιδόπουτσες, οι ειδικοί πάγκοι, τα λαστιχένια ρόπαλα, οι εικονικές εκτελέσεις, τα ηλεκτροσόκ. Χιλιάδες είναι αυτοί που πέρασαν απ'το κολαστήριο, χιλιάδες είναι αυτοί που θα περάσουν. Στη δημοσιότητα ήρθαν λίγες, μα ενδεικτικές καταγγελίες για να καταλάβει κανείς το μέγεθος της κατάστασης. Οι κρατούμενοι συνήθως δεν καταγγέλλουν τους βασανισμούς που υπέστησαν γιατί ξέρουν ότι ανοίγουν επικίνδυνους λογαριασμούς με την Ασφάλεια αλλά και γιατί αν δεν έχουν σημάδια -πειστήρια, δεν γίνονται πιστευτοί... Ετσι το Φλεβάρη του '86 στο περιοδικό ΤΕΤΑΡΤΟ ένας ποινικός κρατούμενος αναφέρεται στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου και καταγγέλλει ότι χώρια από τους ξυλοδαμούς και την φάλαγγα που του έκαναν οι βασανιστές, υπέστη και το μαρτύριο του ηλεκτροσόκ στα στήθη, στα γεννητικά όργανα και στα βλέφαρα.

Ακολουθούν μαρτυρίες συντρόφων τον Ιούνιο του '86 που κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε εμπρησμό ασφαλίτικου αυτοκινήτου και για τον τραυματισμό δύο αστυνομικών.

Απ'τον Αυγούστο του '87 ως σήμερα ακολουθεί μια σειρά από καταγγελίες στις εφημερίδες από τους: Παναγιώτη Ιωακειμίδη, Ευάγγελο Θεοδωρακούδη, Γεώργιο Μπουράνη, Συμεών Καρακάση, Δημήτρη Βαμβακά, Βαγγέλη και

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΑΝΑΓΡΑΦΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το παράδειγμα της Κρονστάνδης

«...Κάθε χρόνο, κάθε μήνα μερικές φορές, η Πράβδα διορθώνεται, οι βελτιωμένες επανεκδόσεις της επίσημης ιστορίας ακολουθεί η μία την άλλη (...) Όπως το λαικό πα-ραμύθι, όπου όλες οι συντε-χνίες υφαίνουν το κενό για να ντύσουν τον βασιλιά, έτσι και σήμερα, χιλιάδες άνθρω-ποι και αυτό είναι το παρά-ξενο επάγγελμά τους-ξανα-φτιάχνουν κάθε μέρα μιά μά-ταιη ιστορία που καταστρέ-φεται το ίδιο βράδυ, μέχρις ότου η ήρεμη φωνή ενός μι-κρού παιδιού θα αναγγείλει ξαφνικά ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός...» (Αλμπέρ Καμύ - «Ο Επαναστατημένος άν-θρωπος»).

Το Σεπτέμβριο του 1989, στο ρώ-σικο περιοδικό «Αγκανιόν» (που απηχεί τις ιδέες των πιο προωθη-μένων εκφραστών της Περestroika), δημοσιεύτηκε ένα εκτενές αφιέρωμα στην εξέγερση της Κρονστάνδης. Θα μπορούσε να μας χαροποιήσει μιά τέ-τοια πρωτοβουλία που μοιάζει, σε ένα πρώτο επίπεδο, να εκφράζει διάθεση αντίστασης στην κρατικά οργανωμένη ιστορική αμνησία, ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζεται η υπόθεση δεν αφήνει περιθώρια για «δημοκρατι-κές ψευδαισθήσεις» εφόσον είναι προ-φανής η πρόθεση των συντακτών να οικειοποιηθούν κάτι που δεν τους ανήκει ενόψει των συγκεκριμένων πολιτικών σκοπιμοτήτων τους. Η αποσιώπηση, το ψαλίδισμα και η αλλοίωση - γίνονται τα (αλίμονο, τόσο γνωστά...) εργαλεία μιας «επέμβασης» που έχει σαν στόχο να εξάγει (ντε και καλά...) ένα προδια-μορφωμένο, βολικό «συμπέρασμα».

Την γενική σημασιολόγηση της Κρο-στάνδης αναλαμβάνει ο Ρος Μεντβέ-ντιεφ, ο οποίος παρατηρεί τα εξής: «Η-ταν μιά πράξη απελευθέρωσης, που, ως ένα βαθμό, είχε προκληθεί από την πολιτι-κή της ίδιας της σοβιετικής εξουσίας...» Ομως, δεν μπορούσαμε να υποχωρή-σουμε στην Κρονστάνδη». Είναι, ό-ντως, αξιομελέτητη η προσπάθεια των νεωτεριστών γραφειοκρατών να προ-βάλλουν στην ιστορία την υστερόβουλη ψευδοαυτοκριτική τους, με έναν τρόπο που και τους παρόντες ενδογραφειο-κρατικούς ανταγωνισμούς θα αξύνουν προς όφελός τους, και την βαθύτερη ουσία της γενικής παράδοσης του συ-στήματος δεν θα εκθέτουν, και ένα προφίλ λειτουργικής αυτογνωσίας και δημοκρατικής δούλησης θα δημιουργεί προς μαζική κατανάλωση. Οι μεταρ-ρυθμιστικοί κύκλοι της ρώσικης νομεν-κλατούρας, αναζητούν εύλογα μιά ι-στορική και ιδεολογική δικαίωση για το εκσυγχρονιστικό τους πρόγραμμα: στο μέτρο που το προσδιορίζουν ως «βελ-τιωτική μετεξέλιξη του σοσιαλισμού» (και όχι ως ανασυνκρότηση του ιδιωτι-κού καπιταλισμού, όπως είναι η αλή-θεια) δεν μπορούν να απευθυνθούν στα συνθήματα της Γαλλικής επανάστασης αλλά στο ίδιο το σοβιετικό παρελθόν-ανευρίσκοντας (κατασκευάζοντας) «ι-στορικούς προαγέλλους» της δικής τους απόπειρας να αναπροσδιορίσουν, με συγκεκριμένο πνεύμα, το σύστημα Κυριαρχίας.

Μονάδες του Κόκκινου Ιπποτάτου διασχίζουν τον πάγο για να έπιτεθούν στην Κρονστάνδη, τη νύχτα της 17 Μάρτη 1921.

στορικούς προαγέλλους» της δικής τους απόπειρας να αναπροσδιορίσουν, με συγκεκριμένο πνεύμα, το σύστημα Κυριαρχίας.

«Πράξη απελευθέρωσης», λοιπόν, η Κρονστάνδη. Δηλαδή, μέσα στις γενι-κές διαδικασίες της εξέγερσης δεν κα-ταγράφηκε καμιά συνειδητή και πλή-ρης αντιπαλότητα αλλά μόνο και μόνο το...ένστικτο αυτοσυντήρησης κάποιων απεγνωσμένων! Ευνουχίζοντας, έτσι, το πραγματικό περιεχόμενο του ιστορι-κού δεδομένου, του αποδίδουμε τις δαστάσεις που μας συμφέρουν. Ασφα-λώς, κάθε επαναστατική έκρηξη είναι-σε μια από τις ψυχολογικές προϋποθέ-σεις της- μια «πράξη απελευθέρωσης», με την έννοια, όμως, της δίωξης των υ-παρκτών αδιεξόδων και της συγκρότη-σης του «μη περαιτέρω» που αποτελούν αναγκαίους υπαρκτικούς όρους για την ανάληψη συνειδητών πολιτικών πρω-τοβουλιών ρήξης και ανατροπής. Η πρόσδοση «πρωτείων» στην «απελ-πία» υποκρύπτει τη δικολαβίστικη πο-νηριά του να περιοριστεί το εύρος και το βάθος του συγκεκριμένου εγχειρή-ματος. Ιδού ένα δείγμα της «απελ-πίας» των εξεγερμένων: «Εμείς δεν γυ-ρεύουμε εκδίκηση, μα προσπαθούμε να υπερασπίσουμε τα συμφέροντα των ερ-γαζομένων. Πρέπει να ενεργήσουμε με ψυχραιμία και να εξουδετερώσουμε μό-νο εκείνους που, με το σμυπότίζ, με τη προπαγάνδα ή τη συκοφαντία, προ-σπαθούν να εμποδίσουν τους εργαζομέ-νους να αποκτήσουν ξανά τα δικαιωμά-τά τους...» (Ιζβέστια Νο 5-7 Μάρτη 1921). Η «απελπισία» των κρατικών διανοούμενων είναι το θυελλώδες ταξι-κό αντιεξουσιαστικό μίσος των κατα-πιεσμένων που περνούν από τη μιζέρια του παθητικού εφesusχασμού στην έ-νταση της εξέγερσης.

τους να αποκτήσουν ξανά τα δικαιωμά-τά τους...» (Ιζβέστια Νο 5-7 Μάρτη 1921). Η «απελπισία» των κρατικών διανοούμενων είναι το θυελλώδες ταξι-κό αντιεξουσιαστικό μίσος των κατα-πιεσμένων που περνούν από τη μιζέρια του παθητικού εφesusχασμού στην έ-νταση της εξέγερσης.

τη συμμαχία εκτός απ'τους άτιμους και τους εγκληματίες: οι κομισάριοι όλων των βαθμών, οι τσεκίστες και οι διευθυ-ντές, όλοι αυτοί που πάχυναν σε βάρος των πεινασμένων εργατών και αγρο-τών, έχοντας γεμίσει τις τσέπες με χρυ-σάφι, που το απόκτησαν ληστεύοντας τα παλάτια, τα μουσεία και ο,τιδήποτε άλλο έχει κατακτήσει με το αίμα του ο λαός. Αυτά τα καθάρματα ελπίζουν α-κόμα. Μάταια! Ο λαός που ανάτρεψε το ζυγό του Τσάρου και της αστυνομίας του θα απαλλαγεί κι από τις αλυσίδες της κομμουνιστικής σκλαβιάς...» (Ιζβέ-στια Νο 9-11 Μάρτη 1921). Η επιλεκτι-κή ευθυνολογία εξυπηρετεί την αυτοά-μυνα και τη συνέχεια της κυριαρχίας,ό-μως, η πραγματικότητα της ιστορίας «απονέμει δικαιοσύνη» με την δέουσα ολική αναφορά και χωρίς να υποκύπτει στην ιδεολογία της αποδιοπομποίηση-ς. Και στο βαθμό που, όπως λέει κι ο ποιητής, «η μεταμέλεια φοράει ξυλο-πάπουτσα» -δεν ακούστηκε τέτοιος θό-ρυβος από την πλευρά των μεταρρυθμι-στών της γραφειοκρατίας. Διατυπώνο-ντας τον περιορισμό «ως ένα βαθμό», αποκαλύπτουν τη συγγενεία τους με τα κέντρα της μπολσεβίκικης προπαγάν-δας που είχε βραχνιάσει τότε να διακη-ρύσσει ότι οι ναύτες της Κρονστάνδης ή-ταν «πλέον της Αντάντ»(2) και η στρα-τιωτική άμυνα του οχυρού ήταν οργα-νωμένη από «αξιωματικούς της Λευκής αντεπαναστάσεως». Καλή (δηλ. χρήσι-μη, σήμερα), λοιπόν, η Κρονστάνδη αλ-λά «δεν μπορούσαμε να υποχωρήσου-με». Η χρήση του α'πληθυντικού προ-σώπου είναι δηλωτική του βαθμού α-μοιβαιότητας μεταξύ των σημειώνων διαχειριστών της σοβιετικής εξουσίας και των πολιτικών πατέρων και παπού-δων τους που, δια του στόματος του αρχιδήμιου Τρότσκι, έκφρασαν την αί-σθηση ότι «εκπληρώσαν το ιστορικό ε-παναστατικό χρέος» τους - δάφοντας με το αίμα των εξεγερμένων ναυτών τα νερά του Φινλανδικού κόλπου. Είναι φανερό... «αυτά τα καθάρματα ελπί-ζουν ακόμα».

Κάθε διορθωτική επέμβαση στην ι-στορία, πέρα από τη γενική σκοπιμότη-τα του ελέγχου της ιστορικής συνείδη-σης (επομένως του προσδιορισμού μιας ορισμένης πολιτικότητας) έχει και ειδι-κές πολιτικές βλέψεις. Στην περίπτωση του νέου σφαγιασμού της Κρονστάνδης, οι προθέσεις των σχεδιαστών δηλώνο-νται απερίφραστα: «Οι εκπρόσωποι της ριζοσπαστικής ανανέωσης του σο-σιαλισμού στην ΕΣΣΔ θέτουν και διεκ-δικούν όλο και πιο ανοικτά το αίτη-μα: «όλη η εξουσία στα σοδιέ, και όχι στο κόμμα» Κατά σύμπτωση ιστορική, αυτό αποτελούσε και το κεντρικό αίτη-μα των στασιαστών της Κρονστάν-δης...» Η Κρονστάνδη παρέδωσε της σκυτάλη στις δυνάμεις της περεστρόι-κα». Ξέρουμε ότι την ιστορία τη γρά-φουν οι νικητές, ξέρουμε επίσης ότι ο μαρξιστικός ολοκληρωτισμός τελειο-ποίησε τις τεχνικές διαρκούς επανασύ-νταξης των «ιστορικών αληθειών»: τώ-ρα, όμως, ο «γυμνός βασιλιάς» ξεπερνά κάθε μέτρο θρασύτητας και αναισχυ-ντίας και μετατρέπεται «κάτι» σε «κάτι άλλο». Η μεταρρυθμιστική φατρία της σοβιετικής εξουσίας, αδυνατώντας εύ-λογα να προβάλλει ιδανικά που θα α-νάγονται στον ψευδεπίγραφο «πλου-ραλισμό» της αστικής κοινοβουλευτι-κής δικτατορίας και στην «ελευθερία» του χρηματιστηριακού τζόγου και των απολύσεων: κώδε και ράβει μια συγκε-κριμένη περίπτωση στα μέτρα της ιδιο-τέλειάς της και παράγει ένα αυτοδικαι-ολογητικό ψεύδος από τη λεηλασία μιας ανατρεπτικής αλήθειας.

Οι «στασιαστές» (και μόνο ο όρος-συν. σελ. 12

ИЗВЕСТИЯ

ВРЕМЕННОГО РЕВОΛΥ-
ЦИОННОГО КОМИТЕТА

№ 8

Четверг, 10 марта 1921 г.

№ 8

Война, сброшенная в Кронштадте, это — сигнал к восстанию в лагере коммунистов.

ПРИКАЗ
Временного Революционного Комитета
№ 5.
9-го марта 1921 года

В связи с боевой обстановкой предлагается ввиду наступления городов с наступлением темноты, прекратить всякую работу в городе и в частях войск, находящихся в городе.

За председателя Др. Ров. Ком. Ильяев.
За секретаря Тукин.

ПРИКАЗ
Команданта города Кронштадта
№ 68
10 марта 1921 года

Призываю всех коммунистов, проживающих в г. Кронштадте, в 2-х дневный срок с издания настоящего приказа обязательно сдать в Управление команданта города (на Рошаль) все имеющееся у них оружие, как то: револьверы, винтовки, патроны и т.п. а также карты, журналы и всякую литературу (за исключением Библии). Несоблюдение настоящего приказа будет рассматриваться.

От Времен. Революционного Комитета.

Временный Революционный Комитет, на своем пленарном заседании постановил: во избежание всякого рода слухов и домыслов, в настоящее время установить, что все о коммунистическом центре в Кронштадте сообщается только через официальных представителей. Если же кто-либо из коммунистов будет сообщать о каких-либо событиях, то это будет считаться нарушением дисциплины. Если же кто-либо из коммунистов будет сообщать о каких-либо событиях, то это будет считаться нарушением дисциплины. Если же кто-либо из коммунистов будет сообщать о каких-либо событиях, то это будет считаться нарушением дисциплины.

Радио пролетариату всех стран.

9-го марта 1921 года. Коммунисты всех стран! Мы, коммунисты Кронштадта, призываем вас к восстанию. Мы, коммунисты Кронштадта, призываем вас к восстанию. Мы, коммунисты Кронштадта, призываем вас к восстанию.

από σελ. 11

που πλημμυρίζει το άρθρο- είναι ενδεικτικός της οπτικής και του πολιτικού ήθους της Κροστάνδης όταν «απάντησαν» στη δικτατορία του μπολσεβίκου συγκεντρωτισμού με το σύνθημα «όλη η εξουσία στα Σοβιέτ κι όχι στο Κόμμα» δεν οραματίζονταν μια αστική «δημοκρατία» Δυτικού τύπου αλλά μια ελεύθερη κοινωνία ισότητας κι αλληλεγγύης στη βάση μιας αμεσοδημοκρατικής διάρθρωσης. «Η επαναστατημένη Κροστάνδη ήταν η πρώτη που έσπασε τις αλυσίδες και τα κάγκελα της φυλακής. Αγώνίζεται για την πραγματική σοβιετική δημοκρατία των εργαζομένων, όπου ο παραγωγός θα είναι κύριος των προϊόντων της εργασίας του και θα μπορεί να τα διαθέτει όπως θέλει» (Ιζβέστια Νο 14, 16 Μάρτη 1921).

Ούτε «πράκτορες της Φινλανδίας» ούτε «ενεργούμενα του διεθνούς ιμπεριαλισμού» ούτε δέβαια...προδοτικοί αγωνιστές της Περεστρόικα, οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης προσδιορίζουν με σαφήνεια τη διάστασή τους με κάθε τυραννική πολιτική μορφή και κάθε εκμεταλλευτικό κοινωνικό σχήμα.

Ούτε πράκτορες της Φινλανδίας, ούτε «ενεργούμενα του διεθνούς ιμπεριαλισμού», ούτε δέβαια...προδοτικοί αγωνιστές της Περεστρόικα, οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης προσδιορίζουν με σαφήνεια τη διάστασή τους με κάθε τυραννική πολιτική μορφή και κάθε εκμεταλλευτικό κοινωνικό σχήμα. «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ». Κάτω τα χέρια σας από αυτήν, τα χέρια σας που δάφθηκαν κόκκινα από το αίμα των μαρτύρων της ελευθερίας, που έχουν αγωνιστεί ενάντια στους λευκοφρουρούς, τους γαιοκτήμονες και τη μπουρζουαζία (...) Οι εργάτες και οι αγρότες θα δώσουν κιόλας ακάθεκτο προς το μέλλον. Έχουν αφήσει πίσω τους τη Συντακτική Συνέλευση με το αστικό καθεστώς της, έχουν αφήσει πίσω τους το κομμουνιστικό κόμμα με την Τσεκά του και τον κρατικό καπιταλισμό του(...) Η αλλαγή που έγινε, προσφέρει επιτέλους στον εργαζόμενο τη δυνατότητα να εκλέξουν ελεύθερα τα σοβιέτ τους(...) απλλαγμένα από κάθε κομματική πίεση(...) μεταμορφώνοντάς τα σε ελεύθερες ενώσεις εργατών, αγροτών και διανοητικά εργαζομένων» (Ιζβέστια Νο 6,

8 Μαρτίου 1921). Τώρα τι σχέση έχει ο Γκορμπάτσφ (και το πρόγραμμά του για την αστικοδημοκρατική μετεξέλιξη του κρατικού καπιταλισμού) με τους επαναστάτες του «Πετροαβλόφσκ» (και το απελευθερωτικό, αντιεξουσιαστικό όραμά τους για μια αυτοδιευθυνόμενη κοινότητα ελεύθερων ανθρώπων στη βάση της ανάπτυξης εθελοντικών κοινωνικών οργανώσεων): τούτο, μόνο η ανατρεπτική και προκρούστεια ευφυΐα των αλχημιστών της εξουσίας μπορεί να το ορίσει.

Και το ψεύδος, η συνειδητή αναλήθεια, φτάνουν στην κορύφωσή τους, όταν οι συντάκτες του άρθρου καταγράφουν ως «αιτήματα» της επαναστατημένης Κροστάνδης τα εξής: «άμεσες εκλογές των σοβιέτ με μυστική ψηφοφορία, ελευθερία λόγου για τα σοσιαλιστικά κόμματα, παραχώρηση στους αγρότες δικαίωματος να διαθέτουν τη γη τους «όπως αυτοί θέλουν καλύτερα», ελευθερία εμπορίου, ελευθερία εργασίας στους βιοτέχνες, πολιτική αμνηστία...» «Κατά σύμπτωση», όπως παρουσιάζει τα πράγματα το Αγκανιόκ, ήδη το 1921 υπήρχαν πολλοί... μικροί Γκορμπάτσφ που αντιπολιτεύονται τον κρατικό καπιταλισμό και την παντοκρατορία του κόμματος με συλλογιστικές που παραπέμπουν στην «ατομική πρωτοβουλία», τον «ελεύθερο ανταγωνισμό» την «οικονομία της αγοράς» τα «συνταγματικά δικαιώματα» κλπ. Υποκαθιστώντας τους μύχιους πόθους των ρώσων νεοκαπιταλιστών και παραφράζοντας τη γνωστή φράση του Βολταίρου, θα λέγαμε: «Ακόμη κι αν δεν υπάρχει μια παράδοση θα πρέπει να την εφεύρουμε» Τι κρίμα, όμως, για τους μοντέρνους κρατιστές μας που η Κροστάνδη όρθωσε έναν τελείως διαφορετικό λόγο. Στη συνέλευση της 1ης Μάρτη 1921, εγκρίθηκε το παρακάτω ψήφισμα (αντιγράφουμε τα άρθρα που κατοχυρώνονται δάναυσα στο εν λόγω άρθρο):

«1ο. Δεδομένου ότι τα σημερινά σοβιέτ δεν εκφράζουν τη θέληση των εργατών κι αγροτών, να προκηρυχτούν νέες εκλογές που θα διεξαχθούν με μυστική ψηφοφορία και με ελεύθερη προπαγάνδα για όλους τους εργάτες κι αγρότες.

«2ο. Να δοθεί ελευθερία του λόγου και του τύπου σε όλους τους εργάτες κι αγρότες, στους αναρχικούς και στα σο-

σιαλιστικά κόμματα της αριστεράς». Ενώ, λοιπόν, η αλχημεία του Αγκανιόκ ανακυκλώνει τη δυσσομία της αστικής κοινοβουλευτικής τάξης, η Κροστάνδη προσδιορίζει το γενικό πλαίσιο μιας ελεύθερης αντιπαράθεσης αντικαπιταλιστικών ιδεών και προγραμμάτων σε σαφή πολιτική και ταξική πλατφόρμα.

«3ο. Να απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι που ανήκουν σε σοσιαλιστικά κόμματα, καθώς επίσης κι όλοι οι εργάτες, αγρότες, στρατιώτες, ναύτες, που φυλακίστηκαν για την ανάμιξη τους σε διάφορα αγροτικά κι εργατικά κινήματα». Το σύνθημα «πολιτική αμνηστία» εκφράζει ένα συγκεκριμένο αίτημα των οπαδών της Περεστρόικα (που πολιτικά παραπέμπει στο κομματικό μονοπώλιο του ΚΚΣΕ και στις διώξεις των «αντιφρονούντων» ενώ ιδεολογικά βασίζεται στη φενάκη των «πολιτικών ελευθεριών» του αστικού καθεστώτος) και καμιά συγγενεία δεν έχει με το αίτημα της Κροστάνδης να αποφυλακιστούν μόνο οι αντικαπιταλιστές - επαναστάτες που ακριβώς η επαναστατική τους συνέπεια τους έριξε στα κάτεργα των μπολσεβίκων.

«11ο. Να δοθεί στους αγρότες πλήρη ελευθερία δράσης(...) με την προϋπόθεση ότι θα τα δγάσουν πέρα μόνον τους, δηλ. δίχως να χρησιμοποιούν μισθωτή εργασία...

«15ο. Να επιτραπεί στους βιοτέχνες να ασκούν ελεύθερα το επάγγελμά τους, αρκεί να μη χρησιμοποιούν μισθωτούς εργάτες». Το Αγκανιόκ θεώρησε σκόπιμο να παραλείψει τις απαγορευτικές αναφορές στη μισθωτή εργασία, ακριβώς γιατί στον πυρήνα της κοινωνικής του φιλοσοφίας βρίσκονται η ατομική ιδιοκτησία και η μισθωτή σκλαβιά. Όμως, οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης συγκρούστηκαν με τη δεσποτική και εκμεταλλευτική φρίκη του κρατικού καπιταλισμού όχι εν ονόματι του... Ανταμ Σμιθ αλλά υπέρ της κοινωνικής ισότητας, της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και των ταξικών συμφερόντων των καταπιεσμένων - εκμεταλλευόμενων. Επομένως, δεν είχαν καμία σχέση με τις ιδεολογίες της «ανάπτυξης» και δεν μπορούσαν παρά να αγωνιστούν για τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση στη βάση του απόλυτου σεβασμού της δημιουργικής ατομικής αυτενέργειας. (Το ψήφισμα της γενικής συνέλευσης των πληρωμάτων της 1ης και 2ης μοίρας του στόλου της Βαλτικής περιέχεται αυτούσιο στην «Ιζβέστια Νο 1, 3 Μάρτη 1921») Όσο για το υποτιθέμενο αίτημα για «ελευθερία εμπορίου» είναι απλώς... ανύπαρκτο, αποτελεί δυσφημιστικό πυροτέχνημα της τότε μπολσεβίκικης προπαγάνδας και δεν

περιέχεται στο ψήφισμα που προαναφέρθηκε. Για το ζήτημα αυτό (που τόσο πολύ βολεύει και την προπαγάνδα των όψιμων εραστών του ιδιοκαπιταλιστικού παραδείσου...) υπάρχει το εξής: «Στις 8 Μάρτη, όταν άρχισε το Συνέδριο του ΚΚΣΕ, ο Λένιν επανέλαβε όλα τα γνωστά θέματα για την εξεγερμένη Κροστάνδη. Δήλωσε ότι το σύνθημα του κινήματος ήταν η «ελευθερία του εμπορίου» (...) Όλη η πολιτική του κόμματος διαταράχθηκε από την ενέργεια της Κροστάνδης, γιατί η Κροστάνδη δεν ζητάει την «ελευθερία του εμπορίου» μα την αληθινή εξουσία των σοβιέτ». (Ιζβέστια Νο 12, 14 Μάρτη 1921.)

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε περισσότερο στις αθλιότητες ενός κειμένου που επιτίθεται με τόση παραφορά στην αλήθεια των πραγμάτων υπηρετώντας με... «αθώα μπαμπεσιά» το σχέδιο των αφεντικών να ελέγχουν την ιστορική συνειδηση. Η εξουσία δεν διώχνει ενοχές και δεν παρουσιάζει λειτουργικές ανομιότητες στην «ολοκληρωτική» και στην «δημοκρατική» εκδοχή της. Παραμένει μια καταλυτική ενέργεια επιβολής στη γαλήνη και τη συνειδηση. Οι διαχωρισμένες διευθυντικές μειοψηφίες, υπερασπίζονται τα προνόμια και την «υπεροχή» τους παρεμποδίζοντας την ανάδειξη και την κατάρρευση της μυθολογίας τους. Γι'αυτές, η ιστορία είναι ένα μεταδεδωμένο μέγεθος, μια ελεγχόμενη έκταση όπου επενδύουν το γόητρό τους, ανάλογα με τις περιστάσεις. Το διαρκές ξαναγράψιμο της ιστορίας, αυτός ο αδιάσπαστος διασμός της πραγματικής αλήθειας, δεν είναι «επιστημονικός άθλος» του... κακού Στάλιν. Ανιχνεύοντας την ουσία του ολοκληρωτικού εξουσιασμού, ο Κ. Παλαιωάννου (Ο Μαρξισμός σαν ιδεολογία) σημειώνει: «...η ίδια η λογική του ολοκληρωτισμού οδήγησε τη μαρξιστική γραφειοκρατία(...) να κιοριοτομήσει στο όνομα του «ιστορικού υλισμού» τα πιο «υλικά» γεγονότα, να εκμηδενίσει αυτή την ίδια την «αντικειμενικότητα» της ιστορίας και να μετατρέψει την ιστορία σε μια παράξενη φαντασμαγορία ή σ'ένα χονδροειδές κρυπτογράφημα: μια απλή προβολή της αυθαιρεσίας και της υποκειμενικότητας των ψυχοτεχνικών της προπαγάνδας...» Τώρα που ο κρατικός καπιταλισμός καταρρέει, οι θιασώτες της Περεστρόικα αναφωνούν: «Ο γυμνός βασιλιάς» πέθανε, ζήτω ο «γυμνός βασιλιάς».

(1)Μυστική αστυνομία των μπολσεβίκων

(2)Συνασπισμός κρατών στον Α'παγκόσμιο πόλεμο (Αγγλία - Γαλλία - Ελλάδα κλπ.)

Κρονστανδιανοί φυγάδες στη Φινλανδία.

ΙΤΑΛΙΑ: Απειλούνται οι εγκαταστάσεις της FAI

Η Сагага, μία από τις σημαντικότερες πόλεις - κέντρα του Ιταλικού Αναρχικού κινήματος, σύμβολο για πολλά χρόνια της Αναρχικής αντίστασης, έδινε ανέκαθεν δείγματα έντονης κοινωνικής δραστηριότητας.

Σήμερα βρίσκεται εκεί το τυπογραφείο όπου τυπώνεται η «Umanita Nova», εβδομαδιαία έκδοση της Ιταλι-

κής Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) καθώς επίσης και άλλες εφημερίδες, βιβλία και προπαγανδιστικές προσούρες.

Οι τοπικές ομάδες (Συσπείρωση Αναρχικών Ομάδων) της FAI, έχουν την έδρα τους σ'ένα κτίριο του δήμου, το οποίο κατέλαβαν το 1944 και από τότε διατήρησαν σαν δικό τους. Τα τελευταία 10 χρόνια μάλιστα, νομιμοποιήθη-

κε αυτή η κατάσταση με την πληρωμή ενός ποσού σαν νοίκι για τη χρησιμοποίηση του κτιρίου.

Το κτίριο αυτό είχε παραχωρηθεί από το δημαρχείο σε ιδιώτες στα τέλη του περασμένου αιώνα με σκοπό τη δημιουργία ενός πολυθέατρου ενώ από τότε και στο εξής πέρασε σε διαδοχικούς κληρονόμους. Σήμερα, κάποια μέλη του Δημαρχείου που το διεκδικούν παράνομα, αποφάσισαν να εκδιώξουν με τη βία τους αναρχικούς και για το σκοπό αυτό ξεκίνησαν την ανάλογη διαδικασία.

Όταν στα τέλη του προηγούμενου Σεπτεμβρίου έφτασε η πληροφορία της ε-

κτέλεσης της δίαιης έξωσης, οι αναρχικοί οχυρώθηκαν και η αστυνομία έκρινε σκόπιμο να μην εισβάλλει για την ώρα, σε αντίθεση με το Centro Social Leoncavallo στο Μιλάνο, το οποίο κατεδαφίστηκε παρά τη σθεναρή αντίστασή των λίγων καταληφτών του.

Οι αναρχικοί της Сагага, με την αλληλέγγυα υποστήριξη του υπόλοιπου αναρχικού κινήματος της Ιταλίας, είναι αποφασισμένοι ν'αντισταθούν μέχρι το τέλος και είναι περιττό να υπενθυμίσουμε ότι αυτό το τέλος, για την ώρα, δεν είναι δυνατόν να προβλεφθεί.

Από τη Solidaridad Obrera No 204 (Σεπτ.- Οκτ.1989).

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΑ ΜΑΧΝΟ ΣΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΡΟΚ

Χρονιά που πέρασε, δεν ήταν μόνο αυτή της διακοσιοστής επετείου της αστικής Γαλλικής επανάστασης αλλά επίσης της εκατοστής επετείου της γέννησης του πιο λαοφιλή από τους Ρώσους αναρχικούς.

Ο Ν. Μαχνό, που πολλοί Ρώσοι και Ουκρανοί συνεχίζουν να ονομάζουν με αγάπη «Μπάτκο» (ο πατερούλης) είναι αδιαμφισβήτητο η πιο αγαπημένη φιγούρα του ρώσικου ελευθεριακού κινήματος.

Η εικόνα του Μαχνό είναι αρχικά αυτή ενός γενναίου μαχητή, ικανού και επικίνδυνου στη στρατηγική τεχνική. Είναι επιπλέον αυτή ενός αυτοδίδακτου χωρικού, ενός αντάρτη με έντονο αντιπολιτισμικό, αλλά επίσης και αυτή ενός νέου άνδρα, ενός φαρσέρ και πότη. Αυτή τη φήμη την οφείλει στη Κοζάκινη προφορική παράδοση καθώς και στη μυθολογία του Γκούλάκ. Μέσα στα στρατόπεδα οι μαχνοβίτες ήταν για πολύ καιρό οι μόνοι που είχαν το σεβασμό των φυλακισμένων του κοινού ποινικού δικαίου. Προκαλούσαν την έκπληξη και το θαυμασμό των άλλων με τη σοβαρότητά τους και την αλτοχή τους. Ήταν ακόμα πολύ επιθετικοί και απειλούσαν συχνά τους φύλακες τους.

Στο σινεμά, ο Μαχνό είναι ο κατ'εξοχήν αντι-ήρωας. Τα επίσημα φιλμ τον δείχνουν αδύνατο και χλωμό, κουτσό, με μακριά μαλλιά χωμένο μέσα σε μια

ελαφριά μαύρη κάπα. Οι σύντροφοί του είναι ακόμα πιο άγριοι και η διαφορά τους παρουσιάζεται υπερβολική για να προκαλέσει την αγδία του κοινού. Βασικό λάθος: Η εμφάνισή τους μοιάζει μ'εκείνη των Αγγλων μουσικών της ροκ για τους οποίους η σοβιετική νεολαία της δεκαετίας του '80 τρελαίνεται. Ο ένας φοράει μπριγιάντια στα δάκτυλα και σκουλαρίκι πειρατικό στο αυτί, ο άλλος είναι σχεδόν μισόγυμνος μέσα σε μια γούνα από λύκο, ο τρίτος φοράει μια στρατιωτική στολή κάποιου ανώτερου με τις επωμίδες σχισμένες. Ολοι κραδαίνουν τα σπαθιά τους και πίνουν βότκα.

Πέρα όμως απ'τις επίσημες παρουσιάσεις το όνομα του Μαχνό επανεμφανίζεται μέσα στα τραγούδια -φυσικά μέσα σ'αυτά που δεν έχουν φτάσει στη λογοκρισία - μέσα στα άλλα εμφανίζεται διακριτικά σαν ένας αδάμαστος μαχητής ή ένας κουτσός τιμωρός με χρυσή καρδιά.

Το γκρουπ «D.K.» της Μόσχας είχε την τιμή να τραγουδήσει πρώτο για το Μαχνό. Ήταν στα 1983, εποχή όπου το γκρουπ τηρούσε τους κανόνες μιας απόλυτης παρανομίας. Η σύνθεση του γκρουπ άλλαξε από τότε, και οι απόψεις των μελών του σήμερα είναι πολύ απομακρυσμένες από την ελευθεριακή ορθοδοξία. Στο τραγούδι τους «Μικρός Αδελφός» γίνεται λόγος για τον μικρό αδελφό Νέστορα. Ένα άλλο κομμάτι τιτλοφορείται καθαρά «Ο Μπάτκο μας» και τον βρίσκουμε σ'αυτούς τους χαρακτηριστικούς στίχους:

Βγαίνω απ'τα βάθη όπου λίκναζα και πέφτω στην αγκαλιά του Μπάτκο

Πως να θρώ έναν αληθινό άνθρωπο σαν τον Μπάτκο....

Περιφρονώ τη δυστυχία μου, δεν βλέπω παρά μια λύση: Να ξαναβρούμε το Μπάτκο...

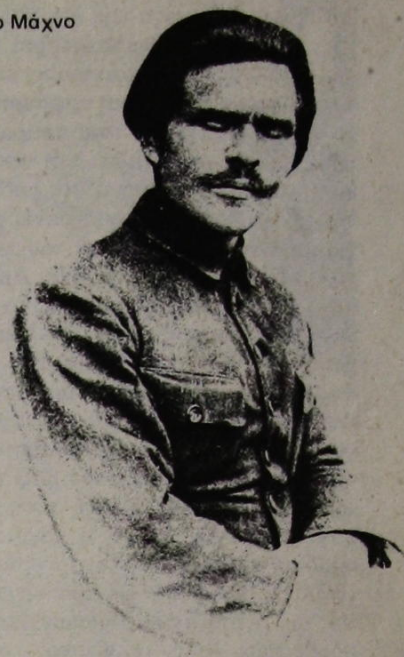
Αντίο φίλοι μου, φεύγω! Πηγαίνω εκεί όπου βρίσκεται ο καθάλλαρης, ο αερινός, εκεί κάτω....

Το πανκ συγκρότημα του Λένινγκραντ, «Σκοπός ειρωνικός» δημιούργησε την έκπληξη στο πέμπτο φεστιβάλ ροκ τον Ιούνιο του '87 αυτοσχεδιάζοντας ξαφνικά μια μπαλλάντα για τον Μπάτκο.

Οι πανκ της Σιβηρίας «Λαϊκή Αυτοάμυνα», πιθανά λιγότερο ευνοημένοι από την τύχη, τραγουδούν σ'ένα τόνο περισσότερο σκληρό και πικρό:

Κάτω απ'τα κατεστραμμένα χαρακώ-

Νέστορ Μαχνό

ματα, στην αγάπη που μαραζώνει, μέσα στην αποστέρηση, αναγνωρίζετε τον Μαχνό, τον έχουν κλείσει σε μια παγίδα....

Τέλος ένα άλλο συγκρότημα του Τιουμენ, μιλάει για τον Μαχνό σ'αυτές τις γραμμές:

Ήταν εδώ και πολύ καιρό....

Οι Ρώσοι ταπεινωμένοι χύνουν δάκρυα,

Η λαϊκή μνήμη έχει φυλάξει καλά τηνθύμηση του σωητηρού ήρωα.

Ετσι στέκεται αγέρωχος μπροστά μας μ'όλη του την ομορφιά,

Ξαναγεννιέται κάτω απ'τα μάτια μας, βγαίνει απ'τη σκληρή, υπόγεια φυλακή του....

Οι ιδέες του ζουν, φωτεινές και καινούργιες.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ:

Οικονομική κρίση και καπιταλιστική βαρβαρότητα

Η κοινωνική έκρηξη που εκφράστηκε με λεηλασίες σούπερ μάρκετ, καταστημάτων κλπ, στις τελευταίες μέρες του Μάη και στις αρχές Ιουνίου στις κυριότερες πόλεις της χώρας (Rosario, Cordoba, Mendoza, San Miguel), ήταν αναμενόμενη σε μία χώρα που η κυρίαρχη τάξη έχει σπάσει τους κανόνες της λογικής καπιταλιστικής συσσώρευσης εκσφενδονίζοντας στο οικονομικό παιχνίδι την αρπαγή, και απαλλοτριώνοντας ολοένα και περισσότερα δικαιώματα των εκμεταλλεζόμενων τάξεων. Ο υπερπληθωρισμός, η συνεχής άνοδος των τιμών των προϊόντων κατανάλωσης (κυρίως τρόφιμα - είδη πρώτης ανάγκης), η απώλεια της αγοραστικής δύναμης των μισθών της πλειοψηφίας του πληθυσμού, οι συνεχείς απολύσεις εργατών, υπήρξαν οι κυριότεροι παράγοντες που έδρασαν σαν πυροκροτητές.

Η κυβέρνηση του Αλφονσίν εφάρμοσε αμέσως καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Απαγορεύτηκε η κυκλοφορία των πολιτών τις νυχτερινές ώρες και πολλές περιοχές κυριεύτηκαν από Ομοσπονδιακή και επαρχιακή αστυνομία και ελικόπτερα. Ταυτόχρονα, ένοπλες στρατιωτικές ομάδες με αυτοκίνητα χωρίς διακριτικά σημεία εμφανίστηκαν στους δρόμους, αποδεικνύοντας για μία ακόμη φορά ότι οι συνεργάτες της στρατιωτικής χούντας υπάρχουν και δρουν ακόμη και σήμερα. Έχοντας αμνηστευθεί στην πραγματικότητα, από τους νόμους που υπαγορεύτηκαν από τον Αλφονσίν και τη Βουλή το 1986, (νόμος του «στιγμιαίου») και το 1987 (νόμος της «οφειλόμενης υπακοής»), καθώς και από την παραγραφή των δικών των δολοφόνων και βασανιστών, σήμερα έχουν επιστρέψει στο «καθήκον» τους.

Ο αριθμός των νεκρών μόνο στο Rosario ξεπέρασε τους 100, ενώ οι συλληφθέντες ήταν εκατοντάδες. Η πλειοψηφία απ'αυτούς ανήκει σε μαρξιστικά

κόμματα P.C - P.L - P.O.R. - M.A.S., ενώ άλλοι είναι μέλη οργανώσεων που υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Το οικονομικό χάος που επικρατεί στην Αργεντινή, το εξωτερικό χρέος με μηνιαίους τόκους που πλησιάζουν το 120%, η ιλιγγιώδης άνοδος του πληθωρισμού, το πρόγραμμα «ανόρθωσης» της οικονομίας από την κυβέρνηση που ξεκίνησε μετά τις 8 Ιουλίου, το πρόγραμμα για τις συντεχνίες που συνδέονται με τον Μενέμ (μεγάλες πολυεθνικές, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, στρατός, καθολική εκκλησία κλπ) κάνουν τις προοπτικές δυσοίωνες για το λαό της Αργεντινής.

Οι διαδικασίες λουμπενοποίησης και εξαθλίωσης από τη φτώχεια του συνόλου του πληθυσμού αλλά κυρίως της μεσαίας τάξης, κατευθυνόμενες από μια κουλτούρα εξουσιαστική με αξίες βαθιά ριζωμένες, κάνουν δυνατή μια επιστροφή στη στρατιωτική βαρβαρότητα, σε μια φασιστικοποίηση όχι μακρινή. Μόνη λύση που προβάλλει είναι η αντίσταση στην εξουσιαστική ανάπτυξη, η αυτοοργάνωση και η κοινωνική αλληλεγγύη των καταπιεσμένων απέναντι στη συστηματική καταλήστευση της κυρίαρχης τάξης και της γραφειοκρατίας με στόχο την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας.

(Από Solidaridad Obrera No 204. Σεπτ. - Οκτ 1989).

ΑΜΒΟΥΡΓΟ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Μετά τη δολοφονία του Δυτικογερμανού Τραπεζίτη ALFRED HERHAUSEN σε μια προσπάθεια να αποδείξουν τη συνεργασία των κρατουμένων στις φυλακές μελών των

Ο JOSE PEIRATS είναι νεκρός

Απέβισε στα μέσα του προηγούμενου Αυγούστου ο Jose Peirats Valls, μια από τις πλέον εξέχουσες μορφές του Ισπανικού Αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος.

Γεννήθηκε στη Vall de Uxo στα 1908, και ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του σαν εργάτης κεραμοποιείου στη Βαρκελώνη. Προσχώρησε στη CNT στα 1922 αναπτύσσοντας ενεργό δράση μέσα στα συνδικάτα και στα χρόνια του εμφύλιου πολέμου πήρε μέρος στο μέτωπο της Αραγωνίας, ενώ ήταν με την τάση εκείνη της CNT που απέρριπτε κάθε μορφή συνεργασίας με τους Δημοκρατικούς. Μετά την ήττα από τους Φρανκιστές, πέρασε καταδικασμένος στη Γαλλία και σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής όπου έγραψε το «Εντυπώσεις της εξορίας στην Αμερική».

Επιστρέφει στη Γαλλία όπου αναπτύσσει έντονη δράση, η οποία σε κάποια φάση του στοιχίζει μία φυλάκιση, σε κάποια αντι-CNT εκστρατεία της κυβέρνησης. Ανέλαβε 2 φορές γενικός γραμματέας της CNT, και πολλές επικίνδυνες αποστολές - διεισδύσεις μέσα στη Φρανκική Ισπανία με σκοπό πάντα τη συγκρότηση παράνομων οργανώσεων αντίστασης στο καθεστώς. Σε 2

ενοπλων επαναστατικών οργανώσεων και τη συμμετοχή στη δράση των ελεύθερων συντρόφων τους, οι αρχές των φυλακών Κολωνίας, Φραγκφούρτη και Λύμπεκ (στις 30 Νοεμβρίου και 1 Δεκεμβρίου) με απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου επεδράμαν στα κελιά 26 φυλακισμένων ερευνώντας για δήθεν πιθανά αποδεικτικά στοιχεία κατάσχεσαν προσωπικά αντικείμενα και την αλληλογραφία απαγορεύοντας την ταυτόχρονα για άγνωστο χρονικό διάστημα. Ακόμα απαγόρευσαν την έξοδο στο προαύλιο των φυλακών οδηγώντας επιλεκτικά όσους πρόβαλλαν αντίσταση στην απομο-

απ'αυτές κατάφερε να γελοιοποιήσει τους καταδικαστικούς μηχανισμούς του Φράνκο. Μετά το θάνατο του δικτάτορα επιστρέφει στη γενέτειρά του Ισπανία, όπου και πέθανε πριν λίγους μήνες.

Υπήρξε ένα από τα παραδείγματα εκείνα ανθρώπων που έχουν το προτέρημα να συνδυάζουν τη δράση με τη θεωρία, και τη σοβαρότητα συνάμα και των δύο. Δίκαια ο ΣVictor Garcia στο έργο του «Antologia del Anarcosindicalismo» τον χαρακτηρίζει σαν «Ηρόδοτο» του αναρχοσυνδικαλισμού, αφού το έργο του εκτός από ογκώδες και σε βάθος, είναι γραμμένο στην κυριολεξία από «πρώτο χέρι».

Μνημειώδης θα παραμείνει η τρίτομη εργασία του «La CNT en la revolucion espanola», που θεωρείται σαν η μεγαλύτερη συνεισφορά στον τριήχρονο εμφύλιο πόλεμο. Άλλα έργα του: «Οι αναρχικοί στην Ισπανική πολιτική κρίση», «Οι αναρχικοί στον Ισπανικό Εμφύλιο πόλεμο», «Για μία νέα αντίληψη της τέχνης», «Οι διανοούμενοι στην επανάσταση», «Λεξικό του Αναρχισμού», «Εμμα Γκόλντμαν, μία γυναίκα στο θυελλώδη αιώνα μας» κλπ.

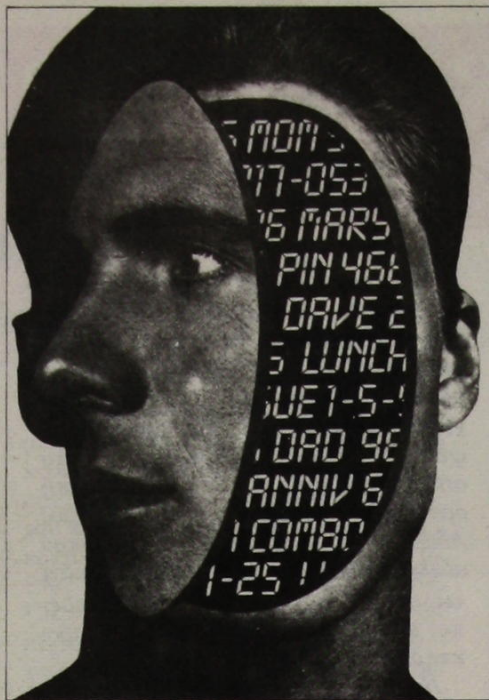
νώση, περίπτωση του Ρολφ Χέισλερ και άσκησαν σωματική βία στις κρατούμενες των φυλακών Λύμπεκ όταν αντέδρασαν στις αυθαιρεσίες των δεσμοφυλάκων. Η παραπάνω τακτική πέρα από την πρόφαση που είναι η δράση των ενοπλων οργανώσεων αποτελεί κύρια προσπάθεια αντιπερισπασμού και ποινικοποίησης του αγώνα των κρατουμένων για καλύτερες συνθήκες κράτησης και αναγνώρισης των δικαιωμάτων τους, καταστάσεις που δεν βελτιώθηκαν καθόλου ούτε με την τελευταία απεργία πείνας που πραγματοποιήσαν.

Γύρω στα μέσα της δεκαετίας του '80 καμιά δεκαπενταριά νεαροί χάκερς της λογοτεχνίας, κατάφεραν με την ταυτόχρονη εμφάνισή τους να ιώσουν το μέχρι τότε απαράβιαστο πρόγραμμα φραστικών και ιδεολογικών στερεότυπων μέσα στο οποίο βρισκόταν καθηλωμένη για πάνω από 10 χρόνια. Το όνομα αυτού του καινούριου ιού ήταν Κυβερνοπάνκ. Αρχικά ο όρος αυτός επινοήθηκε για να χαρακτηριστεί το μυθιστόρημα «Νευρομάντης» του Ουίλλιαμ Γκίμπσον (1984) κι αργότερα κατέληξε να περιλαμβάνει και τους άλλους συγγραφείς της ίδιας γενιάς. Αν και αρκετοί αναμεσά τους αρνήθηκαν να ταυτιστούν μαζί του, με το σκεπτικό ότι η ένταξή τους σε μια συγκεκριμένη κίνηση ή λογοτεχνική ομάδα θα μείωνε την αυτονομία τους, τελικά αυτός ο όρος φάνηκε να επικρατεί, ως ο πιο αντιπροσωπευτικός των προθέσεων τους. (Κυβέρνο - από τη σχέση τους με τις νέες τεχνολογίες και ιδίως την επιστήμη της Κυβερνητικής και Πανκ - γιατί το γρήγορο, προκλητικό και διεισδυτικό στυλ γραφής τους κατέδειχνε την άμεση συγγενεία τους με το σκληρό ροκ και ολόκληρη την πανκ κουλτούρα).

Επειτα από τη συντηρητική αναδίπλωση των αμφισβητιών συγγραφέων της δεκαετίας των οίσις, η ξαφνική παρουσία αυτών των προικισμένων και ανατρεπτικών νέων, λειτούργησε σαν ένας δραστικός καταλύτης για την ανανέωση του είδους. Ένας καταγιγισμός νέων γλωσσικών πειραματισμών και πρωτότυπων συμβολισμών εμπνευσμένων από την τεχνολογική έκρηξη της δεκαετίας άρχισε να πελεκάει (1) το τοιμέντο της κοινότητας και παροπλισμένης λογοτεχνικής έκφρασης, δημιουργώντας ένα ολόκληρο τεχνο-σύμπαν που - όπως και στο πραγματικό - οι άνθρωποι μπορεί να μην είναι βιώσιμοι αλλά ένας συνδυασμός επιστήμης και λογοτεχνίας άρχισε να ζει μερικές ενδιαφέρουσες στιγμές.

Στην απόπειρα αυτή υπάρχουν στοιχεία που πηγάζουν πιο πέρα από ένα ακόμα καλλιτεχνικό νεωτερισμό. Είναι γνωστή η ικανότητα της επιστημονικής φαντασίας να αντικαθρεφτίζει στους μύθους της τις μείζονες ή τις υποβόσκουσες ιδεολογικές επιλογές της

εποχής της και μέχρι ένα βαθμό, να τις καθορίζει. Από τη στιγμή που θ' αρνηθεί στον εαυτό της το ρόλο της ψυχαγωγικής παραλογοτεχνίας, σκοπό της δεν είναι απλώς η υποθετική περιγραφή των μηχανών, των ερευνών της τεχνολογίας αλλά η επίδραση που έχουν όλα αυτά στους ανθρώπους.

Για τους κυβερνοπάνκ δεν είναι τυχαίο, το ότι ο χρόνος που επέλεξαν να διαδραματίζονται οι ιστορίες τους, είναι ένα μέλλον πολύ κοντινό στην εποχή μας. Η προσέγγιση αυτή τους επιτρέπει να καταδείξουν μια επικίνδυνη ομοιότητα ανάμεσα στην κοινωνία μας και αυτή που προλέγουν, μέχρι του σημείου η τελευταία να εμφανίζεται απλώς σαν μια προέκταση της δικής μας. Το μοντέλο του μελλοντικού τους κόσμου μας αφορά, γιατί είναι το μοντέλο του κόσμου που προετοιμάζει ο χεί-τεκ ολοκληρωτισμός, και που οι πρακτικές του αποτελούν ήδη τμήμα της καθημερινής πραγματικότητας. Περισσότερο από κάθε άλλο κείμενο κοινωνικής κριτικής, αυτές οι περιγραφές μισανθρώπων, αλλοτριωτικών πειθαρχημένων κοινωνικών συστημάτων έρχονται να προειδοποιήσουν: De te Fabula narrator. (2)

ΟΥΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΟΔΙΑΣΤΗΜΑ

«Σύμφωνα με τον Timothy Leary ο 21ος αιώνας έχει τη δική του βίβλο. Η Παλαιά Διαθήκη είναι το Graviton Rainbow του Thomas Pynchon. (3) Η Καινή Διαθήκη είναι ο Νευρομάντης του Ουίλλιαμ Γκίμπσον.»

Στην περιπλάνησή μας στον κόσμο του «Νευρομάντη» δε θα ξοδέψουμε πολύ χρόνο θαυμάζοντας τη φύση. Εδώ το φυσικό περιβάλλον είναι τελείως εκμηδενισμένο. Περιγράφεται μόνο όταν τυχαίνει να θυμίζει γνωστά μας πράγματα. Τοπία με διαδοχικές γκρίζες αποχρώσεις, σαν βγαλμένες από ένα πολύ απλό γραφικό πρόγραμμα. Ο ουρανός θυμίζει τηλεόραση συντονισμένη σε κανάλι δίχως εκπομπή. Γλάροι πετάνε στη δηλητηριώδη ατμόσφαιρα πάνω από σωρούς άχρηστο φελιζόλ. Το φελιζόλ που προστατεύει τα ευαίσθητα τμήματα των κομπούτερ κατά τη συσκευασία. Αντίστοιχο προστατευτικό υλικό για τα ανθρώπινα πλάσματα δεν φαίνεται πουθενά. Παρ'όλο που τα κυκλώματα σχεδιασμού-παραγωγής-διάθεσης, εφαρμόζονται εξίσου στα βιολογικά συστήματα, όπως και στα ηλεκτρονικά μηχανήματα. Ο σχετισμός που κάνουν οι γεωγράφοι ανάμεσα στην τεχνολογική βία που καταστρέφει τα οικοσυστήματα του πλανήτη και την ταυτόχρονη εμφάνιση βαρβάρων, εμπορευματικών, αποξενωμένων πολιτισμών, έχει βρει εδώ την ολοκληρωτική εφαρμογή του. Οι πολυεθνικές εται-

ρείες είναι αυτές που ασκούν τον έλεγχο στα άτομα, όχι πάνω στα πρότυπα της καταπίεσης και της τρομοκρατίας των αστυνομικών κρατών του παλιού καιρού, αλλά υπάγοντάς τα, σε ένα πλέγμα εργασιακών, οικιστικών, ιατρικών σχέσεων, ελεγχόμενων από τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Η περιθωριοποίηση κάποιου ποσοστού του πληθυσμού, είναι μέρος του προγράμματος.

Ο ήρωας του βιβλίου, ο Κέις επιβιώνει σ'έναν κόσμο λεηλατημένο, ανασκαμένο, άδαιο από ζωή και παρατημένο στα κοράκια της τεχνολογίας. Κάνει λαθρεμπόριο παράνομου γενετικού υλικού. Σκοτώνει χωρίς μίσος και χωρίς ευχαρίστηση. Μαστουρώνει στα χωρά. Ο νεοεισέτης το ηλεκτροσύμπαν. Δεν είναι το τεχνο-φρικιό που εθελοντικά περιθωριοποιήθηκε, ζητώντας μια άλλη τάξη πραγμάτων, δεν αμφισβητεί, δεν εξεγείρεται συνειδητά. Είναι μόνο ένα πόνι που παραβιάζει τους κανόνες και βρέθηκε έξω από το παιχνίδι. Οι τεχνοπατίσσοι κατέστρεψαν το νευρικό του σύστημα με μια μυκοτοξίνη, στερώντας του την πρόσβαση στο ηλεκτροσύμπαν. Και τώρα περιφέρεται στην πόλη της νύχτας, μέσα σ'ένα τυφλό παραλογισμό και σαν τον «Ξένο» του Αλμπέρ Καμύ δεν νοιάζεται να τον αναλύσει. Ανθρώπινο υλικό, αποθηκευμένο στις αίθουσες των τριτοδιαστάτων βίντεο-γκιμς σε κάψουλες ύπνου στο «φτηνό Ξενοδοχείο», σε θύλακες περιστασιακών σχέσεων στηριγμένων στο

ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚΣ ΠΟΣΑ BYTES ΘΕΛΕΙ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

εμπόριο ή το σεξ. Μέχρι να έλθει η στιγμή να τον ξαναχρησιμοποιήσουν. «Τα πάντα είναι περίσσια, ανακυκλωμένα, ακόμα και τα φέρετρα». Αν σκοτωθεί κάποιος, το σώμα του γίνεται υλικό για τις τράπεζες οργάνων. Αν τα όργανά του είναι άχρηστα μπορεί να επιχρίσει σαν συναισθανόμενη πληροφορία, να μετατραπεί σε ένα κατασκευάσμα ROM(4) και η ανάμνηση της ζωής να τον ενοχλεί όπως η φαγούρα του κομμένου μέλους, έναν ακρωτηριασμένο.

Το σχήμα «συμμορίες νεαρών σε μετα-καταστροφικές κοινωνίες» έχει βρει στον κόσμο του «Νευρομάντη» μια παράξενη συνάφεια με τις Μαφίες των πολυεθνικών. Οι αντάρτες του χεί-τεκ ολοκληρωτισμού είναι «μισθοφόροι, φαρσέρ, μηδενιστικοί τεχνοφρετιχιστές». Όντα ρομποτοποιημένα, που ο μεγαλύτερος τρόμος τους είναι μήπως βρεθούν φυλακισμένα μέσα στην ίδια τους τη σάρκα. Έχουν τη δική τους Ουτοπία, τον δικό τους Παράδεισο. Για να τον βρουν χρειάζονται ένα θερματικό και ένα χειρουργικό μεταλλαγμένο εγκέφαλο που να «βυσματώνει» κατευθείαν

στην οθόνη ενός κομπούτερ. Και αμέσως βρίσκονται στο κυβερνοδιάστημα. Στη συμβατική παραίσθηση ενός τρισδιάστατου κόσμου γεμάτου με τις γραφικές παραστάσεις των πληροφοριών που προέρχονται από όλους τους κομπούτερς της ανθρωπότητας. Συμπλέγματα άυλων πληροφοριών αφάνταστης πολυπλοκότητας, που μέσα τους οι χειριστές μπορούν να κινηθούν, να επικοινωνήσουν, να «αγγίξουν» και να χρησιμοποιήσουν φανταστικά αντικείμενα. Είναι η Ουτοπία των οραματιστών του 21ου αιώνα. που για χάρη της, ο Κέις αδιαφορεί αν θα μπει στην υπηρεσία δολοφόνων, θα ταξιδεύσει στη Σελήνη, ή απλώς θα αργοπεθαίνει από τις αμφεταιμίνες κάτω από το δηλητηριώδη ουρανό της Πόλης της Νύχτας.

Η ουτοπία που κάνει τους «Μοντέρνους Πάνθηρες» μια συμμορία εικοσάχρονων νεαρών σε κάποιο επεισόδιο να σκεπάσουν το δάπεδο μιας αίθουσας με «αίμα», ρούχα, νεκρά σώματα και φύλλα κίτρινου μηχανογραφικού χαρτιού», θεωρώντας το απλώς μια φάρσα.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΣΤΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Λίγο καιρό πριν η παρακμακή φαντασία του Ουίλλιαμ Γκίμπσον αρχίσει να φορτώνεται με λογοτεχνικά βραβεία και οι χάκερς του πραγματικού κόσμου υιοθετήσουν μεθόδους διείσδυσης στα κομπούτερς που αναφέρονται στο βιβλίο, ο συγγραφέας του δεν ήταν παρά ένας ακόμα από τους απόφοιτους Βορειοαμερικανικού Πανεπιστημίου που το έσκαγαν στον Καναδά για να αποφύγουν τη στράτευση. Ζώντας στις καπιταλιστικές μητροπόλεις, παρακολούθησε από κοντά, την αλματώδη ανάπτυξη της κοινωνίας του Διεθνούς Ενοποιημένου Καπιταλισμού, που προκάλεσε η εξάλειψη των πολιτιστικών διαφορών ανάμεσα στα έθνη και η εισβολή των κάθε είδους υπολογιστών στην καθημερινή ζωή. Το κυβερνοδιάστημα σαν τεχνολογικός πειραματισμός ήταν θεωρητικά εφικτός, ήδη οι τεχνοκράτες της NASA χρησιμοποιούν ένα σύστημα από δυο οθόνες υγρών κρυστάλλων που εφαρμόζονται στα μάτια, και γάντια ηλεκτροδίων που μπορούν να δώσουν στον χειριστή του κομπούτερ την αίσθηση πως κινείται σ'έναν τρισδιάστατο χώρο. Ακόμα και αν το θεωρήσουμε απλώς, λογοτεχνική σύλληψη, δεν προήλθε εκ του μηδενός. Στη δεκαετία του '60 συγγραφείς που κατατάσσονται στους θεμελιωτές της πανκ κουλτούρας όπως ο Μπάλλαρντ και ο Ντις, επινόησαν τον όρο «εσωτερικό διάστημα» περιγράφοντας την στρόφη του ενδιαφέροντος της επιστημονικής φαντασίας, από τις αχανείς διαστρικές αποστάσεις στον ανεξάντλητο και πολύπλοκο κόσμο του ανθρώπινου νου. Ο όρος «κυβερνοδιάστημα» μπορεί να θεωρηθεί το τελευταίο στάδιο της εξέλιξης που γνώρισε η λέξη «διάστημα» σε διάφορες χρονικές περιόδους.

Επειτα από αυτή την επιγραμματική αναφορά των πηγών από όπου αντλούν τις ιδέες τους, αυτό που μένει να αξιολογηθεί στους κυβερνοπάνκ είναι η συνδυαστική ικανότητα, που οδήγησε την μετατροπή τόσων ετερόκλητων ερεθισμάτων σε ολοκληρωμένα έργα.

Όντας εξ ίσου παιδιά της μητρί λογοτεχνίας, (5) όσο και παιδιά της εποχής των κομπούτερς, προβάλλουν μια ασυνήθιστη σύμμιξη ανατρεπτικότητας και συντηρητισμού, που αφήνει ένα αί-

σθημα ανικανοποίητου. Το γράψιμό τους γρήγορο, άμεσο, προφορικό με τη γραφομηχανή στη θέση της κάμερας καταγράφει τη δράση κάποιων ασυνήθιστων ατόμων, σε κάποιους ασυνήθιστους χώρους. Οι ρόλοι τους όμως παραμένουν καθορισμένοι απ'την αρχή ως το τέλος. Περιθωριοποιούνται αλλά δεν εξεγείρονται. Είναι βίαιοι αλλά δεν αμφισβητούν. Παρά την καταγιστική δράση, ο κόσμος τους παραμένει στατικός. Κανείς δεν προσπαθεί να αλλάξει τους κανόνες του παιχνιδιού. Στοιχεία που δημιουργούν πολλές επιφυλάξεις στο να τους χαρακτηρίσουμε σαν τους αναγνωρισμένους φορείς μιας νέας ανατρεπτικότητας, όπως έκαναν πολλά περιοδικά αντεργκράουντ τύπου στην Αμερική. Αφού οι εικόνες του εφιαλτικού μελλοντικού κόσμου που οραματίζονται έχουν τα πρότυπά τους στην σύγχρονη πραγματικότητα, μπορούμε να εντοπίσουμε ξεκάθαρα την έλλειψη του βασικού στοιχείου που θα τις έκανε πιο ολοκληρωμένες. Τα ιδανικά της οργανωμένης αντίστασης και της συνειδητής εξέγερσης, που πάντα θα υπάρχουν και θα αντιμάχονται την εξουσία σε οποιαδήποτε μορφή και να μεταλλάσσεται από την εκάστοτε τεχνολογική εξέλιξη.

(1) hackers: από το αγγλικό ρήμα το hack που σημαίνει «πελεκάω»

(2) «Για σένα μιλάει ο μύθος»

(3) Συγγραφέας που πρώτος επιχείρησε να γράψει λογοτεχνία χρησιμοποιώντας όρους της φυσικής και των μαθηματικών

(4) ROMW Read Only Memory, μνήμη μόνο ανάγνωσης. Μνήμη που το περιεχόμενό της έχει εισαχθεί με πρόγραμμα από πριν και μπορεί μόνο να διαβαστεί. Στην προκειμένη περίπτωση, καταγραφή όλων των χαρακτηριστικών ενός νεκρού ανθρώπου οι ικανότητες, το λεξιλόγιο, οι παραξενιές και τα αντανάκλαστικά.

(5) Όλοι μοιράζονται την προτίμηση για τον Ουίλλιαμ Μπάρροουζ, που το δοκίμιό του «Blade runner, a movie»

(1978) θεωρείται προδρομικό των έργων τους.

* Bytes: μονάδα μέτρησης μνήμης στα κομπούτερς.

(Μερικά από τα στοιχεία αυτού του σημειώματος προέρχονται από τα περιοδικά «Απαγορευμένος πλανήτης» - τεύχος 3, κι «Ανοιχτή Πόλη» - τεύχος 17.

Η «μικρή διαφορά» ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ

...«Η αφομοίωση του ατόμου από το κράτος και η λατρεία του τσάρου, απορρέουν σαν φυσικές συνέπειες από την πρώτη, δηλαδή από το πατριαρχικό σύστημα. Γι αυτό το λόγο, το πατριαρχικό σύστημα πρέπει να θεωρηθεί σαν ένα πολύ σοβαρό ιστορικό κακό, παρόλο που είναι δυστυχώς πραγματικά λαϊκό, που πρέπει να το πολεμήσουμε μ' όλες μας τις δυνάμεις... Ο δεσποτισμός του συζύγου, τον πατέρα και τον μεγαλύτερο αδελφού, έκαναν την οικογένεια, που ήταν κιόλας ανήθικη από την άποψη των νομικο-οικονομικών της δάσεων, σχολείο της κυρίαρχης δίας, της ισχυρογνωμοσύνης, της διαστροφής της παιδικής ηλικίας μέσα στο πλαίσιο του οικογενειακού σπιτιού».

Μιχαήλ Μπακούνιν: «Κρατισμός και Αναρχία».

Η δημιουργία της οικουμενικής κυβέρνησης Ζολώτα, αν και αποτέλεσμα ομόφωνης συνεργασίας της συντριπτικής πλειοψηφίας της Βουλής, παρουσίασε από την αρχή μια «χτυπητή παράλειψη»: δεν περιελάμβανε ούτε μία γυναίκα... (sic)

Το γεγονός ότι το ζήτημα αυτό ούτε καν απασχόλησε τους «πατέρες του έθνους» αποτελεί κραυγαλέο παράδειγμα του πως αντιλαμβάνονται αυτήν την πολυθρύλητη και έπειτα από τόσους αγώνες κατακτημένη «ισότητα» για την οποία περηφανεύονται οι κατεστημένες γυναικείες οργανώσεις. Είτε σαν ενσωμάτωση στον κρατικό μηχανισμό ενός μικρού αριθμού γυναικών που εξυπηρετεί τον καριερισμό και την κοινωνική τους άνοδο, αφήνοντας εφσυχασμένες και «περήφανες» τις υπόλοιπες, είτε σαν εφαρμογή πρόσθετων μέτρων που συμφέρουν την καπιταλιστική οικονομία (όπως π.χ γυναικεία παρουσία στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας, ανανέωση του θεσμού της οικογένειας με τον πολιτικό γάμο κλπ).

Σε περίπτωση που δεν εξυπηρετείται κανένας απ' αυτούς τους σκοπούς, ήσυχα ήσυχα την ξαναβάδίζουν στο συρτάρι, όπως έκανε τώρα η οικουμενική κυβέρνηση ξεσηκώνοντας οικουμενικές πραγματικά αντιδράσεις από τις «μητέρες του Έθνους» δεξιές, αριστερές, οικολόγες, αλλά όχι μόνο απ' αυτές. Ένας ολόκληρος συρφετός από παρατρεχάμενες των εξουσιαστών, όλες εκείνες που εκστασιάζονται με την κατάληψη κυβερνητικών πόστων από γυναίκες, θεωρώντας την καταξίωση της φυλετικής τους υπόστασης, δρόμος να διαμαρτύρεται για την κατάφωρη αδι-

κία. Κυράτρες με διπλά επίθετα, γκόμενες και αρραβωνιαστικές συνδικαλιστών, «καταξιωμένες» -και με τη βούλα της γραμματείας ισότητας- φεμινίστριες εκδηλώναν μέσω του τύπου τα παράπονά τους, που τους έκλεψαν το κόμμάτι από την πίττα της εξουσίας. Πρόθεσή τους είναι να συμμετέχουν και αυτές στους θεσμούς κυριαρχίας, στην εκμετάλλευση, την καταδυνάστευση και την εξαπάτηση του λαού. Αλλιώς νοιώθουν να κλείνουν σαν γυναίκες.

Οι καιροί είναι εύκολοι για τα μερικά κινήματα όταν το μόνο που ζητούν είναι κάποιες παραχωρήσεις από την υπερκείμενή τους πολιτική εξουσία, συνήθως με τη μορφή νομοθετικών ρυθμίσεων, που θα πετύχουν την ενσωμάτωσή τους σε αυτή.

Η Μελίνα Μερκούρη έστειλε γράμμα-χαιρετισμό στο διεθνές συνέδριο ομοφυλόφλων που έγινε πρόσφατα στην Αθήνα, ενώ στην Αμερική πανηγυρίζουν ακόμα την «νίκη τους» γιατί μπορούν πλέον και αυτοί να γίνονται μπάτσοι όπως οι μαύροι.

Οι περιβαλλοντολογιστές -οικολόγοι είναι γεμάτοι αγαλλίαση, γιατί από τη στιγμή που καταφέρνουν να οργανώνουν ποδηλατικούς γύρους και να σώζουν που και που κανένα φυτό, πιστεύουν πως έχουν επιτύχει τους δρόμους της πλατιάς λαϊκής καταξίωσης που ονειρεύονταν.

Και το επίσημο φεμινιστικό κίνημα, στερημένο ολοκληρωτικά από κάθε ελευθεριακό λόγο, μετρά τις νίκες και τις ήττες του από το πόσες γυναίκες συμμετέχουν κάθε φορά στην κυβέρνηση. Οι ανθρωπίνες επαφές Δίξη-Τσουδερού κατοχυρώνονται σαν αντιπροσωπευτικά δείγματα γυναικείας αλληλε-

γύης, ενώ παράλληλα οι «κουνδέντες μεταξύ ανδρών» των συναδέλφων τους, συνεχίζουν το χορό της εξουσίας που καθόλου δεν θίγεται από την ευγένεια και τον προστατευτισμό απέναντί τους.

Για μας, τα πράγματα είναι καθαρά. Ακόμη κι αν υπήρχε περίπτωση σήμερα η πλειοψηφία της Βουλής να αποτελείται από γυναίκες, το γεγονός ότι μέσα στο υπάρχον σύστημα θα ενεργούσαν με βάση τα προκαθορισμένα σχέδια που επιβάλλουν οι πατριαρχικές δομές, σημαίνει ότι τίποτα δεν υπήρχε περίπτωση ν' αλλάξει. Αρσενικά ή θηλυκά αφεντικά δεν έχουν καμμία διαφορά. Για τις αναρχικές, η γυναικεία οντότητα από μόνη της -όπως κατά καιρούς έχουν ισχυρισθεί οι γυναικείες ομάδες με το αιτιολογικό «γυναίκα = καταπιεσμένη»- σε καμμία περίπτωση δεν αποτελεί στοιχείο αλληλεγγύης, ούτε μπορεί να συγκαλύψει τις αγεφύρωτες διαφορές μας με τον οποιονδήποτε -και ασχέτως φύλου- φορέα εξουσίας.

Η ιστορία έχει αποδείξει με χιλιάδες παραδείγματα ότι ακόμα και όταν γυναίκες έφτασαν στα ύψατα εξουσιαστικά αξιώματα, καμμία καλύτερη μοίρα δεν σήμανε για τις καταπιεσμένες πληθυσμιακές ομάδες. Ούτε και η κρατική εξουσία έγινε λιγότερο απεχθής και δάρδαρα. Η δουλεία, οι ίντριγκες, οι δολοφονίες εξακολούθησαν να υπάρχουν στην Αίγυπτο με την Κλεοπάτρα και στη Ρώμη κατά τη διάρκεια ουσιαστικής διακυβέρνησης από μάνες, γυναίκες, ερωμένες αυτοκρατόρων. Και οι γυναίκες στη σύγχρονη εποχή δεν έχουν να επιδείξουν λιγότερο ζήλο στη διαχείριση των μηχανισμών καταπίεσης από τις προηγούμενες Ελισάβετ -Αικατερίνες κλπ. Η Σιδηρά Κυρία αποδείχτηκε το ίδιο αδιάστακτη με τη συμπαιρωτισσά της Ελισάβετ, την Παρθένια βασίλισσα. Η κυρία Τσαουσέσκου συναγωνίστηκε σε σκληρότητα το σύζυγό της. Η κυρία Μάο τον ίδιο τον Μάο. Η Γκόλντα Μείρ τον ομοεθνή της στρατηγό Νταγιάν. Η Εβίτα Περόν τον σύζυγό της που διαδέχτηκε. Η Γκάντι τους πρώην αδιάστατους αποικιοκράτες Αγγλούς. Και άλλες «ένδοξες» γυναίκες κρά-

τησαν γερά τα σκήπτρα της αιμοδιψούς εξουσίας πάνω στους καταπιεσμένους υπηκόους τους.

Αν στην Ελλάδα η οικουμενική κυβέρνηση βασίστηκε σε άνδρες κομματικούς που για άλλη μια φορά αγνόησαν τα «κεκτημένα δικαιώματα» των θηλυκών ομολογών τους, αυτό αποδεικνύει ότι η λεγόμενη ισότητα εμφανίζεται μόνο σε περίπτωση που υπάρχουν κενές θέσεις. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι το σημερινό δάλτωμα του γυναικείου κινήματος οφείλεται αποκλειστικά στην απουσία αντιεξουσιαστικής συνείδησης μέσα στους κόλπους του. Αυτή η ανεπάρκεια, χαρακτηριστική των περισσότερων φεμινιστικών πρακτικών στις 2 τελευταίες δεκαετίες, το μόνο που έκανε ήταν να κληροδοτήσει πρόσθετη δουλειά, σε όσες ενδιαφέρονται για την προώθηση μιας συνεπούς αντιεξουσιαστικής γυναικείας κουλτούρας. Για

τότε, το πρόβλημα ήταν να ανασκευαστούν οι μύθοι και οι προκαταλήψεις της πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας. Για τώρα, το πρόβλημα είναι να χτυπηθούν συγχρόνως και όλες εκείνες οι αυταπάτες και παρανοήσεις που προέκυψαν σε αυτή την πολυτάραχη και επώδυνη πορεία, και που το μόνο που δεν έκαναν ήταν να χτυπήσουν την ανδρική κυριαρχία.

Ο χώρος των αντιεξουσιαστικών ιδεών που οι κύριοι σκοποί του -Η κατάργηση της εξουσίας και η απελευθέρωση από όλους τους θεσμούς και τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι καταπιέζουν ο ένας τον άλλο- είναι ο φυσικός χώρος που μπορούν να ανθίσουν οι προοπτικές για απελευθέρωση των γυναικών και των άλλων κοινωνικών στρωμάτων από την στιγμή που θα ξεφύγουν από την λογική της μερικήτητας.

από σελ. 9

κής αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε και είναι κατά τη γνώμη μας και το εχέγγυο για την συνέχισή της.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο τό χάσμα, η ποιοτική διαφορά σε σχέση μ' αυτούς που συμπαραστάθηκαν προβάλλοντας την άθλια κοινοβουλευτική τους ισχύ για να αποκομίσουν μακροπρόθεσμα εκλογικά κέρδη, γίνεται πασιφανής.

Η θεαματική επιχείρηση ποινικοποίησης και τρομοκρατίας αυτού του αγώνα καταδεικνύει από το μέγεθός της, τον τρόπο των αφεντικών μπροστά σ' αυτό που συνέβαινε. Η πιθανότητα εδραίωσης της αυτοοργανωμένης κοινωνικής δράσης αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ένας μεγάλος φόβος και εχθρός του κράτους.

Τελικά το σχέδιο αποπολιτικοποίησης του προβλήματος και αποσημασιολόγησής του από το ταξικό του περιεχόμενο σκόνταψε μπροστά στην αποφασιστικότητα και την αλληλεγγύη του αγώνα που διεξήχθη μέσα κι έξω από τις φυλακές με αποτέλεσμα την γρήγορη αχρήστευσή του.

Την ανάξια-επειδή αυτονόητη-παραπέρα ανάλυσης αδιαφορία στην

αρχή και εναντίωση αργότερα στις πιο σημαντικές στιγμές του αγώνα της Αραβησού των μεγάλων κομμάτων του Ελληνικού κοινοβουλίου, προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν κάποιοι, που ως γνωστόν τελευταία προωθούν αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες στο κοινοβούλιο (σιψ). Η μεταφορά όμως της βουλευτικής καρέκλας (Μ. Δίξη λέγεται) ως ανεικόνισμα στην Αραβησού, δυστυχώς γι' αυτούς, δεν συγκίνησε τους κατοίκους, αφού πολύ πιο πριν αυτοί κατάλαβαν στην πράξη, πως οι ταξικοί αγώνες παλεύονται στον δρόμο και από τον ίδιο τους ενδιαφερόμενο και όχι με τα λόγια και δι' αντιπροσώπων.

Αυτοί οι σύγχρονοι επίδοξοι εναλλακτικοί πυροσβέστες των κοινωνικών συγκρούσεων με την σημαντική υποστήριξη και προώθησή τους από τον αστικό τύπο, παρουσίασαν αλλά και θεωρούν τον αγώνα της Αραβησού ως οικολογικό, έναν αγώνα όμως στον οποίο το οικολογικό ζήτημα που προκύπτει στην πραγματικότητα αποτελεί απλά μία από τις συνέπειες της ταξικής διάστασης του προβλήματος. Η περιβαλλοντολογική καταστροφή στην Αραβησού δεν αποτελεί παρά μία από

τις συνέπειες του ταξικού καθεστώτος της γενικευμένης ανισότητας, που δίνει την δυνατότητα σ' έναν κρατικό οργανισμό όπως ο ΟΥΘ, να διαχειρίζεται όπως θέλει τα νερά μιας περιοχής.

Τέτοιες υπερταξικές αντιλήψεις σε συνδυασμό με το κόμπλεξ νομιμοφροσύνης που τους διακατέχει, είναι που οδηγεί μερικούς απ' αυτούς σε πλέον αντιδραστικές και απαράδεκτες τοποθετήσεις του στυλ: «...εξοργισμένοι από την αδιαφορία του ΟΥΘ όσο και της πολιτείας, έβαλαν φωτιά στα αντλιοστάσια του ΟΥΘ, με αποτέλεσμα να τεθούν εκτός λειτουργίας τρεις γεωτρήσεις και να παρουσιαστούν ορισμένα προβλήματα λειψυδρίας στη Θεσ/νίκη» (Οικοτοπία Νο 6, σελ 18). Όταν την ίδια στιγμή γίνεται ένας ολόκληρος αγώνας για να καταρριφθεί αυτός ο μύθος, που είναι και η κύρια προπαγάνδα του ΟΥΘ, ότι δηλ. οι 3 επίμαχες γεωτρήσεις είναι που προκαλούν προβλήματα λειψυδρίας στη Θεσ/νίκη..

Διαποτισμένες από την ίδια υπερταξική φιλοσοφία είναι τέλος κι εκείνες οι απόψεις που αναζητάνε και επιρρίπτουν ίσες ευθύνες στους μεγάλους καταναλωτές νερού διομήχανους και τους

απλούς πολίτες, για υπερκατανάλωση (Βλ. Φυλλάδιο ομάδας «ΠΡΑΞΗ»). Αν είναι δυνατόν!!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ;

Η παρεμβολή των εορτών επέφερε μιά ηρεμία, αυτό όμως σε καμμία περίπτωση δεν θα πρέπει να φέρει την χαλάρωση των προσπαθειών. Τα ζητήματα της ολοκληρωτικής αποποινικοποίησης (απόσυρση όλων των μνησέων από ΟΥΘ και αστυνομία) και της μη επαναλειτουργίας των γεωτρήσεων που στερούν το ποτάμι είναι ακόμη ανοιχτά μπροστά μας.

Παρ' ότι πιστεύουμε, ότι τα αιτήματα είναι διαπραγματεύσιμα και επιλύσιμα από το κράτος, η συμπεριφορά του ΟΥΘ (όπου κάποιοι έχουν μεγάλα συμφέροντα) δείχνει πως θα χρειαστεί κόπος γι αυτό.

Αδιαλλαξία ως προς το στόχο και διαδικασίες που προωθούν την συμμετοχή του κόσμου (λαϊκές συνελεύσεις) είναι η βάση για την τελική νίκη.

Είναι απ' την άλλη, η προϋπόθεσή μας και η εγγύηση της συμπαράστασής μας.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Η αθώωση των δύο αστυφυλάκων που πυροβόλησαν και τραυμάτισαν τον Ιούλη του '87 τον κρατούμενο Α. Δρινέα ενώ προσπαθούσε ν'αποδράσει από το τμήμα Μεταγωγών του Πειραιά, δεν αποτελεί παρά μια συνέχεια στη συνεπή πρακτική των δικαστών να απαλλάσσουν αστυνομικούς υπεύθυνους για τραυματισμούς και δολοφονίες πολιτών. Ιδιαίτερη όμως σημασία έχουν σ'αυτή την περίπτωση οι αιτιάσεις του εισαγγελέα, τόσο ωμές όσο και απροκάλυπτες, που σηματοδοτούν την δικαστική, ηθική και πολιτική δικαίωση των πιστολέρος.

«Θα πρέπει με την σημερινή μας απόφαση να ξεκαθαρίσουμε πλέον αν οι αστυνομικοί που πυροβολούν κακοποιούς κάνουν καλά τη δουλειά τους ή δεν την κάνουν, και τους στέλνουμε φυλακή. Οι δύο αστυνομικοί κατά την γνώμη μου δεν τέλεσαν καμία αξιόποινη πράξη, γι'αυτό το λόγο προτείνω την αθώωσή τους.»

Πανομοιότυπο είναι και το σκεπτικό του γνωστού αστυνομικού κονδυλοφόρου Π. Σόμπολου σε άρθρο του στο περιοδικό ΕΙΚΟΝΕΣ (3 Γενάρη), όπου αθώνει εκ των προτέρων τον αστυνομικό Βελλέκο που πυροβόλησε τον Νοέμβρη του '89 τον τοξικομανή Καρασαβαΐδη έξω από το σχολείο της Καλλιθέας, επειδή κατά τη γνώμη του εκείνη την ώρα διακινούσε ναρκωτικά. Ο Σόβολος με κοινωνικό επικάλυμμα-έμπορο που πουλάει ναρκωτικά σε ανήλικα, βαφτίζει τον Καρασαβαΐδη - επιχειρεί να δικαιώσει τον

αστυνομικό που αισθάνθηκε υποχρεωμένος να πυροβολήσει αν και εκείνη την ώρα ήταν εκτός υπηρεσίας. (Αλλωστε εκτός υπηρεσίας δεκάδες μπάτσοι έχουν δολοφονήσει τις γυναίκες τους, κοντινούς τους συγγενείς ή άλλους με τους οποίους είχαν προσωπικές διαφορές.)

Και αν ο Μελίστας έγινε διάσημος -από την ανάποδη- για τη δολοφονία του Μ. Καλιτζά και τη δικαστική του δικαίωση χάρις στις βίαιες αντιδράσεις που προκάλεσε, οι περισσότερες περιπτώσεις τραυματισμών και δολοφονιών πολιτών από αστυνομικούς περνούν στα ψιλά των εφημερίδων -ας πούμε εκείνη η περίπτωση που πυροβολήθηκε μέλος του ΣΑΚΕ γιατί έγραφε σύνθημα σε τοίχο!! - σαν μια θλιβερή επιβεβαίωση του ότι όπως ο διάβολος αγαπάει τους δικούς του έτσι και η πολιτεία φροντίζει τους υπηρέτες της.

Σε αντίθεση με τα παραπάνω δημοσιογράφοι και ανακριτές, εισαγγελείς και δικαστές παρεμβαίνουν δυναμικά για να επιρρίψουν τον πέλεκο της δικαιοσύνης πάνω σε τραγικές ανθρώπινες φιγούρες, όπως του ζευγαριού που κήκαν τα δυο παιδιά του ή των άλλων που το μωρό τους πέθανε από αστία.

Με την ίδια ευκολία που απελευθερώνουν ένα δολοφόνο κουμπουροφόρο, με την ίδια ευκολία εκδίδουν εντάλματα σύλληψης για ανθρώπους που το ίδιο το δράμα που βίωσαν είναι το επιστέγασμα της καθημερινής τους τραγωδίας.

ΔΥΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΜΙΑ ΑΠΟΡΡΙΨΗ

Απορρίφθηκε και πάλι η αίτηση του Ν. Τσουβαλάκη για απόλυσή του υπό όρους - έχει εκτίσει τα 2/3 της ποινής του - με πρόσχημα μια πειθαρχική ποινή που του είχε επιβληθεί όταν διαμαρτυρήθηκε για τον ξυλοδαρμό των συγκρατουμένων του στην Πάτρα Πετρόπουλου- Παπαδόπουλου μετά από απόπειρα απόδρασής τους. Το ίδιο συμβούλιο έκανε δεκτή την αίτηση του Σ. Καμπέρη που είχε καταδικαστεί για τη δολοφία του βουλευτή της ΕΔΑ Γ.Τσαρουχά. Η σύμπτωση (;) αυτή αποκαλύπτει και πάλι την εκδικητική μετα-

χείριση που επιφυλάσσουν οι δικαστικές αρχές σ'έναν άνθρωπο, που έχει επανειλημμένα διεκδικήσει την ελευθερία του κατεβαίνοντας σε απεργία πείνας.

Και βέβαια, το «ευεργέτημα» της υπό όρους απόλυσης που υπερίπταται σαν το πιο ελκυστικό δέλεαρ πάνω από τα κεφάλια των κρατούμενων προσφέρεται σαν άμεση αναταμιώση για την υποταγή, ενώ το στερούνται όσοι - έστω και στο ελάχιστο - αρνούνται να «συνεργαστούν» με τις αρχές των φυλακών.

Όσοι φίλοι της Ένωσης Αναρχικών θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθεια της μπορούν να στείλουν κείμενα, γράμματα, ειδήσεις ή οποιοδήποτε υλικό κρίνουν απαραίτητο στις πιο κάτω διευθύνσεις:

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ και εφημερίδα ΑΝΑΡΧΙΑ

Τ.Θ 26050, ΑΘΗΝΑ 10022

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ και εφημερίδα ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

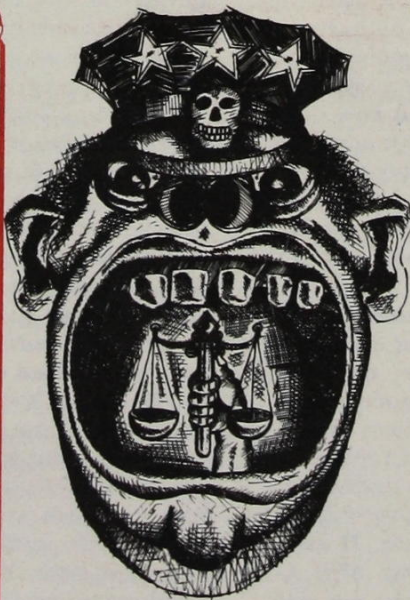
Σπάρτης 41 Θεσ/νικη και

Τ.Θ. 11251, 54110 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ Ι.Στάικου 52 και

Τ.Θ 93 ΑΓΡΙΝΙΟ 30100

Επίσης στις πιο πάνω διευθύνσεις υπάρχουν προηγούμενα φύλλα, των εφημερίδων «ΑΝΑΡΧΙΑ» και «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» και εκεί μπορείτε να απευθυνθείτε για συνδρομές και οικονομική ενίσχυση.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΕΝΟΧΟΙ ΟΥΤΕ ΑΘΩΟΙ

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΣΤΟΥΣ Χ.ΜΑΡΙΝΟ ΚΑΙ Κ.ΣΜΥΡΝΑΙΟ

ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ 5 ΦΛΕΒΑΡΗ, 9π.μ.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΠΕΛΑΣΗ ΔΡΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Απορρίφθηκε η αίτηση του Παλαιστίνιου Αμπού Μπ-λάλ Γιούλ να αναγνωριστεί από τον ΟΗΕ σαν πολιτικός πρόσφυγας, ενώ δεν έχει υπάρξει ακόμα απάντηση από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης για το αν θα του χορηγηθεί άδεια παραμονής.

Η προσφιλής τακτική των διωκτικών αρχών να απελαύνουν σε κάθε ευκαιρία πολιτικούς πρόσφυγες, επεκτείνεται και στους Παλαιστίνιους. Η τακτική αυτή, συχνά απροκάλυπτη κι ακόμη συχνότερα εν κρυπτώ -όπως στην περίπτωση

του Τούρκου Οζ Σομάρ-, δεν προξενεί έκπληξη καθώς οι ελληνικές αρχές δείχνουν ιδιαίτερη προθυμία να εναρμονιστούν με τις επιταγές των διεθνών κατασταλτικών μηχανισμών (ΤΕΥΙ).

Οι εκκλήσεις για «σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα» θα μπορούσαν ν'αποδειχτούν μάταιες για τον υπό απέλαση Παλαιστίνιο -όπως έχουν αποδειχτεί και για άλλους πολιτικούς πρόσφυγες- στο βαθμό που μέσα στον γενικότερο εφυσσηχισμό, έχουν μειωθεί τα κοινωνικά αντανακλαστικά.